

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΠΩΣ ΔΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

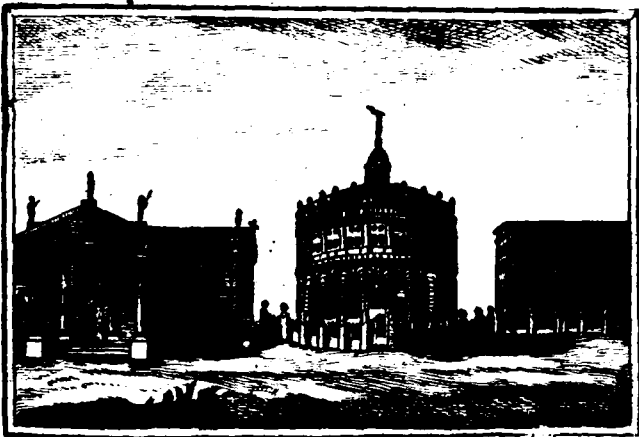
QUOMODO

HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

EDIDIT AC NOTIS ILLUSTRAVIT

FRANCISCUS RIOLLAY A.M.

In primis arduum videtur res gestas scribere. Sall.

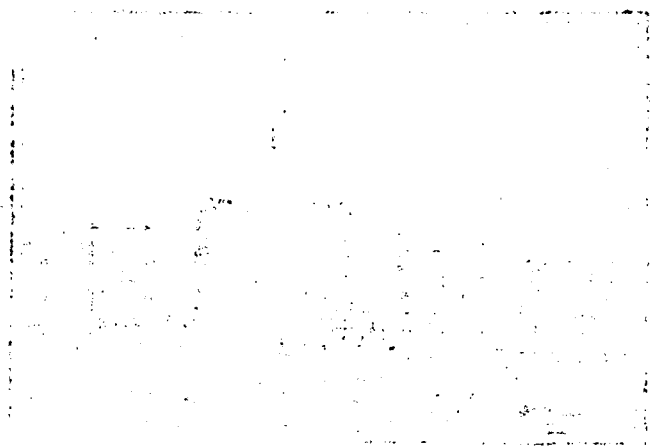
O X O N I I,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

Impensis J. & J. FLETCHER Bibliop. Oxon.

M. DCC. LXXVI.

VIRO REVERENDO
THOMÆ WINSTANLEY A.M.

VARIA ERUDITIONE,
SINGULARI MODESTIA,
SUAVITATE MORUM,
ANIMI CANDORE ADMODUM SPECTABILI;
IN TESTIMONIUM OBSERVANTIÆ,
IN PIGNUS AMICITIÆ,
HIC LIBELLUS INSCRIBITUR.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

CHICAGO, ILL.

1900

1901

1902

1903

1904

1905

P R Æ F A T I O.

MAGNAM mihi frequentiam egregiorum præceptorum, quæ nobis de variis eloquentiæ poësisque speciebus Antiqui reliquerunt, consideranti, mirum prorsus videtur quod tam pauca de ratione condendæ historiæ reperienda sint. Aristoteles, princeps iste litterarum, qui observationum accuratione gravitateque præscriptorum, legislator bonarum artium vocari meritus est, nihil quod ad eam rem speciatim attineat memoriæ prodidit. non equidem me latet quod historicus nonnulla sibi utilia in Ciceronis libro *de oratore*, et in libello Dionysii Haliarnassensis, quem inscripsit *judicium de Thucydide*, carpere possit: sed illa, aliaque similia passim in aliis operibus diffusa, nimium sunt indefinita generaliaque,

quam ut mentem in re tam ardua, tot et tantis circumdata difficultatibus, dirigere queant. unus omnium Lucianus historicum fingere molitus est. ejus liber est tabella quæ simul et distincte vias exhibet quas sequi, quas vitare necesse est; et illum duabus de causis attente legendum existimo, ob magnitudinem materiæ, et rationem qua ea disputatur. alteram afferre possem quæ multorum judicio non minus forsan ponderis haberet, hunc scilicet libellum ab antiquo scriptum esse, nullumque alium, ut jam dixi, hac de re ab antiquis esse compositum. quod ad magnitudinem rei attinet, manifestum est si quid utilitatis infit in historia, eam artem quoque perutilem esse, quæ historiam pulchre contextere docet; et in lectorem graviter peccare crederem, si huic veritati probandæ diutius immorarer: scio equidem nonnullos esse scriptores qui rebus narrandis non multum vel artis, vel diffi-

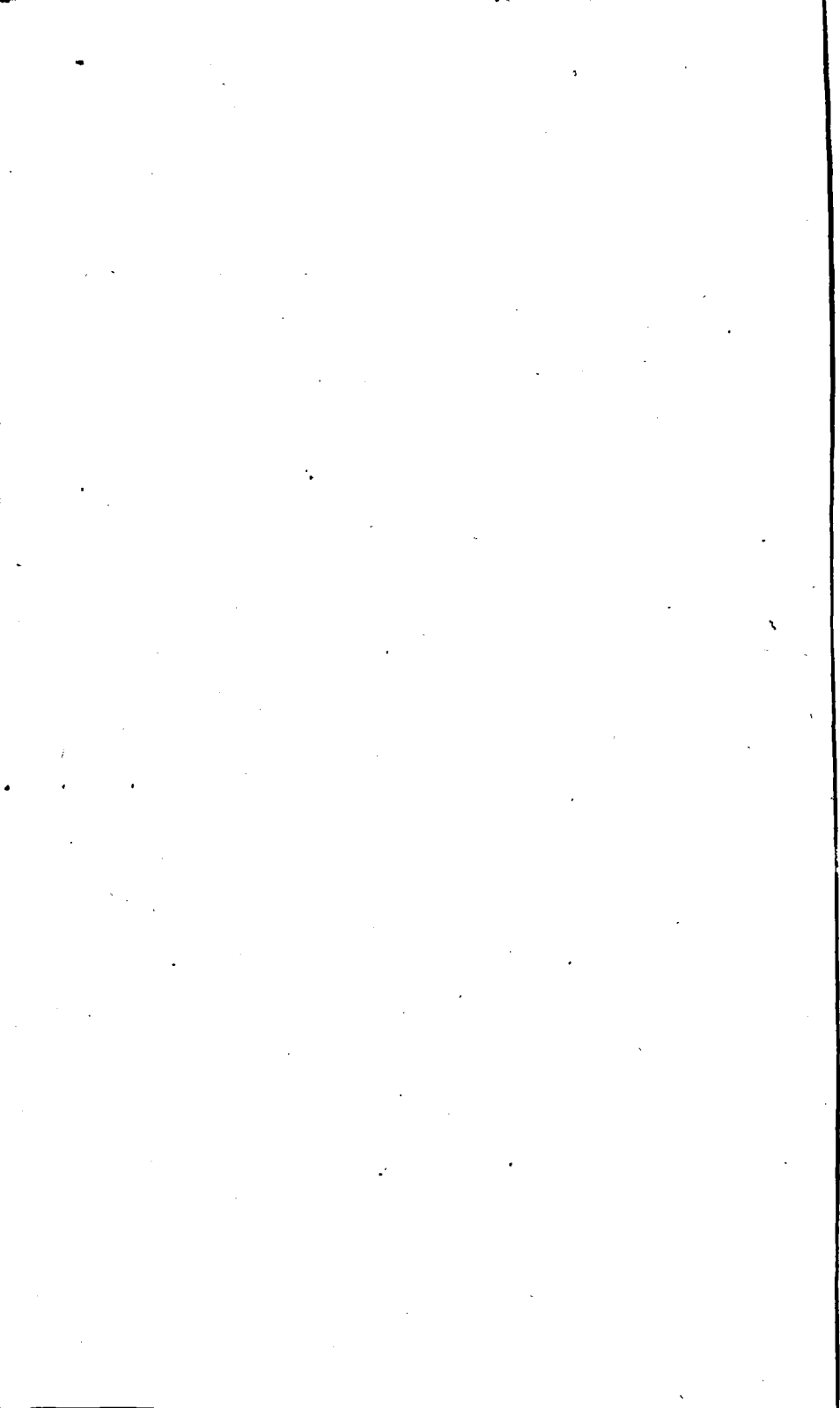
cultatis inesse existiment; sed cum illorum errorem depellere aggressus sit Lucianus, illos ad eum remittam. paucis tantum ostendam verbis quæ fuerit auctori nostro causa hunc libellum scribendi, quamque secutus sit methodum.

Postquam Romani, annum Domini circiter CLXIV, bellum quod tribus ab annis contra Parthos gererent, illustribus victoriis confecere, turba Græcorum scriptorum, quorum libros delevit tempus, illius expeditionis historiæ manus statim adhibebant. Lucianus indigne ferens illorum opera, quod adulationem et auri famem admodum olerent, simul essent mendaciorum et ignorantia re-ferta, ut uno ictu vilem istum miserabilium scriptorum gregem humi sterneret, normam instituit quam sequi debet ille qui rerum gestarum narratione posteritatem erudire studet. dividit opus in duas partes: in prima quarum irridet illos qui legum historiæ nescii, quid di-

cendum, quid tacendum, quod dicendi genus sit proprium, quam methodum observare deceat prorsus ignorantes, ad eam condendam audaciter accedant. in secunda vero differit de naturæ donis et moralibus virtutibus ei necessariis, qui artis historicæ studio animum intendere cupiat. illius artis exponit principia, quarum rerum peritiam requirat, et quo modo ea sit utendum. stilus hujus libelli admodum acutus est, ingeniosus, satyricus; joco, lepore, facetiis, uno verbo Attico sale redundans. qua festivitate ignaviam et stultitiam historicorum sui temporis perstringit! ut illorum ore ridiculum et ruborem suffundit! nimium mirari nemo potest quod in opere ad docendum structo, animum semper recreet delectetque per metaphoras concinne usurpatas, et aptitudinem comparationum.

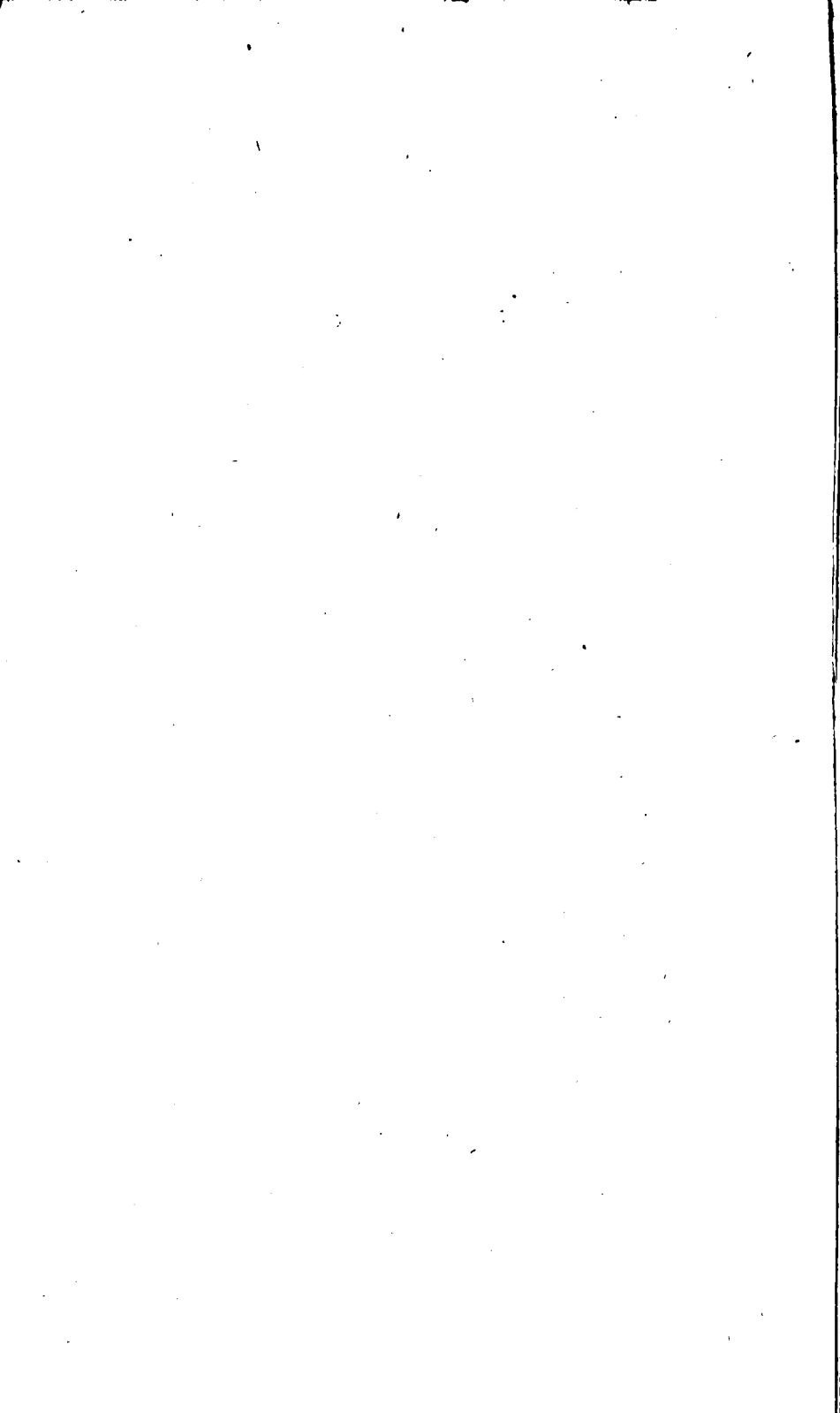
Cum parvulus hic liber speciatim ad usum adolescentium nunc primum se-

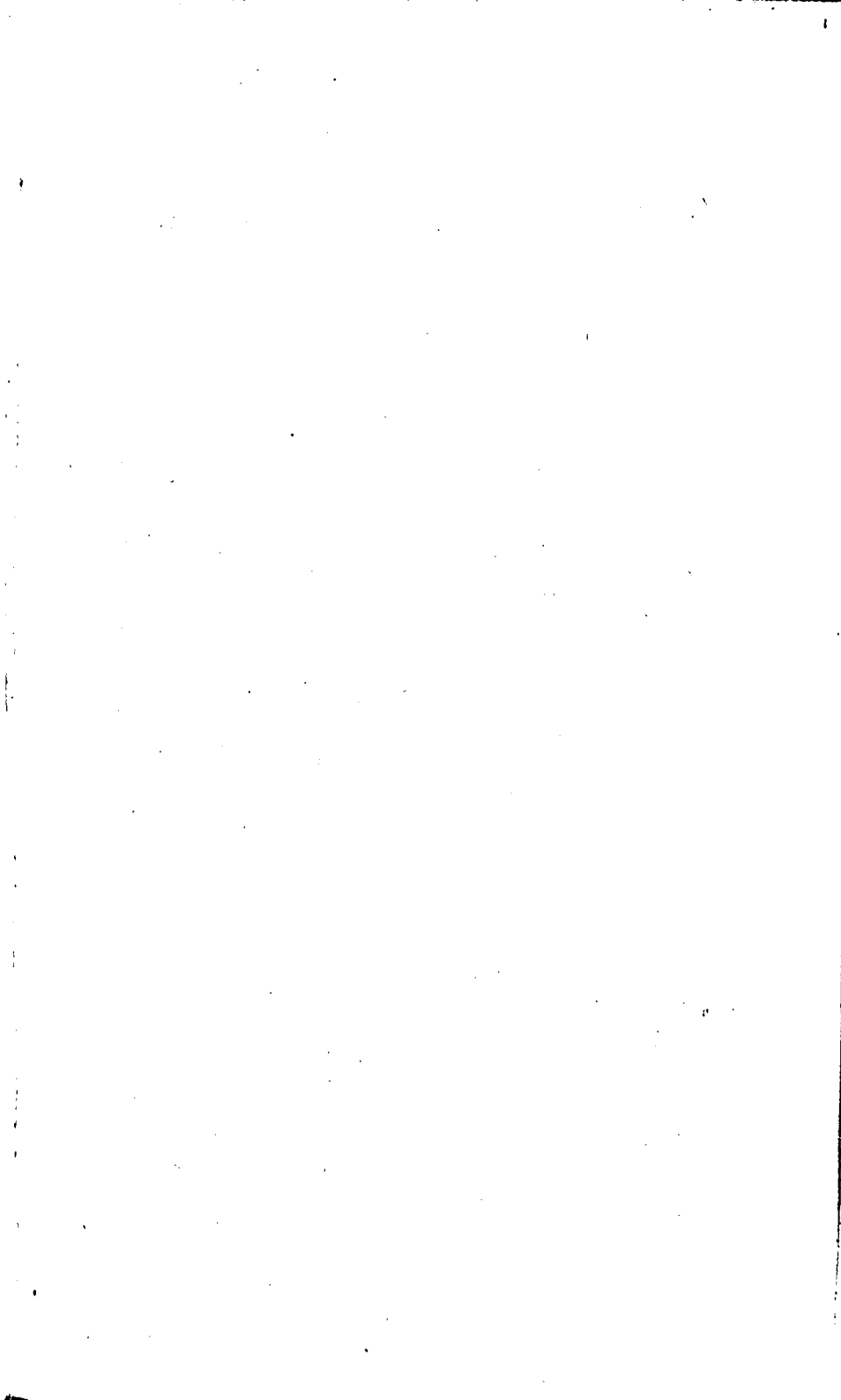
paratim prodeat in lucem, in rem esse credidi omnia, ad geographiam, vel historiam vel criticen pertinentia, fusc paulum explicare, ne tirones sæpius sistere cogerentur. versionem latinam ex editione clari Reitzii deprompsi, illam tantum in notis clariorem efficere conatus, quotiescunque ea obscura mihi visa est. usus sum annotationibus virorum doctorum, quorum nomina, signaque nominum hic extant, et meas etiam adjeci, quando id utile sum arbitratus.

Explicatio litterarum in notis occurrentium.

G. C.	Gilbertus Cognatus
J. G. G.	Joannes Georgius Grævius
J. M. G.	Joannes Matthias Gefnerus
J. F. R.	Joannes Fredericus Reitzius
M. du S.	Moses du Soul, <i>frat</i> Solanus
P.	Palmerius
T. F.	Tanaquillus Faber
A. V.	Adolphus Vorstius
J. G.	Jacobus Gronovius
J. J.	Joannes Jensius
L. B.	Lambertus Bosius.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΤΙΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΑΗΡΙΤΑΙΣ, φασί, Λυσιμάχῃ ἢ βασι-
λευόντι, ἐμπεσεῖν πινούση, ἧ κελε Φιλων,
τοιούτο· πυρέττειν μὲ γὰρ τὰ φρεσὶ πανδημεῖ
ἅπανται, σὺν δὲ φρεσὶ εὐδὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ
τῷ πυρετῷ· φεῖ δὲ τὴν ἐβδόμη τοῖς μὲ αἵμα πολὺ ἐκ
ρίνων ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιηρόμεν· πολλὰ καὶ οὗτος
ἔλυσεν τὸν πυρετόν. ἐς γελόιον δὲ πάλιν· ἄλλος φεῖται τὰς
γνώμας αὐτῆς· ἅπαντες δὲ ἐς τραγωδίην παρεκινῶντο, καὶ
ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἔβωον, μάλιστα δὲ Εὐριπίδου

Lin. 1. *Αἰδηρίταις.*] Initium artificiosissimum quo mira ingenii dexteritas Luciani patet ob comparationes. J. M. G.

Ibid. *Αἰδηρίταις.*] Abdera fuit urbs Thraciæ maritima, a τῷ, juxta Herodotum Strabonemque, condita; τῷ, autem patria Anacreontis lyrici poetæ: Cujus ætate τῷ, urbe relicta, quod Persarum Contumelias longius tolerare non possent, Abderam

migraverunt. eam Græci vocabant *pulchram*, *Αἰδηρί* καλεῖται: permulti putant eandem esse quæ hodie *Asperosa* in Romania, Europæ Turcomaniæ provincia.

Ibid. *Λυσιμάχῃ.*] Lyfimachus, dux et postea successor Alexandri magni, post mortem illius gentium domitoris cum aliis successoribus bellum gessit fortiter. magna Thraciæ parte

LUCIANI SAMOSATENSIS

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur, Lyfimacho jam regnante, morbus invalisse, mi jucundissime Philo talis. febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim *die* valide, et febris continua : Circa diem vero septimum, aliis sanguis Copiosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus et ipse febrim solvit. at illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur, et jambica proferebant, et clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, et

in suam ditionem redacta, ibi regno potitus est, nomenque suum urbi imposuit, anno post Romam conditam ccccxliv. cum Seleuco, Syriæ Rege, acie congressus, prælium cum vita perdidit anno ætatis Lxxiv.

2. Φίλων.] Verum nomen fuisse videtur, ait *Solanus*, sed quis fuerit ille Philo non constat.

10. Ευριπίδης.] Eximius poeta tragicus, Socratis amicus, qui ob exquisitam humanæ mentis cognitionem, passim in operibus suis diffusam, scenici phi-

losophi nomen sibi comparaverit; ο επι της σκηνης φιλοσοφῶ. mentionem faciunt antiqui scriptores de nonagenis duabus tragœdis ab illo compositis, quarum novendecim tantum e ruinis temporis bona eripuit fortuna. tanto fuit in pretio, ut, cum Syracusani captivos Athenienses morti addixissent, vitam et libertatem concederent illis eorum, qui suavis illius poëtæ versus memoriter recitare possent.

4 QUOMODO HISTORIA

Ἀνδρομέδαν ἐμονώδην, καὶ τὴν ἔ' Περσέως ῥῆσιν εἰ μέλι
διεζήεσαν· καὶ μετ' ἣν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων καὶ λεπ-
τῶν ἔ' ἐδομαίων ἐκείνων τραγῶδων,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶνθρώπων, Ἑρως,

Καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἔπιπολὺ, ἄχει δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα θρόμβρον,
ἔπαυσε ληρῆντας αὐτούς. αἰτίδην δέ μοι δοκεῖ ἔ' τοῖς τε
ποτρᾶχέιν Ἀρχέλαος ὁ τραγῶδης, εὐδοκμῶν τότε, μα-
σῆντος θέρους εἰ πολλῶ τῷ φλογμῷ τραγῶδήσας αὐ-
τοῖς ἔ' Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαί τε ἀπὸ ἔ' θεάτης τῆς
πολλῆς, καὶ ἀναστάντας ὑπερὶ ἐς ἔ' τραγῶδιαι παρλι-
οθαίνεν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχάρους ἔ' Ἀνδρομέδας τῇ μνη-
μῇ αὐτῶν, καὶ ἔ' Περσέως ἐπὶ σὺν τῇ Μεδύσῃ, ἔ' ἐλάτου
γνώμην πεπεσμένην.

1 Ἀνδρομέδαν.] Filiam Ce-
phei et Cassiopes Æthiopiz
Regis et Reginae. Cum autem
mater se Nereidibus pulchrio-
rem jactaret, Cepheus, ad ex-
piandam uxoris superbiam,
monstro marino Andromedam
objicere coactus est. sed Per-
seus illam scopulo religatam
visus, subitoque correptus amo-
re, ea conditione se illam libe-
raturum pactus est ut sibi uxor
promitteretur. igitur occiso
monstro nupsit Andromedam.

1 Περσεως.] Jovis et Danaes
filius, adeo prudens et genero-
sus, ut eum a Minerva specu-
lum et Ægida accepisse finge-
rent poëtæ. ab iisdem adscri-
bitur astrorum numero, quod
inter heroas fabulosæ antiqui-
tatis fuerit perillustis.

4. Σὺ δ' ὦ θεῶν.] Fragmentum
Andromedæ, Euripidis
tragædiæ quæ hodie non ex-
tat.

Σὺ δ' ὦ θεῶν Τυραννε καὶνθρώ-
πων, Ἑρως,

2. Si igitur unum, quod aiunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditum multos comprehendit: non illos quidem uti tragoedias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed ex quo præsens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriæ perpetuæ: nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

3. Hanc igitur, amice, videntem me et audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes

ertium ix, 7. Heraclitus. nemo forte explicavit eam *εὐαντιστροφή*, et rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor de Diæta. J. M. G.

13. *Σινωπιεύς*.] Diogenis scilicet, Cynicorum philosophorum præstantissimi, in dolio degere soliti ut pro arbitrio atque sine ullo incommodo demigrare posset. nullus ei cibus erat præterquem ab uno alterove singulos in dies accipiebat. hinc dictus *ἡμεροβίος*, in diem vivens. Sinopes natus fuit, omnium urbium circa Pontum jacentium præstantissimæ. hanc Milesii condiderunt anno Romæ cxxv. viros protulit illuf-

tres, Mithridatem qui caput totius regni fecit; philosophum Timotheum Patrionem; poetam comicum Dipilum &c. hodie *Sinube* vocatur a Turcis.

13. *Φιλιππῶς*.] Macedoniæ Rex, Amyntæ filius, pater Alexandri magni. devictis Atheniensibus ad Chæroneam Beotiæ pagum et Plutarchi patriam, omnem pene Græciam, partim armis, partim Divitiis simul humanitate morum sub suam redegit potestatem.

— *diffidit urbium
portas vir macedo, et subruit
æmulos*

reges muneribus.

Horat. l. iiii. Od. xvi.

14. *οἱ Κορινθιοί*.] Corinthus urbs Peloponnesi olim celeberrima.

6 QUOMODO HISTORIA

Ὡς οὖν ἐν, φασι, ἐν ὠρυβαλεῖν, τὸ Ἀθηναίων ἐκείνο πάθος, καὶ ἦν οὖν πολλὰς τὴν πεπαιδευμένων φειλέλυσεν οὐχ ὅτι παραφθεῖν, ἔλαττον γὰρ αὖ οὕτω παρῆταιον, ἄλλοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεχνημμένοι· ἀλλ' ἀφ' ὧ δὴ τὰ ἐν ποτὶ ταῦτα κενήνται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τὰς βαβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ πρῶτον, ἐπὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, ὅδεῖς ὅς τις οὐχ ἱστορίῳ συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδῃ, καὶ Ἡρόδοτῃ, ἐξοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἂν ἴδω ἐκείνο, τὸ, Πόλεμος ἅπαντων πατὴρ· εἰ γὰρ καὶ συγγραφείας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μᾶλλον τῇ ὁρίῳ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τῷ Σινοπείῳ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν. ὅπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, αἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράχθη-

inde, in caput horridum oculos advertentes, in saxa subito convertebantur. Perseus talariis Mercurii et gladio, cui nomen Harpe, armatus, caput abscidit, et ut spectaculo esset, in Græciam deportavit.

3 ἐλαττον γὰρ αὖ πτω.] τούτου habet Reitz. at πτω nonnulli MSS. et anteponendum putavi.

6 ὁ πολέμος.] hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi clxi. finem clxiv unde jam patet, inquit Solanus,

quo tempore Lucianus hunc factum ediderit.

6 ἢ Ἀρμενίᾳ.] vid. Dion. Cass. 71. *Elegeia* nomen loci ubi Clades illa accepta. M. du S.

8. Θουκυδίδῃ, καὶ Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ.] Græcorum historicorum longe præstantissimi, et adeo clari ut unusquisque eorum *μυῖα* sit appellatus.

10. Πόλεμος ἀπαντων πατέρ.] respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναλίστην, per quam ἡμεῖς οὖν τὰ ὄντα, ipse ait apud Diogenem La-

2. Si igitur unum, quod aiunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed ex quo præsens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriæ perpetuæ: nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

3. Hanc igitur, amice, videntem me et audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes

ertium ix, 7. Heraclitus. nemo forte explicavit eam *παντοτερον*, et rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor de Diæta. J. M. G.

13. *Σινωπιως*.] Diogenis scilicet, Cynicorum philosophorum præstantissimi, in dolio degere soliti ut pro arbitrio atque sine ullo incommodo demigrare posset. nullus ei cibus erat præterquem ab uno alterove singulos in dies accipiebat. hinc dictus *ημεροκομος*, in diem vivens. Sinopes natus fuit, omnium urbium circa Pontum jacentium præstantissimæ. hanc Milesii condiderunt anno Romæ cxxv. viros protulit illuf-

tres, Mithridatem qui caput totius regni fecit; philosophum Timotheum Patrionem, poetam comicum Dipilum &c. hodie *Sinube* vocatur a Turcis.

13. *Φιλιππος*.] Macedoniæ Rex, Amyntæ filius, pater Alexandri magni. devictis Atheniensibus ad Chæroneam Beotiæ pagum et Plutarchi patriam, omnem pene Græciam, partim armis, partim Divitiis simul humanitate morum sub suam redegit potestatem.

— *diffidit urbium*
portas vir macedo, et subruit
æmulos
reges muneribus.

Horat. l. i. iii. Od. xvi.

14. *οι Κυζανθιοι*.] Corinthus urbs Peloponnesi olim celebra-

8 QUOMODO HISTORIA

τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπιτιμᾶζων, ὁ δὲ, λίθους παρὰφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τὰ τεύχεα, ὁ δὲ, ἐπαλξὶν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ περὶ τούτοις, εἰδὲς γὰρ αὐτὰ εἰς θεὸν ἐχρήσθαι, ἀφ' ἑστέμην τὸ τριβώνιον, αὐτοῦ μάλιστα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸ πύθον, ἐπὶ ᾧ ἐτύλχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κατὰ τὴν Κρομείου· καὶ τινος τῆς σιμῆων ἐρομένης, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διότῃς; Κυλίω, ἔφη, ἀγὰρ τὸν πύθον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖν ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὺτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὥς μὴ μόνος ἀφῶνος εἶην ἐν ἕτῳ πολυφώνῳ τῷ χειρῶν, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παρὰφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὥς δυνατὸν μοι, κυλίσαι τὸ πύθον, ἔχ' ὥς ἱστορίαν συγγράφειν, εἰδὲ περὶ αὐτὰς διεξιέναι· ἔχ' ἕτῳ μεγάλῳ πολμῷ ἐγὼ, μηδὲ τῆτο δέους περὶ ἐμῶν οἶδα, ὅς ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ καὶ τῶν πετρῶν κυλίει τις, καὶ

rima, hodie vero pagus miserabilis cui nomen *Gerame*, paucis et pauperibus servis habitatus, adeo instabiles res humanæ! valde fuit locuples ait *Strabo*, ob Emporium in isthmo situm, et ob duos portus, unum Italiæ, alterum Asiæ obversum: ita ut tantillo a se intervallo dif-

fiti, facile inter se merces commutare possent. a L. Mummio est eversa quod in Romanorum legatos domum suam prætereuntes, ausi sint Cænum defundere. *Polybius* quæ in excidio ejus evenerunt narrando deplorans, militarem contemptum artificiorum ac donario-

et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam mœnium firmare alius, alius vero aliud eorum, quæ usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, *quorsum hæc facis, Diogenes?* respondere, *Volvo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiant ore præter veherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat ali-

rum inter alia commemorat. ait enim se præsentem vidisse tabulas in solum projectas, ac milites super iis ludentes talis. cum diu desolata jacuisset, instaurata est a Divo Cæsare propter loci oportunitatem, missis eo in Coloniam libertinis plurimis.

8. τὸ Κρανίον.] *Craneum*, schola seu Gymnasium in quo Diogenes degebat ante Corinthum ut scribit *Laert.* lib. 6. ἐν γὰρ μὲν αὖ Δελφῶν ἐν τῷ κρανίῳ οὐ τὸ Κρανίον γινώσκω.

12. καμίνον δορυφορέμα.] fef-

tive alludit noster ad consuetudinem scenæ. in illam enim heroicæ personæ prodibant satellitibus seu servis, ad ornatum duntaxat et spectaculum comitatus. Græci igitur illos soliti erant vocare *αἰσχημῖα τῆς τραγῳδίας*, *speciem tragædiæ*, quod se tantum conspiciendos præberent, nullum autem proferrent verbum. illorum mutas partes ferre recusans Lucianus, ait se quædam saltem de conscribenda historia dicturum. siquidem et ipse scribere illam non valeat.

10 QUOMODO HISTORIA

μάλιστα, οἷον τὸ μὲν τῷ το πηγάκιον, ὅδε πάνυ χαρπυῶς κεκεραμευμένον· δέησιν γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μαρὸν τι λιθίδιον παρατίσασα, συλλέγειν τὰ ὄρακα. ἡ οὖν ἐγνωσά μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μετέξω τῷ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλγας ἐστὼς, ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν χαπ-
νοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσα κτ' συγγράφει ἐνε-
σιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. πρῶταίεσιν δὲ πῶς μακρὰι,
καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγ-
γράφεσιν, ὥς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῇ οἰκοδομίᾳ, εἰ καὶ
μὴ τῆς ὀπίσθεσθαι, ἀκρῶ γὰρ ὅτι δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ
προσαφάμεν.

Καίτοι ὅδε πρῶταίεσθαι ① πολλοὶ δεῖν οἰοῖσθαι σφίσι
ὅτι τὸ πρῶτον, ὃ μᾶλλον ἢ τέχνης πρὸς ὅτι τὸ βα-
δίσειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐαθεῖν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶτον, καὶ πρῶ-
χειρον, καὶ ἀπαντος ② ἰσορῶν συγγράφει, ἢν τις ἐρμη-
νεύσῃ τὸ ἐπεθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθαι πῶς καὶ αὐτὸς,
ὃ ἐταῖρε, ὡς ὃ τῷ εὐμετῶ χειρὶς, ὅδε ῥαθύμως σπυ-
τεθῆναι δυναμένων τῶν ὅτιν, ἀλλὰ εἰ πῶς λόγοις καὶ

5 του μιν χαπν.] loquendi
ratio ab Homero Odyf. M. 219.
fumta, ut ostendit Uptonus. ibi
enim Ulysses gubernatori man-
dat ut navem extra fumum et
flustum, Scyllæ scilicet, diri-
gat :

ΤΟΥΤΗ ΜΙΝ ΧΑΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΜΑΤΩ
ΕΚΤΟΣ ΠΕΡΑ

Νηκ.

merito hic fluctus magnum U-
lyssæ injecerat terrorem, cum
sciret nullam ex illo navem
enavigasse, præter solam Argum

quis, in primis doliolum, quale meum est, non valde admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, et fluctu, et curis quæ scribendo adjunctæ sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, et pauca hæc præcepta subjiciam scribentibus, ut in ædificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quanquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, et promptum, et uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quæ in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nostri forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quæ negligenter componi possint, sed *hoc est*, si quid est in studiis literarum aliud, quod

Junoni charam. audi Hom.
M. 69.

Οἷη δὲ καὶ νῦν γε περιπλῶ τον-
τοπαρθεῖνος.

Ἀργὸν πασιμύθεον, παρ' Ἀθη-
ναίων πλεῖστον.

καὶ γὰρ καὶ τῶν ἐνδ' ὡκὲς βαλὼν
μεγάλαις ποτὶ πύξας

Ἀλλ' ἤρην παρὶς ἐπέψεν, ἱερὰ
φίλῳ ἦν Ἰησῶν.

Sola fane illa præternavi-
gavit mare sulcans navis,

Argo omnibus curæ habita,
ab Aeta navigans:

Et fane illam ibi celeriter
fluctus coniecissent mag-
nas ad petras,

Sed Juno præterire fecit,
quoniam charus erat Ja-
son.

6 τῷ συγγραφεῖ.] sic reposui,
ut melius altera lectione συγ-
ραφέν.

ἄλλο, πολλῆς δ' φροντίδος δέομενον, ἦν τις, ὡς ὁ Θυκυ-
 δίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συνηπείη. οἶδα μὲ οὖν οὐ
 πάνυ πολλὰς αὐτῶν ὀπιπρέφων, ἐνίοις δὲ, καὶ πάνυ ἐπα-
 χθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις σποτετέλεσται ἤδη, καὶ
 ἐν ᾧ κεινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἡνίκτα ὑπὸ
 τῆς τότε ἀκροασαμένης, μοῖρα, εἴγε ἐλπίς, ὡς ①
 τοιοῦτοι μεταποιήσασιν ἢ μεταγράψουσιν τὴν ἅπαρ κεκω-
 ρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλεῖς αὐλὰς σποκειμένων.
 ὅμως δὲ ἔχειν καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρησάει, ἵν'
 εἰ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέλαι,
 ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτεῖρας (καὶ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε πολυμή-
 σειαι αἶν' τις, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχουσιν ἀμεινον
 συνηπείειν, τὴν χάριον τῆτον προσάλλοντες. ἥνπερ γε δόξη
 αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι. εἰ δ' ἢ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε ᾧ αὐτῷ
 πῆχθαι, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρήντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς
 δὲ ἔτι πάνυ ἀνιάσεται, ἢ πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀν-
 δρομέδαν παραγῶσι.

Διττῷ δὲ ὅντος τῷ τῆς συμβεβῆκτος ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

2 *εἰς καὶ κτῆμα.*] vid. quod
 notatum est c. 42.

6 *μαρνα εἶναι ἐλπίς.*] hunc lo-
 cum asserit corruptum J. J. et
 legere *μαρνα εἶναι ἐλπίς* non du-
 bitat. ejus lectionem non aver-
 sor, sed nihil tamen mutandum
 existimo, cum non sit absolute
 necessarium. sic enim ille lo-
 cus verti posse mihi videtur:

si sit spes, infamia est.

8 *ταῖς βασιλεῖς αὐλας.*] re-
 spicit ad templum quod Au-
 gustus, post Asiaticam victori-
 am, erexit in palatio, et Apol-
 lini dedicavit. ibi sua scripta
 Poëtae solebant recitare, cum-
 que probarentur a iudicibus
 praepositis, in bibliothecam hu-
 jus Aedis reponebantur.

multa cura indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinentam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar, illis præsertim quibus jam perfecta est, et ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quæ semel firmata auctoritatibus et quasi in aula regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta hæc esse, ut si quando bellum confietur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia

[12. Ἀπάντων ἡδὲ κίχρησι-
μων.] vid. *Demost.* Ol. 1. 62. C.
Phillip. 111. 177. B. noster c.
2. σπυρίχης νικᾷ. bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. clxv. Veri duces Avidius Cassius et Marcius Verus Seleuciam et Ctesiphonta ceperunt. *capito.* in Vero. c. 4. in nummis Veri, anni clxvi. pax et imp. III. et IV. ob triumphum. M. du S.

15. οἱ ἱστορῶν δὲ, ἢ παρὰ ἀνιστορίας.] postquam de arte histo-

rica præcepero quæ mihi necessaria seu utilia esse videntur, si quis egregius scriptor dignitatem hystoriæ, laudibus, descriptionibus, fabulis et id genus, obscurare non intermitit, per me licet, nihil moror quin adeo laudabili sententia permaneat. medicus sum quidem, verumtamen neminem me deor invitum, nec Crucior cum Ægrotus mea sequi consilia recuset.

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε τρεῖς ἐπα-
 μεν, ἅπαντα φευκτέον τῷ ἱστορίῳ συγγράφοντι, Ἐὼν μάλ-
 ιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώματος οὐκ ἀν' ἀμάρ-
 τοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἷον αὐτῶν
 ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέ-
 τρον ἐκείνου, Ἐὼν σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ
 ὅσα πῶς δαμῶν ἀμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ
 συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑπερον· νῦν δὲ,
 τὰς κακίας ἡδὴ ἐπώμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγρά-
 φουσι πῶς ἀκολυθῶσιν. ἀ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ὅτι
 ἀμαρτήματα, ἐν τε φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ μετρίᾳ, καὶ
 τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἀν' εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τὸ πα-
 ρύσις ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφη, ἀπάν-
 των λόγων ὅτι ἀμαρτήματα ἐν τε φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ μετρίαντες, τὰ τοιαῦτα ἀν' εὖ-
 ροις ὀπιτηρῶν, οἷα καὶ μοι πολλάκις ἀκροαμῶν ἔδωξε, καὶ
 μάλιστα ἢν ἅπαντι αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὅσα. οὐκ ἄ-
 καιρον δὲ μετὰ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἕνα, πῶς δαδείγμα-
 τ' ἕνεκα, πῶν ἡδὴ ἔγω συγγεγραμμένων· καὶ τρεῖς τὸν
 γὰρ ἐκεῖνο, ἡλίκοι ἀμαρτάνουσιν, ὀπισκοπήσωμεν. ἀμε-
 λήσοιτες γὰρ (Α) πολλοὶ αὐτῶν ἔν ἱστορίᾳ τὰ γενημένα,
 τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς
 μὲν οἰκέτας, ἐς ὑψος ἐπαίροντες, τῶν πολέμους δὲ, πέρας

eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quæ fugienda sint scribenti historiam, et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quæque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quæ uniuscujusque mensura, quæ prætereunda silentio, quibus immorandum sit. quæ melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia et inter se committenda, atque devincienda. Atque hæc quidem, et similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quæ malos scriptores comitantur. Quæ quidem igitur in oratione omnia communia insunt vitia, in lingua, in compositione, et sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, et hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione.

7. Quæ vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui sæpius audiui, videbantur, et maxime si omnibus illis patulas aures præbueris. Neque vero imtempestivum, interea etiam speciminis causa, quædam commemorare eorum, quæ jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud quantum sit eorum peccatum inspicimus, quod omittit vulgus illorum docere, quæ facta sunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra

4. τῆς ὁρῆς.] est ellipsis, ut indicat interpretatio, pro τῆς ὁρῆς ὁδῶ.

4. καὶ ἐκ' ἐνθῶ.] pro ἐκ' ἐνθῶς ὁδῶ.

4. ἀρχὴν τῆς οἰκίας.] præpone κατὰ. nihil usitatus apud auctores quam defectus hujus præpositionis.

ἔ' μέλει κατ' ἄρ' ἰπποῖντες· ἀγνοῦντες ὥς ἔ' τεινῶ ᾧ Ἰωμῶ
 δώεσσι καὶ ἀφ' αὐτῶν ἡ ἰσορία πρὸς ὃ ἐκώμουν,
 ἀλλὰ π' μέγα τεύχε' ὃν μέσῳ ἔστιν αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς
 μουσικῶν δὴ τῆτο, δις ἀφ' αὐτῶν, ὅτι πρὸς ἀλλήλας,
 εἰ γὰρ ᾧ μὲ ἐκαμιάζοντι, μόνον ἐνὸς μέλει, ὅπουδ' ἐπαι-
 νῶσι καὶ εὐφρανται ἢ ἐπαινέμενον· καὶ εἰ φευσταμὴν ὑπάρ-
 χει τυχεῖν ἔ' τέλους, ὀλίγον ἀν' φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ
 ἐν π' φεῦδος ἐμπροσθὴν ἡ ἰσορία, ἔδ' ἀχρεῖαιον ἀνάχρητο,
 ἢ μᾶλλον ἢ τ' ἀρτηρία, ἰατρῶν παῖδες φασί, τίμω τρα-
 χεῖον, ὡς ἀδύνατον εἰ π' ἐς αὐτὴν καταπορεύει.

Ἐπὶ ἀγνοεῖν εἰχασίαν ὅτι τοιοῦτοι, ὥς ποιητικῆς μὲν,
 καὶ ποιημάτων, ἀλλὰ ὑποσχέσεις, καὶ κηρύκων ἰδιοί·
 ἰσορίας δὲ, ἄλλοι. ὅκτι μὲ γὰρ, ἀκρεατῆς ἡ ἐλδοθε-
 ρία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἐνθεῖ γὰρ
 καὶ κάτοχος ὁκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτεῖων ἄρμα
 ζεύξασθαι γέλη καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλας, ἢ ἐπ' ἀνθερίων
 ἄκρων θολοσμήκας ἀναβιβάζονται, φθόνος ὁδοίς, ἔδ'
 ὁπότερ' ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μῆς σειρᾶς ἀνασπᾶσας, αἰ-
 ῶρη ὁμοῦ γλῶσσαι καὶ γάλατταν, διδίδασσι, μὴ ἀπορραγείσης

6. τῇ κερταίᾳ.] tubus car-
 tilagineus, anteriori parte colli
 positus, per quem aer in pul-
 mones ingreditur et egreditur;
 adeo irritabilis ut, si vel mini-

ma cujusvis cibi liquorisve par-
 ticula casu in illum incidat,
 continuo tussim anhelam susci-
 tet, neque prius placari possit
 quam illam ejecerit. a Græcis

modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo difterminata et separata sit ab encomio historia: sed magnum hisce murum esse interpositum: et, ut musicorum voce utamur, octava duplici, *id est eo quod maximum est intervallo* illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodo-cumque laudare, et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit: historia vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis et poëmatum aliud esse institutum, et sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim immoderata libertas, et lex una, quidquid visum poëtæ fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, et a Musis obseffus sit, etiamsi alatos curru equos velit jungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decurfuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare, me-

αἰθέρα dictus ex *αἴρ* aer et *πνέω* conservo. ei Galenus epitheton *πρᾶξιον* apposuit quod sit asper et inequalis.

15 *ἵππων ὑπολήγων*.] de poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, *la Cerda* ad Aen. vi. 808. unde petere licet omnia. quaedam etiam *Eschenbach* ad Orph. Argon. 137. J. M. G.

16 *αἰθίονον ἀχρον*.] *Virgi-*

lius Aenei. vii. 805. de Camilla hæc canit:

— cursuque pedum prævertere ventos

Illa, vel intactæ segetis per summa volaret

Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas:

Vel mare per medium fluctu suspensa tument

Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.

ἐκείνης, σωλῆριβῃ τὰ πάντα χατενεχθέντα. Ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, ὅσδεῖς ὁ καλῶσιν, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶ) τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ γένιον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην τῷ Ἄρφ· καὶ ὅλως σωλῆτον ἐκ πάντων θεῶν θνέσσαι δεῖ τὴν Ἀτρεΐωσ καὶ Ἀερεΐπης. ὃ γὰρ ἰχθυὸς ὁ Ζεὺς, ὃ δ' ὁ Ποσειδῶν, ὃ δ' Ἄρης, μῖστος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ χέλλο αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, ἥ τινα κολακεῖαι τοιαύτως προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις ποιητικὴ γίγνεται, καὶ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ περαταῖαν, γυνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ὀπισθοπορεύεται, ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπερμεγα τῆτο κακόν, εἰ μὴ εἰδὲν τις χαρίζεν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐπέας κομμάματα, τὰ μῦθοι, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς οἱ τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἀν' εἰ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πεινῶν, ἀλκῆργοι περὶβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ ὅσον ἐταίρικῶν, καὶ φύκων ἐντελείβοι, καὶ ψιμύθιον ὅσον προσώπων· Ἡράκλειος, ὡς χαταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύναις ὅσον κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ εἴητε· ἀλλ' ἐν χαίρῳ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον,

tuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti; atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quædam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, et ob id ipsum magis conspicua ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quæ historiæ sunt, et quæ poeticæ, nesciat, sed historiæ fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* et encomium, et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, et plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, et fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! ridendum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum sit non nunquam in historia. sed tempore opportuno lau-

2 Αγαμέμνονα.] Respicit ad
Homeri sequentes versus.

— μῆτιν δὲ κρείων Ἀγα-
μέμνων

Ὀμφρα καὶ κεφαλῇ καλῇ

Διὶ περὶ κροῖον

Ἄρ' δὲ ζωὴν, τέρενοι δὲ Πόσει-

δωνι.

— inter quos Rex Aga-
memnon

Oculis et capite similis Jovi
gaudenti fulmine,

Marti autem balteo, pectore
itidem Neptuno.

καὶ μέτρων ἐπακτέον τῷ πρῶτῳ, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὑπερὺν ἀναγνωστομένοις αὐτά, καὶ ὅλως πρὸς τὰ ἑκείνα χαλινεύον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὑπερὺν ὀφειδίζομεν. ὅσοι δὲ οἰόνται χαλῶς ἀλφειῖν εἰς δύο τὴν ἰσορίαν, εἰς τὸ περπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ ἀλφ' αὐτὸ εἰσποιῖσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς περπνόν, καὶ εὐφραῖνον τὸς ἐντυγχάνοντάς, ὁρᾷς ὅσον ταλληθὺς ἡμαρτήχασι. πρῶτον μὲν, κινδύλῳ τῇ ἀλφειῇ χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἰσορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τῆς ἀληθείας μόνον συνάγεται· τὸ περπνόν δὲ, ἀμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ πρὸς ἀποκολλήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῆ· εἰ δὲ μὴ, ὅθεν καλύπτει ἀφ' Ἡρακλέους θνέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότη, θνιάδαν ὄντα, καὶ τῷ ἀνταγωνιστῶν

12 Οὐδὲν καλύπτει ἀφ' Ἡρακλέους θνιάδης Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότη, θνιάδαν ὄντα.] hic locus prima facie videtur sanus et integer, at postquam exactius præcedentia et sequentia examinavi, mihi videtur deesse una litterula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo et vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum et experientia adsint, non impedit, quominus præmia reportet, et insignis existimetur athleta.* igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobi-

litate. ideo το ἀφ' Ἡρακλέους θνιάδης non videtur consonare toti ratiocinationi, et aberrat ab auctoris scopo. ideo non suspicor, sed firmissime credo Lucianum scripsisse οὐδὲν καλύπτει ἀφ' Ἡρακλέους θνιάδης, quod quidam non intelligentes et putantes debere intelligi Nicostratum e prosapia Herculis et octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, et videntes id impossibile esse e ratione temporis, litteram numeralem η̄ sustulerunt. at οὐδὲν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de

dandum, et modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, et omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabimus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, et lectores exhilarans, vides quantum aberrant a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiæ et finis, utilitas, quæ ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si et ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isidoti, generosus vir et utroque colluctatorum

ordine eorum, qui luctæ et pancratiî palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules* secundus *Capnus Elejus* de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesijs*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Ægæates* de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam et pancratiâ vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco et Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Josepho Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus lege-

batur *παικρατίων καὶ πάλῳ νικῶν* ε, unde divinavit exscriptor *νικῶν σπῆτις*. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troja vero capta ad primam Olympiadum numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. itaque vero verius est debere legi *ἡ ἀφ' Ἡρακλείου*, et intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctæ et pancratiî. P. ib. *καὶ καλῶς*.] doctam *Palmerii*

22 QUOMODO HISTORIA

ἑκατέρων ἀλκμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰγίςτος ὀφθαλμοῖς εἶναι
 πλεονέχων· Ἀλκίαιος δὲ ὁ χαλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνθρα-
 νίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τῷ Νικοστράτῳ ὄν.
 καὶ τοίνυν ἡ ἰστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ περὶ τὸν πᾶν πο-
 ρεύσαιτο, πολλοὺς αὖ τοὺς ἐραστὰς ὀπιπλάσσει· ἄχρη-
 δ' αὖ καὶ μόνον ἔχει τὸ ἴδιον ἐπιτελές, λέγω δὲ τὴν τῇ
 ἀληθείας δόλῳ, ὀλίγον ἔχει ἄλλως φρονεῖν.

Ἐπὶ καὶ κείνῳ εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι ἐστὶ περὶ τὸν αὐτὸν
 τὸ κομωδὴ μυθώδες, καὶ τὸ τῇ ἐπαίνῳ μάλιστα πρὸς
 τις πρὸ ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἢ μὴ τῇ συρφετῇ καὶ τῇ
 πολλῇ δῆμον ὀπιπλόησιν, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, ἢ
 Δία, συκοφάντικῶς προσέτι γὰρ ἀκροασομένους, ἐς ἃ
 αἱ πλάτοι πρὸς δαμῶν, ὅξυτρον μὲν ἔχει Ἀργεῖον ὀφθαλμοῖς,

conjecturam libenter transtuli
 quod pulchra fane et ingenio-
 fa, quodque apud multos plu-
 rimum forte habeat auctorida-
 tis. Sed ei assentire nequa-
 quam possum. nam primum
 structa est concursu tot suppo-
 sitionum, rerumque fortuita-
 rum, ut hæc consideratio, vel
 sola, meo quidem iudicio suffi-
 ens illius refutatio foret. at sunt
 et aliæ causæ cur non sit ad-
 mittenda. quid enim facit ad
 rem quotus ordine sit Nico-
 stratus? paulum, quæso, *Palm.*
 senium considera: *et si Nicostra-*
tus pulcher non sit, nihil tamen
prohibet quin ostendat ab Hercule

numeretur victor Olympicus. mi-
 nime fane respicit Lucianus
 ad ullam Olympicorum victo-
 rum ordinem ut suum stabiliat
 argumentum. ista igitur lite-
 rula *, cuius ope *Pal.* acutum
 nobis ostendit ingenium, om-
 nino rejicienda est, et per αφ'
 Ἡρακλῆος γενεῶναι intelligendum
 existimo, *ab Hercule natum*, id
 est *fortem, generosum, dignum ut*
editus Hercule censatur: sicut
 eodem modo virum robustum
 hodie dicimus *Herculem*.

2 *Αλκίαιος*.] de hoc tacent.

M. du S.

ibid. *Μιλήσιος*.] vide notas
 ad c. 14.

fuorum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcæus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non fæcem populi, et plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, et ex omni parte corporis; tum

10 *παρ' ἑκατέρου.*] varix sunt hujus loci interpretationes apud viros doctos; nec miror cum primo aspectu obscurus admodum videatur. de utraque auditorum parte intelligit *Solanus*, laudatis scilicet et laudes audientibus: at omnium sæculorum experientia nos nimium cheu! docet, laudes suaviter laudatorum aures titillare, seseque in eorum corda sensim sine sensu insinuare. verisimilius *Gess.* conjectat *παρ' ἑκατέρου* innuere difficultatem laudandi proprie, cum vel nimis videaris prodigus vel parvus nimis. attamen illius opinionem non amplector 1°. quod jam *Lucianus* proximo capite regulas in laudando observan-

das præscripsit, et 2°. quod illa interpretatio non admitti potest cum *ταῖς ἀντιθέσιν* sed cum *τῷ χαρακτὶ*: laudare enim non est *Res difficilis audientibus*, at *scribenti*. illam itaque rejicio et sic interpretor: non in historia jucundum est quod est plane fabulosum; et maxime laudes immoderate audientibus fastidium afferunt *παρ' ἑκατέρου in utramque partem*, id est, ob duas causas, quod scilicet fabulosæ sint, et quod sint *laudes*. fabula enim laudes continens immeritas, in historia dupliciter odiosa est.

13 *τῷ Ἀγνῷ.*] cui centum erant oculi, stellarum ad instar micantes.

καὶ πανταχόθεν τῷ σώματι, ἀργυρομοιβῶς ᾧ τ' ἐλ-
 γομένων ἔχαστα ἐξετάζονταί, ὡς τὰ μὲν περικεκαμμένα,
 εὐθὺς ἀπορήϊπεν, περικέχαστα δὲ τὰ δοκίμα, καὶ ἐν-
 νομα, καὶ ἀκριβῆ· τὸν τύπον· ὥς ἐς ἀποβλέποντα χρὴ
 καὶ συγρᾶφειν, τ' δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ δι-
 ἀρραγῶσιν ἐπαινῶντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης
 πέρα τῷ μετεῖν τὴν ἱστορίᾳ μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ
 ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο ὅς ὁ
 Λυδία Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γὰρ πᾶσι σε εἰκὸς γεγραμ-
 μένον, τῇ Ὀμφάλῃ δαλυνόντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν
 ἐσκευασμένων, ἐκείνῃ μὲν, τὸν λέοντα αὐτῷ περικεβλη-
 μένῃ, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα
 δῆθεν θύσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, ἐν πορφυρίδι, ἔλα-
 ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τ' Ὀμφάλῃς ὅς σαινδάλα·
 καὶ τὸ γέαμα αἶχλινον, ἀφεστῶσα ἢ ἐσθῆς τ' σώματι,·
 καὶ μὴ φοροῦσάντα, καὶ τ' οὐ τὸ ἀνδρῶδες ἀρχιμῆνος
 καὶ ἀθηλυόμῃον.

Καὶ ① μὲ πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά σε ἐπαινέσουσιν·
 ① ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ,
 καὶ ἐς κόρον γελάσοντες, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, ἐν ἀνάρ-
 μοτον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πελάγματος. ἐχέου

8 τῷ. 17 Λυδία Ἡρακλεῖ.] per
 multi sunt Hercules de quibus
 enarrant multa Diod. Sicul.

Cicer. Varr. &c. is de quo nunc
 agitur Jovis fuit filius et Alc-
 menes, uxoris Amphitritonis

trapezitica ratione singula quæ dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphalæ, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec fatis applicatur, et quidquid in deo virile est, indecore effeminatur.

II. Ac vulgus quidem, hæc ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane et ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, incongruam et combinari nesciam. Singulo-

Thebarum Regis; idem qui apud Græcos et Romanos celebratur. natus est juxta Herodotum, centum annis ante Trojæ excidium, hoc est MCCCLXXXII ante *Cbri*. cum ejus ingentia facta omnium sermone percrebuisent in Lydia, Omphale Regina, ejus amore captâ, illum accersivit ejusque pectus tanto etiam amore inflammavit, ut effeminatissimam vivere vitam non erubesceret. Extant adhuc nonnulla monumenta

quæ Herculem et Reginam, sicut noster describit, exhibent, Herculis furores et mors duabus Euripidis tragædiis principium dederunt: ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ *Hercules Furens*, et ΗΡΑΚΛΕΙΑΔΑΙ *Heraclida*.

21 αὐτοῦ γὰρ δὲ ἰδίῳ τι, καλὸν ἐστίν.] *singulorum enim propria quædam pulchritudo est: sic noster. at melius vertit Bened. nam quod uniuscujusque rei proprium est, id pulchrum est.*

γὰρ δι' ἰδίον τι, καλὸν ὅστιν. εἰ δὲ τὸτο ἀαλλάξας, ἀκαλλές τὸ αὐτὸ ᾧ τὴν χρῆσιν γίνεται. εἰ δὲ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσους τερπνοί, ὥς ἐπαινεμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυῖς παῖς ὑπερβολὰς ἔχῃ· οἷος αὐτὸς (1) πολλοὶ ἀπεργάζοντι, τὴν εὐνοίαν τιμῇ ᾧ τὴν ἐπαινεμένων θηρώμενοι, καὶ ἀδιατρέβοντες, ἄχρι τῆ παῖς φροναῖ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι. ὅθεν καὶ καὶ τέχνη αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισημάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀδρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίσουσιν.

Ὡς οὐδὲ τυγχάνουσιν ὅς μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινεμένοι πρὸς αὐτῶν, μῦθοι μᾶλλον, καὶ ἀποστέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδράδεις παῖς γνώμας ὄσιν. ὥσπερ Ἀριστοβόλου μονομαχίαν γράφοντι (2) Ἀλεξάνδρου, καὶ Πύρου, καὶ ἀναγνόντες αὐτῶν τὸτο μάλιστα τὸ χεῖρον τὸ γεγενημένον (3) (ᾧ το καὶ χαλεπὰ τὰ μέγιστα ὥς βασιλεῖ, ἐπιφειδόμενοι ἀειτείας τινὰς αὐτῶν, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζονα τὴν ἀληθείας) λαβὼν ἐκείνῳ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύχανον ἐν τῷ

[14 Ἀριστοβόλου.] Aristobulus, sicut ait *Voss.* inter comites Alexandri fuit: et post mortem Regis suam de rebus ab eo gestis historiam perscripsit, quemadmodum tradit *Arrianus*

initio historię de expeditione Alexandri; ubi duos illos, Aristobulum hunc et Ptolemæum, Lagi filium, imprimis sequi se velle profitetur. at enim quomodo fit ut quem commen-

rum enim propria quædam pulchritudo est. Horum vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, cæteris vero graves, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, et in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia et improbabilia, et nuda persequuntur.

12. Adeo ut neque assequantur id quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores averfantur, bene illi quidem, maxime si virili *et magno* sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei prælegeret: putabat enim maximam se a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quædam facta illi adstrueret, et opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum au-

dat Arrianus, eundem irrideat Lucianus? non existimem cum *Solano* Aristobulum novam et ab hac diversam scripsisse historiam: (parum enim verisimile videtur ignavum adulatorem fieri postea scriptorem accuratum) sed potius crediderim multa in illius historia visa esse Arriano digna quæ sumerentur. sic *Horatius* de *Lucilio* sati. iv. l. i. *cum fluere lutulentus erat quod tollere velles.*

15 *Παρ.*] Porus, Rex partis Indiæ quæ jacet inter flumen Hydaspem et Acesinem, ab Alexandro victus et interrogatus quomodo se vellet tractari, respondit *Regie*, rursumque interrogatus, ecquid vellet præterea, omnia in *Regie* contineri addidit. miratus itaque Alexander magnanimitatem viri, majorem pristina ditionem ei subdidit.

πόταμῳ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριπεν ὅτι κεφαλῇ ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, “ καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρήν, ὦ Ἀλεξάνδρε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμῶ μονομαχῶντα, καὶ ἐλέφοντα ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα.” καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀναγκάσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἐσδὲ τίῳ τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμῃ ἠέρετο, ὑποχωρῶντος τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσει αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν ὁ ἔρος ἐς ὁμοιότητα τῷ βασιλέως. Ἀλλὰ κόλακα εὐδὺς ἐπιγνούς τῷ ἀνθρώπῳ, οὐκ ἔτ’ ἔδ’ ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο.

Ποῦ τοίνυν τὸ περπὼν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπανόρθωτος, ἂν ὡς πόδας (1) ἐλεγχοι; ὥστε οἱ ἄμορφοι τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναῖκα τοῖς γραφεῦσι παρακελεύοντα ὡς καλλίστας αὐταῖς γράφειν οἶονταί γάρ αὐμενιν ἔξεν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τι πλεῖον ἐπανθήσῃ, ἐπεὶ λευκὸν ἐχάλαμίξῃ πολὺν ὅσον φαρ-

1 Ὑδάσπει.] Hydaspes magnus Indiarum fluvius, diversus ab illo quem Virg. Georg. 4. nuncupat *Medium Hydaspem*; is enim Medos alluit, et alter fuit terminus Alexandri victoriarum in India. Horat. Ode 22. l. 1. illum vocat *fabulosum*. multa equidem de illo fabulantur; ut quod arenam volvat auream, quod Gemmas producat, quod tanto sonitu vorticēs

agat, undas collidat, spumas attollat, ut remiges Alexandri, sicut ait Arri. reddiderit attonitos et stupentes.

5 ἀρχιτέκτονος.] *Dinocratis* scilicet cujus historia scitu digna. is cum Alexandro innovescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. unctus, et corona populea redimitus, pellem etiam Leoninam, cætera

tem in Hydaspæ fluvio navigabant, præcipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, et jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuat ipsius facturum, et in Regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorum statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter *ut antea* usus est.

13. Ubi igitur in hisce jucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit: ut homines deformes, præsertim mulierculæ, quæ pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album multum pigmento admis-

nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum sciebat. eo viso rident comites, Alexander ipse, novo spectaculo illectus, hominem alloquitur, et mox suscipit. hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicæ artes ædificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. vid. *Vitruvium* in præf. at Plutarcho *Staficrates* audit, non *Dinocrates*, sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* et *Strab.* vii. qui Alexandriam, ab eo ad Chlamydis formam descriptam et conditam, memoria prodidit. M. du S.

6 A^{no}.] mons Græciæ in Macedonia, adeo altus ut umbram usque ad Lemnum, vel

Stalimene, paulo ante solis occasum extendat. ἵππιν δὲ ὁ Ἀθων ὀρθομαστοειδὲς ὄρεσσι τοῖς ὑψηλοτάτοις οὐ οἱ τῶν χειρῶν σκαυῖλες ὁρῶσι τοὺς ἥλιον ἀναπιδόντα, ὥς ἄρ' ὅν γ. τῆς ἐν τῇ παραλίᾳ ἀναστῆλθαι. *Strab.* est *Athos mons* *maximæ similis, acutissimus, altissimus, cujus verticis incolæ vident solem orientem tribus horis ante eos qui ad littus maris degunt.* ibi est *Isthmus* quem *Xerxes*, in Græciam bellum inferens, rescidit ut transirent naves. *Athones* hodie incolunt Græci monachi qui *calogeri* appellantur ex ἁγίου *pukher* et *γηρος* *senex*; hinc nomen *Agios oros* vel monte Santo sortitus est *Athos*.

μάκω. τοῖςτοι τ' συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖωδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. ὅς μισῶσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν ὃ παρὸν, ἡ κόλακας παρδήλεις, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦπιόν δέ, ὑποπτοὶ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶ ὅλην πραγματείᾳ σποφαίνονταί. εἰ δέ τις πάντως τὸ περπνὸν ἡγέσθαι καὶ αὐμεμύχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τᾷ ἄλλῃ, ἃ σὺ ἀληθείᾳ περπνά ὅτιν ἐν τοῖς ἄλλοις χαλεστοῦ τοῦ λόγου ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοί, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' οὕτω καὶ διηγήσομαι ὅποσα μέμνημαι ἑναγχοῦς ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων πινῶν, ἔ, τῇ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ παρὶ τοῦ ἀκέρους τ' αὐτὸν τῶν πόλεμον διηγυμνῶν καὶ παρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ὅτι καὶ ἐπαμειβόμεν, εἰ ἀσέβιον ἦν ὅρκον ἐπιθέσθαι συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μυσῶν εὐδὺς ἤρξατο, παρὰ χαλῶν τὰς θεὰς συνεφάφασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή, καὶ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ, καὶ παρὰ τοῖς τοῖς τ' ὅλων φρέπυσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεὺς μὲν, τ' ἡμέτερον ἀρχόντα εἶχαζε, Θεοσίτη δέ, τ' τ' Περσῶν βασιλέα, ὅτι εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ

ceat. Tale est vulgus historicorum, qui præsenti tempori, et suæ rei, et utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in præsens quidem adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiæ, ille reliqua adspergat, quæ cum veritate jucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quæ nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quæcunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, et profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias obsecro, nemo his quæ dicentur fidem deneget: vera enim esse jurare etiam possim, si urbanum esset jusjurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum admoveant. Vides quam concinnum principium, et conveniens historiæ, quæque tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Therisitæ autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi præstantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius

7 *πυθη*.] distinctione juvenis hunc locum et interpretatione; jungabant *ιστορια πυθη* et interpretabantur *omni historia*: sic laborabant sequentia. nobis *πυθη* esse Aoristus primus ex *πυθηω* vel *πυθηω* quod de coloribus et pigmentis usurpari no-

tum est. J. M. G.

20 *Αχιλλεύς*.] Achilli, heroum maximo, nostrum quidem principem comparat, Therisitæ autem, homini ignavissimo, Regem Persarum: cum nesciat fatuus ille scriptor turpem esse palmam de imbelli nactam.

Θεοσίτῳ καθ' ἑρμῆ· καὶ εἰ παύσθαι μὴ ἔφθλῃ ἐοδὸς πρὸς,
 ἐδῶκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῶν π
 ἐκώμοι, καὶ ὡς ἄξιός εἰη συγγραφῆαι τὰς πράξεις, ὅ-
 πο λαμπρὰς ἔσας. ἥδη δὲ χαπῶν, ἐκῆι καὶ τῇ πα-
 τερίδα τὴν Μίλητον, παρτιδεῖς, ὡς ἀμεινον ποιοῖ τῶ
 ὅ 'Ομήρῳ, μηδὲν μεταθέντος τῇ πατρίδος· εἴτ' ὅτι τὴν
 τῷ φρεσὶν ὑπαχνεῖτο ἀφ' ὧν δὴ καὶ σαφῶς, ὅτι μὴ-
 ζον μὴ αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τὸς βαρβάρους δὲ καταπο-
 λεμήσει καὶ αὐτὸς, ὡς ἀν' ὀνόματι καὶ ἤρξατό γε τῆς
 ἰσορίας ἔπος, αἴτια ἅμα τῇ ὅ πολέμου ἀρχῆς διεξίω·
 “ὅ γ' ἡ μαρτύρεται, καὶ χάρις· ἀπολούμενος Οὐλό-
 γιστος, ἤρξατο πολέμου, δι' αἰτίαν τοῖανδε.” ἔτος μὲν
 τοιαῦτα.

Ἔπειρος δὲ Θυκυδίδος ζῆλωτος ἄκρος, οἷος εὖ μάλα
 ὅ ἀρχετύπων εἰχασμῶνος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνῳ,
 σὺν ὅ ἑαυτῷ ὀνόματι ἤρξατο, χειρὶ τὴν ἀρχὴν ἀπαύων,
 καὶ θύμῳ τῷ Ἀττικῷ ἀποπνέουσαν· ὅρα γ', Κρεπτεῖ·

5 τὴν Μίλητον.] urbs mariti-
 ma ad fluvium *Lycum*, Ioniz caput;
 antiquitate, Coloniarum
 multitudine, et viris illustribus
 admodum clara. omnes enim
 pene urbes Euxini Ponti Pro-
 pontidisque condiderunt Mile-
 siii. ibi natus est *Thales* unus de
 vii. sapientibus, qui princeps

Græcorum indagationem cau-
 sarum naturalium et mathema-
 ticarum rerum instituit. illam
 egregie paucis verbis laudat
Pomponius: urbem quondam to-
 tius Ioniz, belli pacisque artibus
principem. tristitia hujus quon-
 dam florentissimæ urbis vestigia
 adhuc manent prope pagum

quam Therfitem interemisset, et si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum præstantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus, Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriæ nusquam fecerit. Deinde in fine procemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, se elaturum in majus res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare cepit propter causam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, præclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, et quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeio-*

cui nomen *Palutſka.*

11 Ουλογοσας.] Vologesus Parthorum Rex, qui bellum contra Romanos vario Marte Gessit, ut fratrem Tiridaten in regna reponeret. hunc enim Romani ab Armeniæ Solio dejecerant, et Tigranen ad Regiam dignitatem provexerant.

15 και τίν αρχή] Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Αθηναῖος ξυνιστάς τον πολέμον των Πελοποννησίων καὶ Αθηναίων, ως ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους ἀρχαὶ καὶ τέλος καὶ δίκαια.

vides omnia verbo tenus ab hoc descripta, præter ultimam vocem quæ forsan Luciani tempore in Codd. Thucyd. eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. de συνιστάς pro ξυνιστάς Thucydidis nimis minutum videatur: promiscue apud Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνιστάς. M. du S.

17 και θυμὸν τῶν Ἀττικῶν.] sunt qui per θυμὸν Ἀττικῶν *animum Atticum* intelligant: plurimi

Καλπυρναῖος Πομπηϊῦς πολιτὴς, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῷ Παρθυαίῳ καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενοι εὐδὺς Ξυσιταμῆνους ὥστε μετὰ γε ποικύτῳ ἀρχῇ, πῶς αὖ σοι τὰ λοιπὰ λέξωμι, ὅποια οἱ Ἀρμενίαι ἐδημηγόρησε, τῷ Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παρασησάμενον; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, ὧς Θεκυδίδης χρυσάμενος ὅλον ἄρδιν, πλὴν μόνον τῷ Πελασγαῷ, καὶ τῷ τεχνῶν τῷ μακρῶν, οἱ οἷς αὖ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε εἰς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ εἰς τὴν βασιλείᾳ γυνὴν τὴν πολλήν καὶ οἱ ἐκείνη γὰρ ἔμενεν εὖ ποικῶν. ἐγὼ γ' οὕτω γάπ-

autem illam interpretationem, ut ineptam et a Luciani mente remotissimam, plane rejiciunt, fortiterque contendunt ad herbam fragrantem *ιβήνην* apud nostrum respici. Constat equidem illam herbam Athenis multum in usu fuisse ad cibos condiendos, nec me latet quod illius vis ad provocandum appetitum, facile illecebroso historię nitori possit accommodari, ideoque huic opinioni minime repugno; at autem cur prior inepta debeat haberi non video.

1 Πομπηϊῦς πολιτὴς.] Urbium a Pompeio conditarum suoque nomine insignitarum tres sunt

præcipuæ; quarum una in Cilicia, et quæ hodie floret Navarreni regni caput *Pompejo* sub nomine *Pampelune*, cujus meminit diligentissimus Ptolemæus; et altera urbs Galatię in Paphlagonia, de qua hic, ut opinor, agitur.

5 Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα.] Armenium oratorem indicare videtur qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. vid. Thucy. 1. c. M. du 8.

6 Νισιβηνοῖς.] habitatoribus *Nisibis*, quæ urbs Mesopotamię septentrionalis antiquissima celeberrimaque. sita erat ad

politanus, descripsit bellum Parthorum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, et longis munitioribus, in quibus habitabant qui tum laboraverant pestilentia? Cæterum etiam inceperat ab Æthiopia, ira ut deinde in Ægyptum descenderet et in Regis terras multas, et bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athe-

Mygdonium flumen, bidui via distans a fluvio Tigri, dictaque erat a Græcis *Antiochia Mygdonia* ob fertilitatem soli, illud generoso fundo Antiochiæ Syriæ comparantes. hodie *Nesbin*, pagus fere incognitus sub tyrannicam Turcorum dominationem.

8 Πιλασγικον.] nomen est templi sub arcem ejusdem nominis Athenis extructi, in quo nefas erat habitare, quod ex illo loco insidias Atheniensibus Pelasgi struxissent, quoddam Oraculi Pythici carmen hoc ipsum his verbis vetabat: Πιλασγικοί κερκοί αμύνησι. ut refert Thucyd. l. 11. c. 17. itaque Diris devoverunt Athenienses si quis illic degeret, verumtamen ob repentinam necessitatem habitatum fuit.

10 ἀπὸ Ἀἰθιοπίας.] cur autem ex Æthiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucyd. l. 11. c. 48. apud hunc enim initium pestis illius ex Æthiopia, quæ per Ægyptum Græcæ ac Lybiam Persarumque imperium, in Athenienses tandem irrumpit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiæ ad sua tempora transfulerat. Cœpit enim Seleuciæ vid. Capit. in Vero c. 8. et in eum locum *Salmasii* notas; et *Amm. Marcell.* quæ res observata medico summo hujus ætatis *Richardo Mead* persuasit pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Æthiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus invenitur.

τοντα αὐτὸν ἐπὶ καταλιπὼν τῆς ἀθλίου Ἀθηναίους ἐν
 Νισίβει, ἀπῆλθον· ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος
 εἶναι ἐμελλε. καὶ γὰρ αὐ καὶ τῆτο ὅππαιώς πολὺ νικῶ
 ὄντι, ὃ οἶεσθαι τῆτο εἶ) τοῖς Θυκυδίδει ἐοικότα λέγειν,
 εἰ, ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκείνου λέγει τις, μικρὰ
 καὶ κῆνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, οὐ δι' αὐτὴν, νη
 δια, καὶ κείνα ὀλίγου δεινὴν παρελίπον· ὁ γὰρ αὐτὸς
 ὅς τε συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῷ ὅπλῳ, καὶ τῷ μηχανήματι,
 ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ὅπως ἀνέγραψε, καὶ τὰ
 φρον, ὡς ἐκείνοι, καὶ γέφυρον, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι
 ἐνόησον ἡλικὸν τὸ ἀξίωμα τῆς ἰσορίας, καὶ ὡς Θυκυδίδῃ
 φρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιω-
 ποιὰ ταῦτ' ἐγκείσθαι, ὥσπερ τῇ πορφύρῃ ἐπικκοσμήντα,
 καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως σικαδόντα.

Ἄλλῃ δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων
 γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν, καὶ χαμαι-
 πετὲς, οἷον καὶ γραπτός τις ἂν τις τὰ κατ' ἡμέραν ἔπο-
 γραφόμενος, σικωθήκεν, ἢ τέκτων, ἢ καὶ πηλός τις συμ-
 περινότων τῇ γραφῇ. πλὴν ἀλλὰ μετειώτερός γε ὁ

vide librum quem Anglice de
 peste edidit, Latine etiam in
 exterorum gratiam in Hollan-
 dia excusum. M. du S.

ἢ Ἀθηναίους.] Athenienses
 urbane admodum vocat qui
 revera Romani erant, quia a
 Thucy. omnia mutuabatur fa-

nienſes relinquens deceſſi, cum accurate noſſem, quæ etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurfus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas, Non propter eandem, proſeſto, Et illa parum aberat quin omitterem* Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, et *pontem*, et ſimilia dixit. Et cogita mihi, quæ ſit hiftoriæ dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quæ purpuræ inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

16. Alius vero quidem ex illo numero, commentarium eorum, quæ geſta fuerant, nudum ſcripto congerens, pedeftrem valde et humilem, compoſuit, qualem etiam miles *fecerit*, quæ fiunt quotidie, deſcribens; aut faber aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior ſane hic idiota

tuus ille apud quem Athenienſes moriebantur. nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. M. du S.

13 *κατὰ τὴν περφυραν.* huius loci ſenſum non mihi videtur arripuiſſe noſter interpres: nec quomodo illius verſione (*quæ purpuræ inſtar ornatum addant ac decentiam, omninoque conſentiant*) ſal acutus auctoris redatur conſpicere poſſum. Lu-

cianus Græcam linguam comparat purpuræ, cui tanta ineſt, natura ſua, pulchritudo, ut nihil ei ſit additamenti: festiveque ridet illum hiftoricum Latina verba Græcis interſerentem, ut qui purpuræ ornatum addere conetur. ideoque vertendum cum Bened. et ironice intelligendum, *tanquam purpuram ornantia, eique dæcora et prorsus conſonantia.*

ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν,
 ἄλλω δὲ πῃ χαλεπῇ, καὶ δυνησομένη ἱστορία μεταχειρί-
 σαλῶ ὡς πεπονθώς. τὸτο μόνον ἠπασάμην αὐτῷ, ὅτι
 αὐτὸς ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ καὶ τὸ πᾶν
 συγγραμμάτων τύχην. ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΤΗΣ ΤΩΝ
 ΚΟΝΤΟΦΟΡΩΝ ἙΚΤΗΣ Ἱστορίων ΠΑΡΘΙΚΩΝ. καὶ ὑπερ-
 γραπὸ ἐχέσθαι ἀριθμὸς, καὶ, ἢ Δία, καὶ ὁ παροῖμιον ὑπερ-
 χρον ἐποίησεν, ὅτω συναγαγὼν οἰκεῖον (εἰ) ἰατρῶ ἱστορίας συλ-
 λῶσαι, εἶγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλ-
 λων δὲ Μισσηγιότης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχαν. καὶ ὅτι
 ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ γράφειν, ὅς ἐστι ὁ, πῶς δόξαν,
 αὐτίκα μάλα ὅτι τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἸΗΤΡΕΙΗΝ μὲν

4 τραγικώτερον.] Callimorphi tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμορφῶς ad-
 jecerit *ιατρῶς τῆς τῶν κοντοφορῶν*
εκτης, quia hoc et a veterum
 consuetudine est alienum, et
 factum præfert quendam tra-
 gicum, hoc est qualis Regibus
 in tragædiis tribuitur. inde il-
 lud Satyrici. *Grande Sophocleo*
bacchatur carmen biatu. Sic in-
 ferius c. 23. *Καὶ μὲν Ἀλκις* &c.
 quod si Lucianus vixisset nostro
 tempore, et vidisset et inscrip-
 tiones librorum portentosas,
 nihil non grandibus verbis
 promittentes, et auctorum mag-
 nifica nomina, non uno versu
 contenta, ut miser Callimorphus

præ his sit modestissimus, quan-
 tum nigri fallis illi fuisset per-
 dendum, ad hanc insaniam e-
 mendandam! J. G. G.

5 κοντοφορῶν εκτης.] subaudi-
 tur *ταξίως*, *centuria sexta basta-*
torum medicus. *ταξίς* est *centu-*
ria, ut *ordo* apud Latinos. hinc
ordinis ductor, centurio *Justin.*
ordines nemo nisi sexagenarius
duxit. *duæ ταξίς* erant *οὐλιωγ-*
μα, hoc est *manipulus.* *ταξίς*
 non est *Legio.* J. G. G.

9 Ασκληπιῶ.] de natalibus
 Ἀσκληπιοῦ multæ sunt vulgatæ
 fabulæ, de quibus fuse *Pausa-*
nias l. 2. Apollinem ut illius
 patrem hic agnoscit Lucianus,
 ut et Ovid. *Metam.* l. 11. *ma-*

erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandæ historiæ perito, laborem præceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextæ contariorum, historiarum Parthicarum*, et subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam, me Jupiter, procemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Æsculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta et eruditionis omnis princeps*: et quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transit: *ἰατρειν* dicens

ter fuit Coronis, pulcherrima nympha, quæ Æsculapio jam Gravida arsit Juvenem *Ischien* Elati filium, et ob id crimen a Diana Apollinis sorore est interempta. accenso vero Rogo, e media flamma puerum Mercurius eripuit, eumque centauro Chironi, Artis Medicæ, Astronomiæ et Musicæ peritissimo, præbuit educandum. Æsculapii peritiam in arte mendi divino cultu dignati sunt Græci, eique templum Epidauri consecrarunt. allegoriam Æsculapii Tironum gratia hic infero. per Æsculapium, aerem intellige: per Apollinem vero, solem. salubritatem enim sol impertit aeri, ideoque pater illius haberi potest: et aer bonam producit valetudinem, ex quo finxerunt Æsculapium Medicinæ deum, eique ὕψιστος Hy-

geiam seu valetudinem pro filia dederunt.

12 ἰατρειν.] cui differentię Græcarum dialectorum non innotescunt, is facile ex hujus phrasis ordine posset existimare Lucianum quatuor hæc verba ἰατρειν ποιῶν ὁρῶν τούτοις ut exempla dialectici communis attulisse. at non ita est. scripta sunt Ionice, et communi consuetudine sonant ἰατρειν ποιῶν ὁρῶν τούτοις. igitur vera verborum dispositio ad Grammaticam loci constructionem est ut sequitur: καὶ ὅτι ἀρξάμεθα ἐν τῇ λαοῦ γραφῇ, ἸΑΤΡΕΙΗΝ μὲν λέγων, καὶ ΠΕΙΡΗΝ καὶ ΟΚΟ-ΣΑ, καὶ ΝΟΥΣΟΙ, οἷσ' ο, π δδ-ξαι, αὐτὴν μάλ' ἐπὶ τῷ κρῖνι μετὰ λην, ΛΕΓΩΝ τούτ' ἀλλ', οὐκ ὁμοδαίει τοῖς παλαιῖς, καὶ τῷ πλε-στο οἷα ἐκ τῆς ἰατρ.

λέγων, καὶ ΠΕΙΡΗΝ, καὶ ὈΚΟΣΑ, καὶ ΝΟΥΣΟΙ, τὰ δ' ἄλλα,
ὅσα ὁμοδαίαια τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ
τελέδῃ.

Εἰ δὲ με δὴ καὶ σοφῶς ἀνδρὸς μνηστῆμαι, ὃ μὲ ὄνομα
ἐν ἀφανὲς κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ περὶ
ἐν Κορίνθῳ συγγραμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδῃ.
ἐν ἀρχῇ μὲ γὰρ εὐδὺς ἐν τῇ περὶ τῆς προοιμίας περὶ-
δω, σιωπῶντι οὗτ' ἀναγνώσκοντες, λόγον πάνσοφον
δείξαι ἀπεύδων, ὡς μόνῳ ἀν' ὃ σοφῶς περὶ ἱστορίαν συ-
γράψαι. εἴτα μὲ μακρὸν, ἀλλ' ὅσον συλλογισμὸς, εἴτα
ἄλλος καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι χήματι σιωπῶντι αὐτῷ ὃ
προοιμιον. τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον καὶ τὰ ἐγκώμια
φορέσθαι, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά. οὐκ ἀσυλλόγητα μέν-
τοι, ἀλλὰ σιωπῶντα, καὶ σιωπῶντα καὶ κείνα. Ἐ-
μὴν καὶ κείνο φορικὸν ἔδοξε μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀν-
δρὶ, καὶ πῶλλον πολὺ καὶ βαδὲς περὶ, ὃ ἐν ὃ προοι-
μῶ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τῆτο ἔξῃ ὃ ἡμέτερον ἀρχων,
ὅγε τὰς περὶ καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράψαι ἀξιοῦσι.
τὸ γὰρ τοῖσδε, εἰπερ' ἄρα, ἡμῖν ἔδῃ χαλκιπεῖν λογι-
ζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνῃ ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὅς τοι αἰδ' ἄ-
ρχῳ ἤρξατο. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περ-

et *πειρήνη*, et *ὀνόμα*, et *ῥῆσις* reliqua vero, quæ in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni præstantiores. In principio enim, statim prima procemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere*. Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quæstiones compositum ipsi fuerat procemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunæ, et plane parasiticæ; neque illæ tamen extra syllogismum, sed interrogatæ et collectæ ipsæ etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, et minime virum philosophum, et barbam canam prolixamque decens, quod in procemio dixit, *illud exitium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur*. Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem prætermittere illius, qui hoc cœpit exordio. *Venio dicturus de Romanis*

C. 17 Viget in hoc capite jocus emunctæ naris.

elegans et ingeniosus, quo Luciani imaginem cogitatione fingere possumus, ut faceti viri et

6 Κελεύει.] vide supra notas ad c. 3.

σέων· ἡ μικρὸν ὑπερον· “ἔδει γὰρ Πέρσῃσι θῆρας χαλῶς”
 ἡ πάλιν, “ἦν Ὀσρόης, τὸ οἱ Ἕλληνες Ὀξυρὴν ὀνυμέβου”
 ἡ ἄλλα παλλὰ τοιαῦτα ὀραῖς, ὡς ὅμοιος ἔτος ἐκείνῳ,
 παρ’ ὅσον ὁ μὲν Θυκυδίδης, οὗτος δὲ Ἡροδότῳ εὖ
 μάλα ἐφάκει.

Ἄλλος τις αἰσῆμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θυκυδίδῃ
 ἡ αὐτὸς ὅμοιος, ἡ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις,
 ἡ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, ἡ πταμένους ἐρμηνεύσας πρὸς
 τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ὤτε· ὁ δὲ, ἐς ἐχθ-
 ρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίσεχος πρέφει· τοσαύτη ψυχρῆ-
 τος ἐνὶ ὕδαρ’ ὑπὸ Κασσιανῶν χεῖρα, καὶ τὴν κρύσταλ-
 λον τοὺν Κελικόν· ἡ γὰρ ἀσπίς ἡ τῷ αὐτοκράτορι, ὅλην
 βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ
 ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ὡς κυανῷ, ἡ λευκῷ,
 καὶ μέλας, καὶ ζῶντες ἰριεῖδες, καὶ δράκοντες ἐλικη-
 δόν, ἐν βοσρυχιδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐρολόγιον ἀναξυρίς, ἡ ὁ
 χαλινὸς τῷ ἵππῳ, Ἡράκλεις, ὅσα μυριάδες ἐπὶ τῷ ἔχα-
 σον τέτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόα κόμη, ἀφελόντι τὸν

2 Οσρόης.] probabile, imo
 certum est Osroen ducem fuisse
 exercitus a quo fatus est Seve-
 rianus.

4 Ἡροδότῳ.] similem Hero-
 doto hunc dicit historicum,
 quod eadem phrasi utatur: Εξ-

χομῇ κτλ. &c.

6 Ἄλλος τις αἰσῆμος &c.] quid
 hic sibi velit interpres obscu-
 rus me plane nescire fateri co-
 gor. non adeo tamen implici-
 tus est Luciani sensus, qui talis
 est, si recte judico: *accipite*

et Persis. Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Græci Oxyrboën appellant.* Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alias quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, et omnes montes, et campos et fluvios disertissime elocutus fuerit, et vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives et glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, et Gorgo in umbone, et oculi illius ex cæruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi. Vologesi quidem braccæ, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! et qualis cæsaries Osrois fuerit, cum

quidem descripsit montes &c. sed ita frigide ut glacies non sit frigidior; ideoque vertendum est, alius quidam, dicendi facultate nobilis, Thucydidi similis ipse quoque, aut paulum illo melior, omnes urbes, montes omnes et campos et fluvios descripsit accuratissime et validissime ut putabat; sed (quod in hostium capita malorum depulsor vertat) tantum frigus inerat quantum supra Caspias nives et glaciem Gallicam: nam clypeus imperatoris &c. in hac versione

unum tantum addidi verbum, scilicet *quantum*, quod quidem in textu quoque subintelligendum est. τὸσωντι ψυχρῶς πλεον ΟΣΗ υπερ την Καππικην χιονα &c.

13 Γοργων.] ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis Clypeus sic describitur. J. G. G.

16 Ουολογισου.] de hoc vide quod notatum est c. 14.

18 Οσρου κρηνη.] de coma Parthorum vid. Spanhem. 450 notante Solano.

Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε, καὶ ἤ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιεῖται αὐτὸ. σκόπη ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἰσοεῖα ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἀνὸ αὐτῶν, ἡδεμέναι πᾶσι ἐκδιδράχοντων.

ὑπὸ τῷ ἀσπείρας τὸ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγροίας τῷ λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῷ χρεῖν καὶ ἀντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πρᾶγματα ἐμπέσωσιν, εἰχάσιν οἰκέτη νεοπλῆτῳ, ἄρπιδος δεσπότης κληρονομήσαντι, ὅς οὔτε τὴν ἐσθλότητα οἶδεν ὡς χρὴ περὶ ἀλλεῖσιν, οὔτε δειπνήσαι καὶ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσαι πολλὰς, ὀρίαν, καὶ σφύων, καὶ λαγαῶν προκειμένων, ὑπερπύπλαια ἔτνης πῶς, ἡ ταίχῃ, ἔτ' ἀν' ἀφ' ἑαυτῇ ἐσθλῶν οὐτ' οὐκ, ὅν περὶ πῶν, καὶ πρᾶγματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους, ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδὶ τὸν μέγαν πρᾶγεις πῶς, αὐτίκα ἐπιδεύηται καὶ ὡς ἐμβόησαν ἡ μόνον Πείρα καὶ στρατηγῶν, ἐπὶ καὶ εἰκοσι τῶν πολέμων ἐξέθανον· ἐπὶ δὲ, καὶ ἐν τῷ νεκρῶν ἀειθμῶν,

[Τίγρητα.] Tigris, magnus Asiae fluvius, sic dictus quod tam velox esse videatur quam sagitta, quæ Tigris appellatur apud Medos. fontes habet in montibus Armeniæ majoris.

Seleuciæ se Euphrati jungens, cum eo fuit in Mesopotamiam cui inde nomen. illam enim cingunt et quasi circulo claudunt Tigris et Euphrates. deinde invicem coeuntes prope

Tigrin transfaret: et in quale antrum confugerit, hederæ et myrti et lauri, ingenio sibi suo implexarum, et umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessaria historiæ, et quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quæ ibi gesta sunt!

20. Præ imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum et antrorum descriptiones confugiunt, et cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper domini sui hereditate, quæ neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens sæpe, cum tamen aves, et suillæ, et lepores appositæ sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, et mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim expiraverit; et, ut inclamante solum Prisco duce, septem et viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in cæsorum numero, idque

Babyloniæ, in mare Persicum exeunt ambo. Moyses Tigrin vocat *chidkeli* Genes. xi. 14. ab antiquis nuncupabatur *Diglito* eique adhuc hodie nomen *Tegil* vel *Tigil*.

9 *ταυτασιν οικητην νοπλῶτα ἀρτι τε διαποτυ κληρονομοῦντι.*] quis putet eum locum sic verti posse: *similes sunt servo divitiarum insueto, Creta nuper domini sui hereditate?* non possum credere sic scripsisse nos-

trum. venit in mentem *Creso* esse legendum; tunc enim rectius se haberet interpretatio. verbatim, *similes sunt servo recenti diviti, domini sui nuper benede facto.*

18 *Πρίσκου.*] Statius Priscus dux Romanorum, quem *Capitolinus* in Marc. Antonin. Philosoph. memorat his verbis: *Gestæ sunt res in Armenia prospere per Statium Priscum: Ariaxatis captis.*

τῆτο μὲν, καὶ τῶν τὰ γεγραμμένα εἰ ταῖς τῷ ἀρ-
χόντων ἐπιστολαῖς, ἐφύσατο. ὅτι γὰρ Εὐρώπῃ, πῶν μὲν
παλεμίων σποθαῖν μυριάδας ἐπὶ, καὶ πριάκοντα, ἔ-
ξ πρὸς ἀφραστοῖς· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ
πρωματίας θρέας ἐνέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἰ τις αἰ εὖ
φρονῶν, ἀνάγοιτο.

Καὶ μὴν καὶ ἐνὶ λεπτέον, ἔ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ
τῷ κομιδῇ Ἀττικὸς (εἶ), καὶ σποκεχεθάρθαι τὴν φωνὴν
εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίωσεν ἔγω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι
τῷ Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι εἰς τὰ Ἑλληνικόν, ὡς
Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόντην ῥ, τὸ Φρόντανα,
Τιταῖον δὲ, τὸ Τιταῖον, καὶ τὰλλα πολλὰ γλοιώτερα
ἐτι ὁ αὐτὸς ὅτι, πρὸς τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγρα-
ψεν, ὡς ① μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτιον οἰόμενοι ξίφει
τεθνάναι αὐτὸν, σποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων σποχρόμν-
τῆτον γὰρ αὐτὸν ἀλυπότατον δόξα τὸ θάνατον· ἔκ εὐδὲς
ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν, πρῶτον, οἶμα, ἡμερῶν ἐχ-
ντο· σπόσται ῥ, καὶ ἐπὶ ἀφραστοῖς οἱ πολλοί· ἐκ-
τός εἰ μὴ τῶν ὑπογράφοι τις, ὡς Οσρόνης εἰσήκει πε-
ρμέναν ἐν αἰ Σεβηριανὸς λιμῶ σπόληται, καὶ ἀφ. τῶ-
το οὐκ ἐπήγαγε ἀφ. τὸ ἐβδόμης.

I [Λεχόντων ἐπιστολας.] quas
Epistolas intelligat haud facile
dixeris, sed tum eo phrasi τῶν

Λεχόντων tum ex historia quae
memorat Lucium verum, dum
bellum illud gerebatur, sedisse

etiam præter scripta in principum epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, et septuagies mille ducentos et sex: Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Hæc nescio an sanæ mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Præ nimio Atticisimi studio, et accuratissimæ circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, et transferre in Græcum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάδιον, et reliqua magis etiam ridicula. Ad hæc idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod ille passus est, trium puto dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, et ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

Antiochiæ; proclive est suspicari de litteris Prisci et Cassii, ad imperatorem Lucium verum, intelligendum esse, quas vulgaverint imperatores ut tanta victoria innotesceret. M. du S.

2 Ευρωπῶν.] inter urbes Græcanicas, a Macedonibus in Media conditas, Strabo memorat *Ragejam* a Nicatore structam, quam ipse Europum appellavit.

13 Σεβήριον.] Dio in Hadria. loquitur de duce ejusdem nominis qui nonagenarius ab

Hadriano Cæsus fuit, vir tantæ virtutis ut a Trajano dignus imperio pronuntiatus fuerit. eundem atque hunc putat esse *Solanus*; at causam istius opinionis nequaquam conjicere possum, cum hic quidem in Asia post fufum exercitum mortem sibi intulisse, alter vero Romæ interfectus fuisse videatur. *Capitol.* de Vero imperatore hæc habet verba: nam cum interfecto legato, Cæsis Legionibus &c. hunc legatum esse Severianum nostrum plusquam probabile est.

Τὸς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασι, ᾧ καλὲ Φίλων, οὗ
 ἱστορία χρωμύνης, πρὶν ἂν τις θείῃ, τὸς λέγοντάς, “ἐλέ-
 λιξε μὲν ἡ μηχανή, ὃ τῦχος ἢ πρὸν, μεγάλως ἐδύπησε”
 καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας. “Ἐδεῖσα
 μὲν δὴ ἔγωγε τοῖς ὅπλοις ὤψισμαρχεῖτο, καὶ ὁπλοδότης
 ἦν, καὶ κόννατος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερ-
 μήριζεν, ᾧ πρόπῳ μάλιστα ποροσαγάγει πρὸς ὃ τῦχος”
 εἶτα μετὰ οὕτως εὐτελῇ ὀνόμασι, καὶ δημοτικῇ, καὶ
 πτωχικῇ πολλὰ πρὸς ἐξουσίαν, “τὸ, ἐπέσειλιν ὁ στρατο-
 δάρχης ὅς κενεῖω,” καὶ, “οἱ στρατιῶται ἡγήραρον τὰ ἐγ-
 χρίζοντα,” καὶ, “ἡδὴ λελεχμῆνοι περὶ αὐτὸς ἐγήγοντο.” καὶ
 τὰ τοιαῦτα. ὥστε ὁ πρῶτος εἰκὸς εἶναι παραχρῆμα, τὸν
 ἕτερον μὲν πόδα, ἐπὶ ἐμβάσει ὑψηλῇ ὀπισθεβηκότι, θα-
 τέρῳ ἢ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

Καὶ μὴν ἐν ἄλλαις ἰδίαις ἀν, τὰ μὲν προοίμια λαμ-
 πρά, καὶ τραγικῇ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγρα-
 φούσας, ὥς ἐλπίσαι θαυμάσια ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα
 πάντως ἀκρίβειαν, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῇ ἱστορίας μίκρον
 τι καὶ ἀθρόον ἐπάγειν, ὥς καὶ τῷτο εἰκέναι παιδίῳ,

c. 22 optimo jure noster increpat
 in hoc capite infulsam scrip-
 torem, qui stylo turgido simpli-
 cem historiae majestatem inquī-
 nat. Est enim unicuique rei
 proprium dicendi genus, quod

ultra citra nequit consistere
 rectum ut ait Horat. et Lucian-
 us ipse c. xi. *εἰς τὴν γὰρ δι-*
ἰδοι τι, καλὸν ἐστίν. historia autem
 ratione dicendi rebus accom-
 modata scribenda est: facta

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer.* Et rursus in alio libro præclaræ historiæ, *Edeffa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter hæc, vilia adeo nomina, et plebeia et mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino,* et, *Milites mercabantur illa quibus indigebant,* et, *Fam loti ad illos aderant,* et similia: ut similis ea res esset tragædo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, procœmia quidem splendida et tragica et ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthæc omnino auditurum: at ipsum corpus historiæ pusillum quoddam et ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur

dictis exæquanda sunt inquit *Salust.* proindeque grandia minute, seu parva grandi modo dicere juxta vituperandum est.

4 *Εδεσσα.*] Edeffa, urbs Mesopotamiæ, Seleuco magno condita circiter quadringentos annos ante Chrif, hodie *Orfa.*

13 *μῦοντις.*] Latine *Cotburnus*, calceus est altus quo uti solebant tragædi ut sublimiores speciosioresque viderentur.

συνδελον autem humilis est solea quam gerebant comædi. proprie igitur scriptio hujusce fatui assimilatur tragædo, qui altero quidem pede cothurno devincto, altero autem humili solea nixto, ridendus admodum, prodiret in scenam.

16 *τεγσινα.*] ad hujus vocis interpretationem vide quod notatum est c. 16.

50 QUOMODO HISTORIA

εἰ που ἔρωτα εἶδες παύζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους
 πάμμεγα, ἢ Τιταῖος περικείμενον· εὐθὺς γὰρ αὖ
 κέσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, “Ὡδινει ὄρεθ·”
 χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ’ ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχερα
 εἶναι, καὶ συναΐδον τῇ κεφαλῇ ὃ ἄλλο σῶμα, ὥς μὴ χρυ-
 σοῦν μὲν τὸ κράνος εἶναι, γέραξ δὲ πᾶν γαλεῖος ἐκ ῥα-
 κῶν πόθεν, ἢ ἐκ δερμάτων σακρῶν συγκεκατυμένον,
 καὶ ἡ ἀσπίς οἰοῦνται, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κήμαις. ἴδοις
 γὰρ εἰ ἀφ’ ἑνὸς ποῖντος συγγραφείας, ἢ Ῥοδίων Κολοσ-
 σοδὶ τὴν κεφαλὴν νανώδην σῶματι ἐπιτηθέντα· ἄλλοις
 αὖ ἐμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσαγρηῖται, ἀπερο-
 μίστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν τραχημάτων· οἱ καὶ πορο-
 ταιέζοντα τὸν Ξενοφῶντα ὅπως ἀρξάμενον, “Δαρείου
 καὶ Παρυσάπιδος παῖδες γίνονται δύο·” καὶ ἄλλους τῶν
 παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμια ἔστι
 λεληθῆτα τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις θεύζομεν.

3 ὠδινει ὄρεθ·] initium est
 dicterii quod in suum exitium
 olim jactarunt Aegyptii. Cum
 enim auxilium a Lacedæmo-
 niis diu expectassent, tandem-
 que adventasset Rex Agesilaus,
 statura Puffillus, jocosè sed im-
 prudenter exclamarunt: ὠδινει
 ὄρεθ, ζεύς δ’ ἐφοῦσέ το δ’ ἵκεν μιν.

parturiebat mons, formidabat Ja-
 piter, ille vero murem peperit.
 quo dicto Lacedæmonii offensi
 in Græciam redierunt, et Aeg-
 ypti profligati sunt. fabula,
 quam hac de re scripsit Aëso-
 pus, hodie non extat. illam
 imitatus est Phædrus.

puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, et ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, et vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpufculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, et statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii et Parysatidis filii nascuntur duo*; et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quædam quæ vim procemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Mons parturibat gemitus
immanes ciens,

Eratque in terris maxima
expectatio:

At ille murem peperit. hoc
scriptum est tibi

Qui magna cum minaris,
extricas nihil.

9 *Ροδιον Κολοσσον*.] centum
is et quinque pedes altus tra-
ditur fuisse, sive cubitorum
LXX. vid. *Plin. Strab.* vide et-
tiam Scaligeri animadversiones
in Eusebii chronologiam N^o.
1794. p. 137. chares Lyndius
Lyssippi discipulus fecit, duo-
decim annorum spatium ad id

consumpto, anno ante Chr. 278.
annos 56 cum stetisset, terræ
motu prostratus est, anno ante
Chr. 222. nec unquam restitu-
tus. jacuit ad annum usque
Chr. 672. quo capta a Sarace-
nis Rhodo, venit. post tot de-
trimenta, tantum æris tamen
ablatum est ut 900 Cameli eo
fuerint onusti: unde calculo in-
ito ultra 700,000 librarum
pondo fuisse liquet; camelo
cuique nempe 800 libris affig-
natis. de terræ motu quo pro-
stratus est, videndus Polybius.
V. P. 428, 429. M. du S.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἔστιν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης ἀλγοτάξιως ἀμαρτήματά ἔστι, τὸ δὲ καὶ
 θεὸς οὐτὸν τόπους αὐτὸς ψεύδεσθαι, ἢ πωδασάγας μόνον,
 ἀλλὰ καὶ γαθμούς ὅλους, τίνι τῷ χαλῶν ὅμοιος; εἰς
 γὰρ ἔγωγε ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πρῶτα, ἔπειτα Σύρω
 πηλὶ ἐντυχάν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τῶν, τῷ ἔπειτα κου-
 ρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογόντων ἀκούσας, ὥστε θεὸς Εὐ-
 ρώπας λέγων, ἔπας ἔφη· “Ἡ δὲ Εὐρώπη⁵ κεῖται μὲν
 ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, γαθμούς δὲ τοῦ Εὐφράτου ἀπέ-
 χουσα, ἀπώκισαν δ’ αὐτὴν Ἐδισαῖοι” καὶ οὕτως πῶτο
 ἀπέχρησεν αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σα-
 μούσα, αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ ἡμεῖς,
 αὐτῇ ἀκροπόλιν, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοπο-
 ταμίαν, ὡς φερεῖσθαι αὐτὴν ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν πο-
 ταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶν πωδασαγιδόνων, καὶ μοιο-
 νεῖν τῶν τείχεσιν φαυλόντων, ὅς δ’ ἔστιν γελοῖον, εἰ σοὶ νῦν,
 ὦ Φίλων, ἀπολογείμην, ὡς οὐ Παρθυαίων οὐδὲ Μεσο-
 ποταμίτης σοὶ ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγρα-
 φεὺς ἀπώκισε.

5 Συρω.] incolæ Syriæ,

7 Ευρωπη.] de hujus urbis
 situ vide notam ad c. 20. qua

patebit diligentia hujus histo-
 rici locorum observantissimæ,

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quæcumque aut elocutionis, aut constructionis reliquæ sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congeffit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in constrinis talia fabulantes audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeffeni*. Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, suâ cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque præterlabantes, et tantum non ipsa alluentes mœnia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

II Σαμοσατα.] Samosata urbs antiqua Asiæ, sub confiniis magnæ Armeniæ ad Euphratem, caput Commagenes, et patria Luciani ut et ipse ait. non procul a Mesopotamia sita erat, quæ proximitas scriptorem egregium (sicut eum nos-

ter vocat) induxit in errorem. unum de Hadriani numismatibus hanc habet inscriptionem Φλα. Σαμο. μετρο. Κομ. hoc est *Flavia Samosata Metropolis Commagenes*. erat et aliis multis Asiæ civitatibus prænomen *Flavia*.

Νὴ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθανὸν φεῖ τῷ Σεβηριανῷ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσαμένῳ, ἢ μὴ ἀκῦσά πως τῷ ἔξ αὐτῷ τῷ ἔργῳ ἀφαιρούνται. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν σποδαεῖν, οὔτε φαρμάκῳ πιεῖν, ὅτι βρόχῳ ἄφασα, ἀλλὰ τινα θάνατον ὀπινοῦσαι τραγικόν, ἐπὶ τῇ πόλει ξηρίζονται· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπύματα ὑάλῃ, καὶ χαλκίῃς ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως σποδαεῖν ἔγνωτο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐν τῇ θραυσμάτων χρήσει εἰς τὴν σφαγίην, ἐπιμόνη τῇ ὑάλῃ καὶ λαιμῷ. ὅπως δὲ ξιφίδιον, καὶ λοφχειον εὔρει, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος ἦν.

Εἴτα ἐπειδὴ Θεουκλίδης ὀπιτάριον τινα εἶπε τοῖς παρόυσιν ὅτι πολέμῳ ἐκείνῳ νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρήσασθαι ἐπειπεῖν δὲ Σεβηριανῷ. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς παρὲς τὸ ὁδὸν αἵτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θεουκλίδην, ἢ ἄμικτα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζει αὐτὸν ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα Σίλωνος ἐκαστόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὅς ποταῦζα καὶ ποταῦζα

C. 25. Si nobili historico, quem supra c. 21. irridet Lucianus, fidem adhibueris, Severianus fame confectus est. ecce autem mirabilior etiam nunc adest rerum Romanarum

scriptor, qui novum moriendi genus animo concipit, et vitrei poculi fragmento, mirabile dictu! pauperem enecat Severianum.

13 Θεουκλίδης ἐπιτάριον τινα.]

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito jurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, et ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula miræ magnitudinis vitrea de vitro pulcherri-
mo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum et fragmentorum uno usum ad cædem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulchrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis æmulum, qui talia

Thucydides l. ii. c. 34. describit modum quo Athenienses humarunt eos qui in Peloponnesiaco bello primi mortem obierunt. exequiis rite peractis mox erat, inquit, ut vir a civitate delectus, et prudentia et dignitate præstans, orationem laudativam super mortuis haberet. Pericles, Xantippi filius, ad hos qui primi vitam

amiserunt oratione funebri honestandos delectus est. igitur hic summus Thucydidis imitator, cum eo vehementissime contendens, (licet extra culpam sit malorum Armeniæ, ut comice admodum ait noster) funebrem oratorem Afranium inducit, ne quis dicat cum ulla re Thucydidis cedere.

ἐπερρητόρευσει αὐτῷ, ὥστε μετὰ τὰς Χαρίτας πολλά πάνυ
 δακρύσαι ὑπὸ τῷ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ
 ὁ Ἀφράνιος, ὅτι τέλος τῷ λόγῳ δακρύων ἅμα σὺν οἰ-
 μωγῇ παρπαθῇ, ἐμέμνητο τῷ πολυτελεῶν ἐκείνων δει-
 πνων, καὶ φοροπέσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τιμῷ
 κορωνίδα. πασάμδμος γὰρ ὁ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ
 ὡς Ἀφράνιον εἰκός ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἐαυ-
 τὸν ὅτι ἔφ' αὐτῷ, ἔκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸ Ἐυάλιον, ὡρὸ
 πολλοὺ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τῷτο, ἔφη,
 ἰδόντες τὰς πρῶνας ἀπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαι-
 νέσαι τὸ Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ κατεγί-
 γρωσκον, μονογενὲς ζωνῶν καὶ λοπάδων μεμημένον, καὶ ὅτι
 δακρύοντος τῇ τῷ πλάκύντων μνήμῃ· τῷτο δὲ μάλιστα
 ἠπασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ
 δράματος φοροαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ὁμοίους τέτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε,
 καταειδηθήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ὅτι τιμῷ
 ἐτέρῳ ὑπόχρουν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλίῃ,
 ὅπως αὖ ἄμεινον συγγράφοι πρὸς εἰσὶ γὰρ πνεις, οἱ τὰ
 μέγιστα μὲν τῷ πεπραγμένων, καὶ ἀξιοληπτόμενα ὡς
 λείπουν, ἢ παραθέσθαι, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπει-
 ροχαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ
 μικρότατα πάνυ λιπαρῶς, καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν

ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, et maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane, et ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multum ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, et supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non juscuborum et patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum inculabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Cæterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu prætermittunt aut transcurrunt; præ inscitia vero, et pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quæque copiose admodum

5 *εἰτα ἐπὶ τοῦ Αἰακτοῦ τὴν τι χρυσοῖδα.*] imponere coronidem idem est ac perficere aliquid. Afranius eodem modo suam concludit orationem quo Ajax qui, cum post mortem

Achillis verba fecisset ut illius arma sibi adjudicarentur, gladio incumbens se ipsum interfecit, quod dignior illis visus sit Ulysses.

ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἔῃ Διὸς ἔῃ οἱ Ὀλυμπίᾳ
τὸ μὲν ὅλον χάλλος, τοσούτοι καὶ τοῖσιν ὄν, μὴ βλέπον,
μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς ὄσιν εἰδῶσιν ἔξηρῆτο· ἔῃ ὑπο-
ποδίσ δέ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξέστον θαυμάζοι, καὶ
τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὲν πολλῆς
φροντίδος διεξίαν.

Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά πῃτος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχῃ
οἱ οὐδ' ὅλοις ἐπὶ ἐπέσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέ-
τρα ἢ ἐπὶ πλείῳ ὕδατος ἀναλαγκότῳ εἰς ψυχράν καὶ
οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὥς “Μαῦρός τις ἰπ-
πεύς, Μαυσάκας τῆνομα, ὑπὸ δῖφους πληρώμενθ
ἀνὰ τὰ ὄρη, κατὰ λάβοι Σύριες πᾶς τ' ἀγροίκῃς, ἄρι-
στον ᾤσθησιν, καὶ ὅτι τὰ μὲν ᾤσθη, ἑκείνοι φο-
βηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὥς τῷ φίλῳ εἶη,
κατεδέξαντο, καὶ εἰσάσαντο· καὶ γὰρ πᾶς τυχὼν αὐτῶν
σποδεδημυκότα καὶ αὐτὸν εἰς τὴν Μαύρων, ἀδελφεὺς αὐτοῦ
οἱ τῇ γῇ φραλευομένης.” μῦθοι τὸ μὲν τῆτο μακροί, καὶ
διηγήσεις, “ὥς θηράσειεν αὐτὸς οἱ τῇ Μαυροσίᾳ, καὶ
ὥς ἴδοι τὸς ἐλέφαντας πολλὰς οἱ ἔῃ αὐτοῦ σινηνομένους,

1. τὴ Διὸς τὴν Ὀλυμπίαν.]
statua Olympii Jovis adeo per-
fecta ut, Dei auctoritate, Phi-
diaz ars comprobata sit. hæc
sunt verba *Pausaniæ*: nam cum
Expolito jam opere, Phidias

Jovem orasset significationem
ut sibi aliquam daret, numquid
illud ipsi acceptum esset et gra-
tum opus, eam pavimenti par-
tem repente de cælo tactam
memorant, quo loco urna, æ-

studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem: eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquæ (*clepsydras*) impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, præ siti per montes oberrens, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret. Hinc fabulæ longæ, et narrationes, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephantas multos una pascentes, et ut pa-*

tate mea, ex ære (quod loci esset infigne) posita est.

8 *ειρησι δ' μετρα η επι πλεον υδατο κινεωμενος.*] *μετροι*, mensura quælibet, speciatim hic *clepsydras* significat, id est, genus poculi in imo perforati, quod Antiqui replebant aqua, sicut hodie nos arena, ad tempus metiendum. itaque hunc locum sequenti modo intelligas: *novi aliquem qui pugnam ad Europum vix septem totis lineis percurreret, tot autem im-*

penderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut viginti horis vix eam legere potuisset. clepsydra formatur a *πλεω* furor, et *υδα* aqua, quod aqua sensim et quasi furtim labatur. moris erat apud Græcos ut caufidici Rhetoresque dicerent ad *clepsydras*, ne nimio dicendi studio abrepti, ultra terminum protraherent orationem. primus hanc consuetudinem ascivit Romæ Pompeius.

80 QUOMODO HISTORIA

καὶ ὡς ὑπὸ λείοντος ὀλίγου δὲν καὶ ἑβραϊκῇ, καὶ ἡλί-
κοις ἰχθύς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ·” ὁ δὲ θαυμαστὸς συλ-
γραφεὺς, ἀφίς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γηγομῶνας σφαγὰς το-
σαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύ-
λακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχει βαθείας ἐσπέρας ἐφει-
σῆκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους
παμμεγέθεις ἀξίους ἀνδρόνων. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε,
πάχα καὶ συνεδέεσθαι μετ’ αὐτοῦ, ἥδη τὸ σκάρων ἐσκοβα-
σμῶν. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαῦσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
εὖρε πίνειν, ἀλλ’ ἀδειπνος ἐπατήληεν ὅτι ὁ σφατόπεδον.
καίτοι πόσα ἄλλα μακρῶ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν πα-
εῖμι; ὡς καὶ αὐλητρεῖς ἦκεν ἐκ τῶν πλησίον κόμης αὐ-
τοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν
τῷ Μαλχίῳ λίσσιν, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα
πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ’ Εὐρώπῳ μάχης· αὐτὰ δὲ τὰ
κεφάλαια. τοιγάρτοι εὐκότως ἂν τις εἴποι τὸς τοιούτους,
ὅ μ’ ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτὸς τοῖς
ποδοῖς τῶν ῥίζων ἀχειβῶς ἐπισκοπεῖν.

Ἄλλος, ὃ φίλων, μάλα καὶ ἔτος γελοῖος, ἐσθὲ τὸ
ἕτερον πῶδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ’
ἄχει Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὐπὲρ Συρίαν, ἢ Ἀρ-

rum abfuerit, quin a leone devoratus effet, et quantos Cæsareæ pisces emerit. Et historicus admirabilis, omifis tantis cædibus, quæ circa Europum factæ sunt, et invasiones, et inducias neceffarias, et custodes et his oppositos custodes alios, ad feram ufque vefperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Cæsareæ scaros ingentes vili pretio ementem: nifi vero npx opprefiffet, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quæ nifi cum cura fcripta effent in hiftoria, magna nos ignoraffemus, et jactura Romanis intoleranda fuiffet, fi Maufacas Maurus fitiens,² quod biberet, non inveniffet, fed incoenatus in castra rediiffet. Quamvis quot alia longe magis ridicula prudens ego nunc prætermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Maufacæ,* multaue alia ex hoc genere, ipfa nempe prælii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales, rofam quidem ipsam non videre, fpinas vero illius, radici proximas, accurate confiderare.

29. Alius, mi Philo, valde ipfe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliffet unquam, neque Cenchreas ufque difceffiffet, certe neque Syriam vidiffet, neque Armeniam; ita, memini enim,

² *Kαυραπία.*] in Mauritania fuit urbs quædam (ait Strabo) nomine *Jel*, quam Juba, Ptolæmæi pater, a fe inftauratam, mutato nomine, Cæsaream vo-

cavit.

²³ *Κεγχρεαί.*] LXX Stadiis a Corintho diftans portus et vicus.

μύριαν ἰδὼν, ᾧ δὲ ἤρξατο μέμνημαι ᾧ· “ὦτα ὀφθαλ-
 μῶν ἀπιτότερα· γράφω τοῖνυν ἀ εἶδον, ἔχῃ ἀ ἤκουσα.”
 καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥτε τὸς δράκοντας
 ἔφη τῷ Παρθυαίων (σημεῖον ᾗ πλήθους τῆτο αὐτοῖς, χι-
 λίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄρα) ζῶντας δράκοντας
 παμμεγέθεις εἶ), θνητοὺς δὲ τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ
 τὴν Ἰσθμίου, τέττας ᾗ, τέως μὲν ὅπῃ κοιτῶν μεγάλων
 ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πύρρῳθεν ἐπελα-
 νόντων, δέος ἐμποιεῖν. ἐν αὐτῷ δὲ ᾧ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμῶς
 ἴωσι, λύσαντες αὐτὰς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλῃ
 πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἔτω χαλαροῦσθαι· καὶ ἄλλους πε-
 ραιπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι·
 ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾷ αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μύητοι ἀπὸ
 δένδρου ὑψηλῷ ποσέμδος τὴν σκοπὴν.” καὶ εὖ γὰρ ἐποίησε,
 μὴ ὁμῶς χρησάσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαι-
 μαστὸν ἔτω συγγραφέα ἦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν
 μέγαλα καὶ λαμπρὰ ἐν ᾧ πολέμῳ τότε ἐργασάμενοι·
 καὶ γὰρ ἐκπνέοντες πολλὰ, καὶ ἐτρόχῃ πρὸς Σούρα, ἀπὸ
 τῷ Κραεῖς δηλονότι βαδίζον ὅπῃ τὴν Λέρναν. καὶ
 ταῦτα Κορινθίων ἀκρόντων ἀνεγίνωσκε, πῶν ἀκριβῶς εἰδόν-
 των ὅτι μὴδὲ κατὰ τοῖχος γεγραμμένοι πόλεμον ἐωράκει.
 ἄλλ’ ὅσδε ὅπλα ἐκείνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷα

exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quæ vidi, non quæ audiui.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites draco ducit*) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam.* Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsoque ferri, ac e longinquo dum invadunt, terrorem injicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, et alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisoque. Hæc vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene fane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quædam et clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum

12 συκλασθῆναι.] Contractos fuisse.

18 καὶ στρατῶν πρὸς Συρῶν, ὅπου τὰ Κεραιὴν δηλοῦσι Βαδίζων ἐπὶ τῷ Λερναί.] Συρῶν nomen est alicujus loci in Asia, in Lycia forte, meminit enim *Plutar.* oppidi Lyciæ hujus nominis. de *Cranio* jam dictum est c. 3.

Lerna. autem locus est prope Corinthum; unde patet impudentia hujusce Nebulonis qui in Asia vulneratum se jactitat, cum a vicinia Corinthi nusquam pedem protulerit. ideo *Lucianus*; vulneratus est circa Suram, scilicet a *Cranio* ad Lernam iter faciendo.

ἔστιν, ἔδδ' ἐτάξεον, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. παῦ γὰρ
ἔμελει αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν φάλαγγα, ὅτι κέ-
ρας ᾗ λέγουσι τὸ ὅτι μετόπισθε ἄγειν.

Εἰς δὲ τις βέλτερος ἅπαντα ἔξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ
πεπεραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα
ἐν Μεσοποταμίᾳ, καὶ ὅτι τῷ Τίγρητι, καὶ ἐν Μηδίᾳ,
πεντακοσίοις ἔδ' ὅλοις ἔπεισι πεπλασθῶν, συνέγραψε, καὶ
τῷτο ποιήσας, ἱερῆαν συγγραφεῖαν φησί. τὴν μέντοι
ὀπισθογραφὴν ὀλίγῃ δὲν μακροτέρῃ τῇ βιβλίῳ ἐπέγραψεν,
“ Ἀντιοχῆαν ἔξ Ἀπὸλλωνος ἱερονίκου (δύλιχον γὰρ πού
οἶμαι, ἐν παισὶ νεικίῃ) τῷ ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσο-
ποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν παραχθέντων
ἀφήγησις.”

Ἦδη δ' ἐγὼ πινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγραφοῦμαι
ἤκουσα, καὶ τὴν λῆξιν Οὐολεγέσου, καὶ τὴν Ὀσερέου
σφραγὴν, ὡς περὶ βιβλίου ἔσται ὅτι λέοντι, ἐπὶ πᾶσι,
τοὺς περιπόδητον ἡμῶν θείαμβον· ἔγω πάντῃ μαθητικῶς ἅμα
ἔχων, ἔπειθε δὲν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ
καὶ πάλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε
μεγίστη· καὶ κάλλει χαλλίστη· ἐπὶ μέντοι ὀπισθοκοπεῖ, καὶ δια-
βελύειαι, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρηρὸν ὀνομά-
ζουσα, εἴτε Ὀμόνοισαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τῷτο μὲν ἐπὶ ἀκ-

fruentorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero *ducere* dicit, quod est *ducere in frontem*.

30. Unus autem aliquis præclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quæcunque in Armenia, quæ in Syria, quæ in Mesopotamia, quæ ad Tigrim, quæ in Media *acta sunt*, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin majorem libro, inscripsit ejusmodi; *Antiochiani, in sacro Apollinis certamine victoris*, (cursu, credo, aliquando, puer vicerat) *eorum qui in Armenia, et Mesopotamia, et Media, a Romanis modo gesta sunt, enarratio*.

31. Jam vero audiui etiam qui futurarum rerum historiam scripserat, et captivitatem Vologesi, et Orois cædem, ut leoni objiciendus sit, et super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat et consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et istud quidem nondum judi-

4. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.] habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. deleta enim in Armenia Severiano, Parthi, Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captæ et combustæ. in titulo quem statim leges omissa est Syria.

M. du S.

8 οὐρανίου φησὶ. ita Photius. forte Antiochus Sophista Cilix, de quo *Philostratus* l. i. i. de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait, monente *la Croze*.

21 Νικαίας.] qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. M. du S.

εἶτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου
 πολλῶ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμεσα. τὰ δ' ἐν Ἰν-
 δοῖς ὠραχθισόμμενα, ὑπέχετο ἡδὴ γράψειν, καὶ τὸν ὡεί-
 πλυν ἔ' ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐκ ὑπόχρεοις ταῦτα μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἡδὴ συντέτακτο).
 καὶ ὁ τέλειον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα
 ὀλίγη σὺν Κασίῳ, πάντες οὗτοι ἐπεραιώθη' τὸν Ἰνδὸν
 ποταμόν. ὅ, πὶ δὲ πρᾶξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τιμὴν τῆς
 ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς
 συγγραφεὺς, Στὸ Μουζούριδου, ἢ ἀπ' Ὁξυδρακῶν
 ὁπτιτελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπὸ ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὲν
 ἀξιόερατα ἔθ' ὁρῶντες, ἔτ' εἰ βλέποισιν, κατ' ἀξίαν εἰ-
 πεῖν διωάμενοι. ὁπτινοῦντες ᾗ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι-
 κεν ἐπ' ἀκχείμεται γλῶττιαι, φασίν, ἔλθῃ. καὶ ὅτι τῷ
 ἀριθμῷ τ' βιβλίων ἐπὶ σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς
 ἐπιγραφαῖς. καὶ ᾗ αὖ καὶ αὐταὶ παγγέλοιοι. “Ἔ δ' εἶνος
 Παρθικῶν νικῶν, τοσαῦτα.” καὶ αὖ, “Παρθίδος ὡρεῖτον,
 δεύτερον,” ὡς Ἀθηίδος δηλονότι. ἄλλος ἀσπιότερον παρα-

7 Κασσιω,] hic Cassius est,
 inquit Solanus, qui postea per-
 lato de morte Aurelii falso
 nuntio, defecit, et imperium
 affectavit, neque ab incepto,

cum vivere rescisset, oblata e-
 tiam venia, destitit.

10 ἀπὸ Μυζούριδου, ἢ ἀπ' Ὁξυ-
 δρακῶν.] de prima harum ur-
 bium omnino tacent geogra-

catum est, et adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, et pituita mala atque mucro historico oppleta. Ea vero quæ apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed procemium Indicæ jam compositum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa præ inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero et confingant, quidquid in linguam illam *importunam*, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hæ quoque perquam ridiculæ: Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot libri: et rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Attidis*. Alius multo etiam urba-

phi, sed nullum est dubium quin in India posita sit, cum non procul ab Oxidracis illam memoret Lucianus. Oxidracæ enim (sunt verba Strabonis) sunt Indiæ populi, Bacchi genus, ut fertur, propter vites quæ apud eos nascuntur, et Bacchicas pompas sumptuosas, et propterea quod eorum reges Castrensem apparatus et cæteros exitus cum

tympanis et stola floridi coloris, Bacchico more faciant, quod tamen apud Indos cæteros etiam usitatum est.

16 *αμνημονεύει.*] superbientes, gloriantes in numero librorum et titulis suæ historiæ.

19 *Αἰγίδος.*] scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. vid. Pausa. in Phoc. monente *Solano*.

πολύ. ἀέγων γὰρ Δημήτριου Σαγαλασώως Παρθονί-
κιά· ἔδ' ὡς εἰ γέλωπι ποιήσασθαι, καὶ ὀπισκῶσαι τὰς
ἱστορίας ὑπο χαλὰς θύρας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς
ὅστις ἀνὰ ταῦτα καὶ τὰ ποιῶντα φύγη, πολὺ μέρος ἦδη
ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν ἔτι προσείληφε· μᾶλλον δὲ
ἐλίγων ἐπὶ προσδεῖται, εἴη ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ ἀγα-
λεκτική, ὡς τῷ ἀμέσῳ ἢ πατέρει ἀρσις, ὃ ἔπερσεν πάντως
ἀντιστάσει.

Καὶ δὴ ὃ χερίον σοι φαίνεται ἀνὰ ἀκριβοῦς ἀνακεχά-
θαρται, καὶ αἶτε ἀκρόμα, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι,
ἐκκεκομμένα εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἦδη ἐκπε-
φύρηται· καὶ ἔτι τραχὺ δὴ, καὶ τῷ λείῳ ὅστις, ὥστε οἰ-
κοδομεῖν τι δεῖ ἦδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης, οὐκ ἀνατρέ-
ψαι μόνον τὰ πῶν ἄλλων θηνάδας ὦν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς
ἐπινοῇται δεξιόν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἀνὰ, ἀλλ' ἔδ' ὁ Μωμῶ-
μωμήσασθαι δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὸν ἀριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν
ταῦτα κορυφαῖότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσιν τε
πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτον
πρὸ φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ
συνεχεῖ φρονήσει, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσεχρημένη
ἔστω· ταῦτα μὲν οὕτω ἀπεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμὲ συμβέβηκε
διέμνηναι. καὶ γὰρ συνετὸς καὶ οὐδεὶς ἀποφάνειν τὸς μὴ παρὰ

nus. Legi enim Demetrii Sagalassenfis *Parthonica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, et ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui hæc et horum similia fugerit, ille bonam jam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica præcipit, *Eorum, inter quæ nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum.*

33. Et fane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ, quotquot erant, et rubi, excisi sunt: rudera aliorum jam elata, et si quid asperum fuerat, jam leve est. Itaque jam ut aliquid ædifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum æmulatione acquisita fit. Hæc quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque

15 Μῆμ. 9.] Momus, noctis et somni filius, juxta *Hesiodum*; omnium Deorum et Dearum actionum reprehensor perpetuus. unde hæc loquendi ratio

memo satisfacere idem est ac placere ei cui nihil unquam jucundum fit.

18 αὐτῶν.] ex se, suo ingenio, a natura.

τῆς φύσεως ποιήτης φησὶ τῷτο ἡμῖν τὸ βίβλιον ἐπεὶ πολλῷ ἂν, μᾶλλον ἢ ὅ παντὸς ἢ ἄξιον, εἰ μείαπλάσαι καὶ μετριοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίσδ' α χρυσοῖν σποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ χασιτέρ' α, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδ' α Μίλων' α ἑξερῆσαι α.

Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβολῆς χρήσιμον; ὅτι ἐς ποίησιν τῶν ποροσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τινὶ ποροσέχουσιν· οἷον π. ἀμέλει καὶ Ἰκκ^Θ, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἰ τις ἄλλος γυμναστὴς ἔχ' ὑπόχοντο ἂν σοι τῷτον Περδίκχην ποδλαβόντες, εἰ δὴ ἔτος ὅστιν ὁ τ' μητρυῖα ἐραθεῖς, καὶ ἀφ' αὐτῶν κατεσκληκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, σποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη ἔθ' Θασίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτασάμῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δαυεῖν ὑπόχουσι εὐφυᾶ πορὸς ὑποδοχὴν τ'

4 ἢ ἀπο Κωνιν^Θ πορμεν, ἢ ἀπο Λεοτροφίδ' α Μίλων' α.] Ex hoc loco licet conjicere; Cononem illum famigeratum fuisse corpore parvum et exilem: nam et ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a comico Aristophane, in avibus, ut parvus et exilis traducitur, et ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero et ejus mirandis viribus vid. Ælian. L. XII. c.

22. P.

8 αἰον τι αμειλ' καὶ ικκ^Θ &c.] tota hæc phrasis usque ad verba αἰον αἰον αἰον adeo obscura visa est omnibus Commentatoribus et interpretibus, ut plerique eorum illam corruptam pronuntiaverint. reipsa, difficile admodum videtur conjicere qua ratione Antiochus huc adducatur. nihil enim facit ad rem; sed facilius adhuc crediderim tot

acutos reddere eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit : alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, et instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est ? non ad creanda quæ adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus et Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumptum hunc Perdiccum (si modo hic est ille, qui novercæ suæ amore cum correptus esset, ob id ipsum contrahuit ; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiæ victorem reddere, et qui cum Thasio Theagene, aut Polydamonte Scotussæo comparari possit : verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendæ illi exer-

verba spuria in textum irrepisse. videndum, igitur, an nulla dari possit solutio hujusce loci, ut hic extat. *Iccus, Herodicus et Theon* sunt tres gymnastæ celebres quorum duo primi memorantur a Platone et Plutarcho. *Perdiccas* autem non est ille socius Alexandri magni, quem memorat Quin. Curt. at aliquis alius tempore Luciani notus, et ad rem athleticam param aptus, de quo verisimile est (hæc enim suppositio unica via est qua hic locus possit fieri intelligibilis) eandem

historiam narrari quæ de Antiocho. is fuit filius Seleuci Assyriorum Regis, qui novercam suam *Stratonicen* deperiens in languidum incidit morbum. *Theagenes* et *Polydamans* fuerunt athletæ robustissimi, Olympiacis victoriis clarissimi, de quibus multa apud Plat. Paus. et Plutar. nunc Luciani sensus mihi videtur esse, *ars historica non potest virum Stolidum efficere prudentem scriptorem, neque gymnastica debilem Perdiccam, amore novercæ intabescens, athletæ valido reddere parem.*

γυμναστικῆς ὥρα πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μὲν τὴν τέχνης.
ὥστε ἀπέτω καὶ ἡμῶν ὁ ὀπίφθορον τῆτο τῆς ὑποχέουσας,
εἰ τέχνη φαμέν ἐφ' ἑταῦ μέγαλω καὶ χαλεπῷ ὅφ' ὡφέλ-
ματι ἐφευρηκέναι. καὶ γὰρ ὁντινῶν ὥρα λαβόντες, ἀποφαίνειν
συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει σωεπῶ, καὶ ἀεὶ
ὡρὸς λόγου ἡσκημένῳ, ὑποδείξεν ὁδοὺς πᾶς ὁρθὰς,
εἰ δὴ τοιαῦτα φαίνονταί, αἷς χρώμενος, ἡγεῖται δὲ καὶ
εὐμαρέτερον τελέσειν ἄχει ἢ ὡρὸς τὸ σκοπόν.

Καίτοι καὶ γὰρ ἀνὴρ φαίης ἀπροσδεῖν τὴν σωεπὶν εἰς τῆς
τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοῶ. ἐπεὶ καὶ ἐκείνῳ
εἰζε μὴ μαθάν, καὶ ἡυλῆ, καὶ πάντα ἀνὴρ ἡπίστατο. νῦν
τὴν μὴ μαθάν, οὐκ ἀνὴρ αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδεί-
ξατος δὲ πᾶς, ῥᾶτα τε ἀνὴρ μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσασθαι
ἐφ' αὐτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν πα-
ραδεδόσθαι, σωεπὶα τε, καὶ εἰπεῖν ἐκ ἀφῆνης, ἀλλ' ὅξυ
δεδουκώς, οἷος καὶ ὡφέλμασι χρήσασθαι ἀνὴρ, εἰ ὀπίφθα-
πείη, καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μὲν τὴν πολιτικῆς, καὶ
ἐμπειρίᾳ στρατηγικῇ ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ εἰ στρατο-
πέδῳ γεροντὸς ποτε, καὶ γυμναζομένων ἢ ταπόμενων
στρατιώται, ἑωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα
ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετόπου, πῶς ὁ
λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, ἢ πόθεν, καὶ τί ἐξελαίνειν, ἢ πε-

citationum rationi, meliorem multo ope artis suæ redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnæ atque difficili, reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros historicum: sed ei qui natura prudens, et optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas, siquidem tales videantur eæ, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecit quæ oportet, atque ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quæ ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, et inflaret tibia, ac nosset omnia. Jam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque discat, et bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si præficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque et machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*. quid *in frontem*, quomodo ordines quomodo equites, et unde? et quid sit *procurrere*, aut *circumducere*: verbo,

ειλαύνειν· καὶ ὅλως, ὃ τῷ χαϊκιωδίων τις, ὃδ' οἷον
πιστεύει μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ καὶ περὶ τῷ πάντων, ἐλευθέρῳ ἔστω
τὴν γράμμην, καὶ μήτε φοβέσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλ-
πίξτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις διαχταῖς,
περὶ χάριν, ἢ περὶ ἀπέχθειαν ὅτι μοῦδω δικάζουσιν.
ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φιλίππος ἐκκεκομμένος τὴν
ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀγέρως τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ τοξότῃ ἐν
Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ τοῦτο οἷον ἦν δευχθήσεται· μήτε
Ἀλέξανδρος ἀνιάσειαι ὅτι τῇ Κλείτῃ σφαγῇ, ὡμῶς ἐν
τῷ συμποσίῳ δημοδῆν, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο· ὅδ' δὲ
Κλέων αὐτὸν φοβήσῃ, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος,
καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ
μανικὸς ἄνθρωπος ὅτος ἦν· ὅδ' δὲ ἡ σύμπασα πόλις τῷ
Ἀθηναίων, ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσθρῇ, καὶ τὴν Δι-

3 *ἐστὶ τὴν γραμμην.*] elliptica
phrasis. subintellige *ἡτοῦ*: ἐλευ-
θέρῳ *ἐστὶ ἡτοῦ τὴν γραμμην, liber*
sit in animo.

7 *μητι Φιλίππος.*] non ad O-
lynthum, Thraciæ civitatem, or-
batum oculo Philippum nar-
rant historici; sed in obsidione
Metbonæ, urbis Macedoniæ.
compendium hujus capituli est
ut sequitur. historicus, vir dig-
nus qui sic vocetur, clades æ-
quæ ac victorias, infausa non

secus quam prospera, sine ira
et studio narrabit, ostendet Phi-
lippum sagitta vulneratum, et
Alexandri manus amici sangui-
ne cruentatas; pinget violen-
tum Cleonis animum, neque
ulla spe, ullave metu deter-
rebitur quin veritatem, ut ut
sit, fortiter enuntiet.

7 *μητι Φιλίππος.*] videtur ad
picturæ rationem respicere Lu-
cianus, et hoc indicare Philippo,
post oculi cladem contigisse

detur nobis non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudicibus similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curæ ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astore Amphipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti cæde crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, et regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosumque esse hominem: neque universa Atheniensium civitas, si Siculas clades

quod de Antigono narrat *Plinius*. pinxit Appelles Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut quod corpori deerat, picturæ potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit quam totam poterat ostendere. meminit etiam *Quintilianus* 2. 13.
12. J. M. G.

8. Ἀμφιπολίτη.] erat Amphipolis urbs Thraciæ.

10. Κλεῖτου] Clitus, amicus et focus Alexandri magni, ab eo Cæsus in Convivio. vid. *Plutar.* in Alex. vita, *Quint. Curt.* l. 4.

12. Κλεών.] Cleon Atheniensis, Cleæneti filius, omnium

civium violentissimus, et dicendi potestate ita præditus ut quidquid vellet plebi facile persuaderet. de illo multa passim in *Thucyd.* reperias.

14. ὅδ' ἡ συμπαροῦς πόλις &c.] *Demosthenes* et *Nicias* duces in Sicilia fuerunt Atheniensium; at prorsus me latet cur *Lucianus* captum *Demosthenem*, interfectum autem *Niciam* scripserit, cum constet ex *Thucyd.* ambos in deditionem venisse, et postea mortem eis *Syracusanos* intulisse. variaz fuerunt de morte eorum opiniones, nam *Justinus* l. iv. ait, sicut notat *Solanus*, *Demosthenem* sibi ipsum intulisse manus, *Niciam* vero captum.

μοσθῆες λῆψαν, καὶ τὴν Νικίαν παλευτήν, καὶ ὡς ἐδί-
ψαν, καὶ οἷον ὃ ὕδωρ ἔπιον, καὶ ὡς ἐφρονόοντο πίνοντες
οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιοτάτων) ὑπ' ἐδένος
πρῶτον ἔχοντων, αὐτὸς ἔξεν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῆς
ἢ ἀνοήτως γεννημένα, ὡς ἐπράχθη διηγήται. οὐ γὰρ
ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μυητὴς ἦν· ὥστε καὶ καταναυ-
μαχῶνται, τότε οὐκ ἐκένθη ὁ καταδύων ὅστι, καὶ
φεύγων, οὐκ ἐκείνος ὁ δῶκον· ἐκτός ἐι μὴ εὐξαδοῦν
δεῖν μή τι πρῆλινεν. ἐπεὶ τὰ γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ
πρὸς τὸναντίον εἰπὼν, ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶρον ἦν
ἐνὶ χαλάμῳ λεπῶν τὸν Θεκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν
ταῖς Ἐπιπολαῖς πρῶτον, καὶ αὐτοῦ ἡ ἔρμω-
κράτης τελέρη, καὶ τὸν κατὰρατον Γύλιππον ἀφ' ἑαυτοῦ
μεταξὺ ἀποτερμίζοντα, καὶ ἀποβαφρεύοντα ταῖς ὁδῶς· ἐ-
πεὶ δ' Ἀθηναίους πρὸς πλεῖν Σικελίᾳ, καὶ Ἰταλίᾳ, μὲν
πρὸς τῶν ἑσπέρων ἔ' Αἰχιδιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν

8 ἐκείναι μὴ εὐξασθαι δεῖν μὴ τι
σικελικῶν.] *nisi forte cum opus
esset votis, ea pratermiserit.* ita
noiter interpres. audi *Bened.*
nisi optandum erat ne quid prae-
termitteret. et nunc *Marc.* ex-
tra quam quod ei optandum nihil
pratermisisse, sive *ne quid prae-*
termiserit. O me miserum! qui

neque hunc locum, neque tres
illius interpretationes, possim
intelligere.

12. Ἐπιπολαῖς.] *Epipolæ,*
urbs Siciliæ suum est sortita
nomen a situ, quod supra cæ-
tera loca emineat.

Ibid. Ἐρμοκράτης.] *Hermo-*
crates, Syracusanorum impera-

enarret, et Demosthenis captivitatem, et mortem Nicias, et ut sitierint, et qualem aquam biberint, et ut inter bibendum cæsi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quæ infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea quemadmodum contingere enarret. neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali prælio vincuntur, non ille est qui submergit; et si fugiant, non ille qui tergis instat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea prætermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, et Hermocratis triremem submergere, et execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis intercludit: et tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Atheniensibus vero *hoc præstare*, ut Siciliam atque Italiam, secundum primas spes Alcibiadis, navigatione complecterentur. Verum quæ

tor, vir prudens et fortis.

13. *καταρῶλον Γυλιππον.*] Gylipus, Cleandridæ filius, præfectus Syracusanis a Lacedæmoniis missus. *καταρῶλον* comice vocat noster, quod Atheniensibus, terra marique victis, et fugam, ut unicam salutis spem, meditantibus, viam obstruxit; rivorum et fluviorum transitus custodiens, et acie instructa in locis qua transituri videban-

tur Athenienses. ita ut Demosthenes et Nicias cum suis militibus, arma tradere coacti sint. illos Syracusani, invito Gylipo, postea necaverunt. vid. *Thucyd.* L. VII.

17 *Αλκιβιάδου ἐλπίδων.*] de spe Alcibiadis, ducis Atheniensium præstantissimi, habet Thucyd. *ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λαψέσθαι.* sperabat se Siciliam et Carthaginem capturum.

πραχθέντα, ὅδ' Ἐκλωθὼ ἀν' ἐπὶ ἀνακλώσειεν, ὅδ' Ἀίροπος μετὰ τρέφει.

Τὸ δὴ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπεράχθῃ εἰπεῖν. τοῦτο δ' ὅτε ἀν' δύαιτο, ἄχρῃς ἀν' ἡ φοβήται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὄν, ἡ ἐλπίζῃ χάνειν πορφυρεῦν, καὶ σπεπὼν χρυσῶν, καὶ ἵππων τῶν Νισαίων λήψας μισθὸν τῷ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὅτι Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, ὅδ' Ὀυκλίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισθῷ πνας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ φιλή, ὅμως ὅτε ἀφέξει αἱ ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τὸ τοῦ ἰδίου ἰσορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τις ἰσορίαν γράψων ἴοι, τῷ δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκείβητος, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκρόντας, ἀλλ' εἰς τὰς μὲν ταῦτα συνεσομένης τοῖς συγγράμμασι.

Εἰ δὲ ὁ ὠδοντὶς τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εὐκόπως ἀν' νομοδείῃ, ὅς παλαιά ἡ ἰσο-

4 *Ἀρταξέρξην*] testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum Regibus commune fuisse, perinde ac Cæsaris Romanorum imperatoribus. G. C.

5 *ἰατρῷ*.] *Ctesiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa et adulato-

ria historiarum admiscuerat, quo sibi Regem suum conciliaret. videndus ea de re *Plutar.* in Artaxer. in initio. libros autem *Ctesiae* periisse notum est. supersunt tantum collectanea *Photii* in Bibliotheca. M. du S.

6 *ἵππων τῶν Νισαίων*.] *Nisæa*

facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, et torquem auream, et equum Nisæum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim quosdam oderit, multo *sibi* magis necessariam judicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias: et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiæ proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in universum, norma una, et mensura exacta hæc est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post hæc in scriptis nostris versabuntur.

40. Si quis vero quod præsens est modo observet, adulatorum merito partibus adscribitur, quos olim

regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus, ea equos præstantissimos maximosque aluit quibus Reges ipsi uterentur. Strab. l. 11. Plin. l. 6. c. 25. Plutar. in Pyrrho Nisæi equi meminit. G. C.

9 *μίσθ.*] Xenoph. hæc juxta ac Thucyd. innuunt, quorum uterque, factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos, in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt.

M. du S.

17. *τῶν κολακιστευτῶν.*] respi-

cit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in *πολιτικάς* et *κολακιστευτικάς* dividebat, cujus etiam *fabius* meminerit insit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum, e Platonis Gorgia, quæ etiam hic sufficere possunt, protulimus. J. M. G.

18 *ὡς πάλαι ἡ ἱστορία.*] quantum ars comendi contraria et opposita est gymnastica, tantum ars adulatoria historiæ dissimulatio et incongruens.

80 QUOMODO HISTORIA

εία ἔξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὃ μῆϊον ἢ κομματοκλήν ἢ
 γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γὰρ καὶ τῆτο ἀπομνημονεύουσιν,
 “ὡς ἡδέως αἱ, ἔφη, πρὸς ἐλύγον ἀναΐει, ὃ Ὀσπαίκελε,
 ἀποθανόν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα (A) ἄνθρωποι τότε
 ἀναγνώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπανῆσι, καὶ ἀπαύξει
 μὴ γαυμάσης· οἷόν γ’ οὐ μικρῶν περ διδίασι τῶν
 ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν πρὸ ἡμῶν εὐνοίαν.” Ὁμῆρῳ γὰρ,
 καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγέγραφαί περ
 ἔ’ Ἀχελέως, ἡδὲ καὶ περὶ τὰς ἐπὶ ἀνήρηται, μάλιστα τῶν
 εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα περὶ μέλιον πηρέμιοι, ὅτι
 μὴ πρὸς ζῶντος ἔγραφε. ὃ γὰρ εὐρίσκουσιν ὅπως ἔνεχε
 ἐκφύδεται αἱ.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔγω, ἄφοβος, ἀδέ-
 χαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ
 Καμικός φησι, τὰ σῦκα σῦχε, τὴν σκάρην δὲ, σκάρην
 ὀνομάζων, ὃ μίσθ, ὅδδὲ φιλία νέμων, ὃδδὲ φειδόμενος,
 ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰχυνόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος δικαστῆς
 εὐθὺς ἅπασιν, ἄχει τοῦ μὴ πατέρα πὲρ ἀποπῆμα· πλεῖστον
 ἔ’ ὀνομαστός· ξέρος δὲ τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπαλις, αὐτόνο-
 μος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε δόξῃ λογιζόμε-
 νος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων.

Ὁ δ’ οὖν Θεοκρίδης εὖ μάλα τῶν ὀνομαζέμενων, καὶ

historia ab initio inde non minus, quam exercitatrix ars comptricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite*, *vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea si laudant et amplectuntur, mirari noli: putant enim ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam.* Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit. neque enim, cujus rei causa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi fit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciæ et veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham*: Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex æquus, benevolus omnibus eam tenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thu-

3 *Onesicrite*.] scripserat *Onesicritus* Alexandri res gestas, inquit *Solanus*, eodem consilio quo Xenophon *Cyropædiam* suam, ad quam, tanquam exemplar, composuisset *Alexandri* laudes dicitur a *Suida* et *Laertio*.

qua occasione sunt prolata *Alexandri* verba quæ hic leguntur. *Strabo* permulta ex ejus historia habet xv, xvi. *Plutar.* etiam in *Alex.*

15 *Κομινος*.] *Aristophanes*,

διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα
 θαυμαζόμενον τὸ Ἡρόδοτον, ἄχει τῷ καὶ Μύσας κληθεῖ-
 ναι αὐτῶν τὰ βιβλία· “κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς
 αἰεὶ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ
 μυθῶδες ἀσπαζέσθαι, ἀλλὰ τιμὴν ἀλήθειαν τῶν γενημένων
 ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον” καὶ ἐπ’ αὐτὴν τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ
 τέλει· ἂν τις εὖ φρονῶν ὑποδοχῇ ἱστορίας, “ὥς εἰ ποτε
 καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, “φησί” ὡς
 τὰ περὶ γεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς οὐ
 ποσὶ.”

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχον ὁ συγγραφεὺς ἠέ-
 περ μοι· τὴν δὲ φωνῶν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, τιμὴν
 μὲν σφοδρὰν ἐκείνῳ, καὶ κάρχαρον, καὶ σιωπῇ ταῖς
 περὶ ὁδοῖς, καὶ ἀγκύλῃ ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην
 τῆς ῥητορείας δεινότητά, μὴ κομιδῇ πεποιημένος, ἀρχαῖον
 τῆς γραφῆς, ἀλλ’ εἰρηναῖότερον ἀνακείμενος. καὶ ὁ μὲν
 νῦν σύγγραφευς ἔστω καὶ πυκνός, ἢ λέξις δὲ, σαφής καὶ πο-
 λιτικὴ, οἷα ἐπισημνόμενα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

3 Κτῆμα.] verba Thucydi-
 dis sic habent; κτῆμα τι ἐς αἰ-
 ῶνας ἢ αἰωνισμός ἐς τὸ παραχρη-
 μαῖ ἀκτεῖν ζυγικέται. Elegans est
 antithesis vocabulorum, ait
 Reitzius, ἐς αἰὲν et ἐς τὸ παραχρη-
 μαῖ, in perpetuum et in prae-

sens: sic κτῆμα et αἰωνισμός. κτῆ-
 μα enim est res ipsa quæ serva-
 tur et possidetur; veritas, histo-
 ria vera; αἰωνισμός autem ἐς τὸ
 παραχρημαῖ, vel ut est apud Lu-
 cianum, ἐς τὸ παρὸν, est opus
 leve, ad hoc compositum, in-

cydides, virtutemque et vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum scribere se ait, quam commissionem quæ in præsens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat, constituat historiæ: *ut si quando rursus, similia ingruant, habeant,* inquit, *respicientes ad ea quæ olim scripta sunt, quomodo recte utantur præsentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum, historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, et periodis continua, et argumentis contorta, cæteraque vi oratoria, non admodum acutus *et inborrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiæ quidem sint densæ et crebræ: dictio autem dilucida, et civilis, quæ quam clarissime designet materiam.

quit *Gesnerus*, ut in Olympiorum celebritate recitatum, plausus et victoriam auctori suo pararet. quod genus *Commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis *αγωνισμῶς* hac voce reddendum *Casaubonus* ostendit. Thucydides vult historiam esse *possessionem*, hoc est monumentum perpetuum, despicit autem fragile scriptum quod brevi effluat e memoria.

17 η λειψὶς δι, σφῆς καὶ πολιτικῇ.] Recte *Mycillus* vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus in senatu, in judiciis, viri qui in Republica versantur. *Seneca Contro.* 8. l. 1. dixit rem paullo elatiorem quam *pressa et civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni imprimis politicam dictionem, l. 1. c. 1. *ἡ δὲ ἰδιῶν. ο τοῖσι Δημοδότης, ο, τιπὲρ κεφάλαιον ἢ, τοῦ*

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῆ συγγραφέως σκοποῦς ὑπερέ-
 μεθα, παρρησίᾳ καὶ ἀλήθειᾳ, ἔγω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐ-
 τῆ, εἰς σκοπὸς ὁ θεῖος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανώ-
 τατα ἐμφανίσαι ὁ θεῖος, μήτε ἀπορήσοις, καὶ ἔξω
 πάντε ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ χαπηλι-
 κοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τὴς πολλὰς σιωπῆαι, τὴς δὲ πεπαι-
 δευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ οὐκ ἴσμεν κακοσμήθαι ἀνε-
 παχῆσι, καὶ ὁ ἀνεπιτήδευτος μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς
 χατηρυμύοις τῶν ζῶντων εὐκόλως ἀποφαίνει τοὺς λό-
 γους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖται, καὶ προσεπείθω τι καὶ
 ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγάλην ἔχει, καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη,
 καὶ μάλιστ' ὅπου τὸν πῶς ταῖς, καὶ μάχαις, καὶ ναυ-
 μαχίαις, συμπλέκεται, δέησιν γὰρ τότε ποιητικῶς πρὸς
 ἀνέμους ἐπεχράσαντος τὰ ἀλάπα, καὶ σιωποῦσαντος ὑψη-
 λην, καὶ ἐπ' ἀκρων τ' κυμάτων τ' ἰαῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως
 ὅτι γῆς βεβηκέναι, ὅτι μὲν κάλλι καὶ τῶν μεγάλων τῶν λεο-
 μένων συνεπαιεμένη, καὶ ὡς ἐν μάλιστ' ὁμοιούμενη, μὴ
 ξεκίξουσα δὲ, μηδ' ὑπερ τ' ἁπλῶς ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος
 γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος πῶς κινήσῃ, καὶ χατηρυμύου
 εἰς τὸν τ' ποιητικῆς κορυφάντα. ὅτε μάλιστ' αἰετοὶ τῆν-
 καῦτα τῶν χαλινῶ, καὶ σωφρονητέον, εἰδόμεν ὡς ἰππότυ-

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem et veritatem: ita et linguæ illius *seu dictioni*, scopus unus primus, dilucide explicare, et clarissime rem declarare, neque secretis, et remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sumtis*, sed quæ vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sit non nimium turgidis, et quæ minime videantur, quæsitæ: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adfiscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata et, est maxime cum aciebus, et pugnis, et navalibus præliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictionis tamen humi incedat, quæ cum pulchritudine dicendorum et magnitudine attollatur, et quantum ejus licet, exæquetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, et in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendæ sunt habentæ, et sobrietati

πολιτικοι ηεροδωκας το μιν, ως
Αλφ. παντων ηκει παλιν αχου παις
μυθισι. Demosthenes, id quod
præcipuum fuit, cum accurate
genus orationis politicae excoluisset,
omnia quoque genera exequitur;
ubique ea miscens. de politico
hoc dicendi genere multis
accurate agit Hermogenes in

libro secundo c. 10. et sequentibus.
ei opponitur σιφιστικη και
λολυρηστικη διξις, Scholastica et
declamatoria dictionis; ab ea quoque
Hermogenes distinxit αργυραιοι και
πανηγυρικοι, forense et panegyricum,
quod tamen quomodo πολιτικη
miscetur pulchre docet.

φία τις, καὶ ἐν λόγοις πάρος ἔμικρόν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππευ ὀχυρῶν τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαθεῖν, ἐχομένῳ τῷ ἐπιπείθῃ, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ σωθῆκη τῷ ὀνομάτων εὐκρίνῃ καὶ μέσῃ χρυσέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) ἔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, σιμάπνοια. ὅ μ' ἐγὰρ ἐπαίπον, ὅ δ' ἀνδὲς τοῖς ἀκέραι.

Τὰ δὲ πρῶτα αὐτὰ, ἔχ' ὡς ἔτυχε σωματικόν, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως, πολλάκις πρὸς τῷ αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ γὰρ μὴ, τοῖς ἀδυνατότερον ἐξηγούμενοι προσέχοντα, καὶ οὓς εὐκρίνειν ἂν τις, ἤματα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσει τοῖς γεγραμένοι. καὶ ταῦτα ἤδη καὶ σοφιστικὸς τις, καὶ σωθῆτικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔγω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα

C. 46. Cicero de Oratore I. 11. habet hæc verba de stilo historico, "verborum autem ratio, et genus orationis fustum atque tractum, et cum lenitate quadam æquabili profluens, sine hac judiciali asperitate, et sine sententiarum forensium a-

culis, persequendum est." idem I. 111. hunc locum et supra caput 44. mirifice explanat his verbis: "verbis usitatis, ac proprie demonstrantibus ea, quæ significari ac declarari volumus, sine ambiguo verbo aut sermone, non nimis longa

studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata et media utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et ærumnabili quadam diligentia, instituto sæpius de iisdem iudicio. Et maxime quidem, quæ quis ipse præsens inspexit, *scribet*; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus fit, et qui argumentis elicere quid sit probabilius queat.

48. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo

continuatione, (a) non valde productis iis, quæ similitudinis causa ex aliis rebus transferuntur, non discerptis sententiis, non præposteris temporibus, non confusis personis, non perturbato ordine."

10 ἀλλ.] ut absoluta sit sententia subintelligendum est

δει αὐτον, sic: ἀλλὰ δει αὐτον φιλοπονος &c. sensus est: *non temere congerendæ sunt Res, sed Oportet historicum de illis sapius interrogare eos qui adfuerunt et viderunt; et δὲ μὴ sin minus, hoc est, si nullus fit testis oculatus quem possit interrogare, oportet eum fidem adbibere illis qui &c.*

(a) metaphoris et allegoriis non diu continuatis.

μὲν ὑπόμνημά τι συυφανέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποι-
είτω ἀχαιλλές ἐπι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἴτα ὅπως τι
τάξιν, ἐπαγέτω τὸ χέλλος, καὶ χρωπύτω τῇ λέξει, καὶ
χρημαπίζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω.

Καὶ ὅλως, εἰσκέτω τότε ὅ ὅ Ὀμήρου Διὶ, ἄρπ μὲ
τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρπ δὲ τὴν Μυσῶν.
καὶ ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς, ἄρπ μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ
ὀράτω, καὶ διλήπτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλῆς
ὀρῶντι, ἄρπ δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχοιντο.
καὶ εἰ αὐτῇ ὅ τῇ πῶδεταξί, μὴ πρὸς ἐν μέγας ὀράτω,
μὴδ' ἐς ἕνα ἱππία, ἢ πρὸς, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη
ποροπιδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπων τὴν ὀπίσθασιν. ἐς
τὴς φράσηρους μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἰ τι πρὸς κελεύσαντο,
καὶ κείνο ἀκτέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γλώμῃ, ἐπὶ ὅπως
ἐξάξαν. ἐπειδὴ δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινῇ ἔστω ἡ γένεα, καὶ
ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ εἰ πρὸς τὰ γηγρόμνα, καὶ
συωδιώκετω, καὶ συμφευγέτω.

Καὶ πᾶσι τέτοις μέτρον ἐπέτω, μὴ ἐς κόρον, μὴδ'
ἀπειροκάλως, μὴδ' ἐναρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω
καὶ εἴσας οἰταῦθ' ἀπὸ ταῦτα, ἐπ' ἐκείνα μετὰ βαίνετω,
ἢ κατεπεύγη· εἴτα ἐπανίτω λυθεὶς ὅποταν ἐκείνα
καλῇ· καὶ πρὸς πάντα απευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν,

quidem commentarium quoddam illorum contexat et corpus faciat informe adhuc, et artubus suis nondum distinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, et compositioni studeat.

49. Et omnino tum Homérico illi Jovi similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ratione ipse quoque jam res Romanorum singulatim inspiciat, et, quales sibi visæ sint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Persarum: tum utrasque, si pugnent; et in ipsa adeo acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut Demosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum; et, si quid illi imperent, illud quoque audiat, et quomodo, et quæ mente, et consilio injunxerint. Postquam vero ad manus ventum, commune sit spectaculum, et quasi trutina suspendat quæcunque geruntur: et persequentes comitetur, et fugientes.

50. Et modo adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; sed cum facilitate se quadam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus ubi ista vocaverint, festinetque

4 *γενναλίζων.*] lege omnino *γενναλίζων*, non *γεν* — quod tamen omnes libri præ se ferunt. M. du S.

11 *Βρασίδας.*] Respicit ad Thucyd. IV. 12, ubi Lacedæmonius Brasidas exscendere co-

natur in munitiones Atheniensium, ad Pylum, prohibente Demosthene.

17 *συνδιδωκίην, καὶ συμφύγη-
ται.*] non omitat historicus enarrare quæ persequentibus, quæ fugientibus, acciderint.

ad omnia, et quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

51. Maxime vero speculo similem præbeat animus, nihil turbido, et splendido et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat: perversum vero, aut alieni coloris, aut figuræ diversæ, nihil. Neque enim ut eloquentiæ magistris scribunt *historici*: sed dicenda *præsto* sunt, et dicentur *omnino*; jam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quærendum eis est, sed quomodo dicant. In universum vero putandum est, historiæ scriptorem Phidiæ aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, et subiecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et secabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: ea-

norantiam mathematicam dixisse. ejus enim ætate notum erat specula, in quibus centrum habet accuratum locum, convexa scilicet et concava, imagines reddere prorsus dissimiles, conjicio igitur per *κινησον* generaliter tantum opificis *αεροποιον* intellexisse, ut *ad amussim*, *ad normam* dicimus, pro *accurate*,

sicut *Reitzius* notat.

12. Φειδ. Πρωτ. Αλλω.] tres celeberrimi statuarii, de quibus multa apud Pau. Plin. et Plutar. *ἰλιφαντα*, pro ebore. sic Virg. *sestoque elephanto* et Hom. non semel. erat Eburnea statua Jovis Olympii, notat *Solanus*, et Eleensis Urania. de priori testatur Plin. xxxiv. 19.

τέχῃ αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσας τὴν ὕλην. τοῦτο δὴ τοὶ καὶ ὁ ἔργον συγγραφέας ἔργον, εἰς καλὸν ἀφαιεῖσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δυνάμιν διαφύεσθαι ὅτι περὶ αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροάμενος οἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τὸ ἐπαινεῖν, τότε δὴ τότε ἀπικρίβως, καὶ τὸ οἰκτεῖον ἔπαινον ἀπέλκερ ὁ ἔργον τῷ ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν Φειδία.

Πάντων δὲ ἡδὴ παρεσκευασμένων, καὶ ἀπερομιᾶται μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπεῖγῃ ὁ πρῶτος, φροδοικέσθαι πρὸς τὸν φροδοίμῳ. δι-
νάμει δὲ καὶ τότε φροδοίμῳ χρήσεται, ὅταν ἀποσαφῶνται αἱ
τὴν λεπτέων.

Ὅπῃ δὲ καὶ φροδοίμῳ, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἀρ-
ξεία, ὅχι ὡς οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ ὁ τῆς ἐν-
νοίας παρὲς, προσοχὴν ἢ ἐνμάθειον ἐνπορεύσθαι τοῖς ἀκού-
ουσι. προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢ δειξὴν ὡς αἱ μεγά-
λων, ἢ ἀναγκάων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρᾷ. ἐνμαθῇ
δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὕστερα ποιήσθαι, τὰς αἰτίας φροδοκτιδέ-
μενος, καὶ αἰσθάνων τὰ κεφάλαια τὴν γνησιότητων.

Τοῖς τοῖς φροδοίμοις οἱ αἰετοὶ τῷ συγγραφέαν ἐχρή-
σαντο Ἡρόδοτος μὲν, "ὡς μὴ τὰ θρόνα ἐξίτηλα ὅτι
χρήσιμα θρόνα, μεγάλα καὶ θαυμάσια ὄντα, καὶ πάντα,
νίκας Ἑλληνικὰς διλῶντα, καὶ ἡπίας βαβαρικὰς." Οὐ-

que ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, et quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea quæ dicuntur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, et propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiæ.

52. Omnibus autem jam paratis, et sine procæmio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulat præstrui quidquam in procæmio. Vim quidem ipsam procæmii tum quoque adhibebit, quod ea quæ dicenda sunt declaret.

53. Quum vero utetur procæmio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus; sed omisso illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, et ea quæ sequuntur dilucida reddet, exponendis ante caussis, et præfiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

54. Talibus procæmiiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestæ ipso tempore evanescant, magnæ cum sint atque admirabiles, æque Græcas victorias indicent, et clades barbarorum*: Thu-

17 *ὑμᾶν*.] male noster interpretes refert *ὑμᾶν* ad *auditorum*. manifestum est conjungi debere cum *ne videretur*, et reddi, non per *docilem* sicut facit, sed

per *intellectu facilia*. attentio enim seu docilitas *ἁπλοῦς* et *ὑμᾶν* unum et idem significant, et exprimuntur ambo per *ἁπλοῦς*.

κυδίδης δὲ, μέλει τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογῶν, καὶ μείζω τῷ πορογενημύμων, ἐκείνον τὴν πόλεμον· καὶ ᾧ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη θμέσθαι.”

Μεῖζα δὲ ὁ ποροίμων ἀνάλογον τοῖς τραύμασιν, ἢ μνηυόμωμον, ἢ βραχυόμωμον. εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωντος ἔστω ἢ ὅπτι τὴν διήγησιν μεταβάσιν. ἅπου γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ὅστις ὥστε ταῖς τῇ διηγήσεως ἀρεταῖς χαττακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς ποροῖνται, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πορῶν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανδείτω τῇ λέξει, ὡς ἐφίω, μεμνηχνημύμων καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῷ τραυμάτι. Σπόλυτα ᾧ καὶ ὀτελῇ πάντα ποιήσῃ, καὶ τὸ πορῶν ἐξεργασάμωμος, ἐπάξῃ τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἀλύσεως τσόπω σωτηρημοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας ἀλλ’ αἰὲ τὸ πορῶν ὁ δεύτερον, μὴ γείνῃαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι καὶ τὰ ἄκρα.

Τάχος ὅπτι πᾶσι χρήσιμον, εἰ μάλιστα εἰ μὴ σπορία τῷ λευτέων εἶναι· καὶ τὸ πορίζεσθαι χρὴ μὴ πορῶν σπορῷ ἐνμάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον σπορῷ πῶν τραυμάτων. λέγω δὲ εἰ πορῶν μὴ τὰ μακρὰ καὶ ἥτιον ἀναγκαῖα, λέγοις δ’ ἰχθυῶς τὰ μεγάλα· μάλλον ᾧ καὶ παραλειπτόν πολλὰ. ὁ δὲ ᾧ ἢ ἐπὶ φιλίαις, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τῷ ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρ-

cydides, autem, *magnum et ipse futurum ratus et memoria dignissimum, et majus prioribus, illud bellum; et enim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

55. Magnum vero procœmium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro et sequax fit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiæ narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique et æquabili vestigio procedat, et undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quæ perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Neque absoluta omnia et consummata faciet, et primo perfecto secundum illi cohærens inducet, et catenæ instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multæ sint narrationes altera alteri adjectæ, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit, sed continuum, et extremis *suis* permistum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva et minus necessaria, fatis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bel-laria, et aviculas, et tot patinas, et apros, et lepo-

νέοις, καὶ λοπάσι ποσάυθις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λα-
γωῖς, καὶ ὑπογαγρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, ἔ' ἔτνος,
εἰ πὶ καὶ κέينو πῦρεσκύατο· ἀμελήσεις ἣ τ' εὐτελετέρων.

Μάλιστα δὲ σαρφρονητέον εἰ ταῖς τῷ ὀρέαν, ἢ πειχῶν,
ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροχά-
λως παρεπιδείνυνται δοκοῖς, καὶ ὅ σαρτῶ δρᾶν, πα-
ρεῖς τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαιφάμεν, ὅ χρη-
σίμου καὶ σαφὺς ἔνεχα, μετὰ βῆσιν, ἐκφύγαν τὸν ἰξὸν τ'
εἰ πὶ πρῶτον, καὶ τ' τοιαύτῳ ἀπαρ' λιχνείαν, οἷον
ὀρέας πὶ ἔ' Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων πιδ, καί τοι ποιητῆς
ὦν, πρῶτον τὸν Τάνταλον, καὶ τ' Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν,
καὶ τὺς ἄλλας. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορείων, ἢ Καλλι-
μαχος ἔλεγε, πόσοις ἀν οἷς ἔπει το ὕδωρ ἄχει πρὸς
τὸ χεῖλος ὅ Ταντάλῳ ἤγαγε; εἴτα πόσοις ἀν Ἰξίονα
ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θυκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα πρὸ

10 Ομηρ.]. tangit hos qui-
dem Homerus l. c. sed quam
Sobrie! atqui hæc ipsa tamen
notam Aristarchi effugere non
potuerunt, qui notha ea pro-
nuntiare ausus est. vid. Schol.
Pindari ad Ol. i. Confer Hom.
Il. A. 575. M. du S.

11 Τανταλον.] Tantalus, Phri-
giæ rex, Agamemnonis et Me-
nelai avus, cum Deos convivio
excepisset, Pelopem filium illis
epulandum apposuit, quo sciret

utrum essent revera Dei. at illi,
horrore percussi, illum in infe-
ros præcipitem dejecerunt. ibi
fame sitique laboranti, nec e-
dere nec bibere licet, etsi poma
et aquam labiis pene tangat.

Tantalus a labris sitiens fu-
gientia captat

flumina. *Horat*,

ibid. ἰξίονα.] Ixion centau-
rorum pater, trusus ad inferos
quod junoni vim inferre tenta-
verit.

res, et sumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut mœnium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostendere videaris, et omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter, utilitatis perspicuitatisque causa, attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ip-

quid memorem Lapithas,
Ixiona, Pirithoumque
quos super atra flex jam
jam lapsura, cadentique
imminet assimilis.

Virg. 1. 6.

ibid. Τίτῳ.] hunc mole corporis plusquam gigantæa, misit ad orcum Apollo quod Latonam stuprare conatus esset.

Virg. 1. 6.

nec non et Tityon terræ
omniparentis alumnum
cernere erat: per tota novem
cui jugera corpus
porrigitur; rostroque immanis
vultur adunco
immortale jecur tundens,
fecundaque pœnis
viscera, rimaturque epulis,

habitatque sub alto
pectore: nec fibris requies
datur ulla renatis.

12. Παιφίων.] de hoc et sequente Euphorione *Sueton. Tib. c. 70.* poeta et historicus. (v. *Voss. 1. 1. 1.*) cujus liber *ἡδὲ ἑνὶ τῶν πρῶτων* hodieque extat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. M. du S.

ibid. Εὐφορίων.] Chalcidensis, de quo Suidas et *Voss.* de hist. Gr. 1. 16. erat enim et poeta et historicus. id.

ibid. Καλλιμάχος.] juniorem quemdam Callimachum hunc esse credit illustr. *Spanheim.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. J. F. R.

ποιῶτω εἰδὲ τῷ λόγῳ χρυσάμνος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χρῆματα δηλώσας, ἀναγκαῖον καὶ χρεῖωδες οἶν, ἢ ἐπὶ πόλεων χῆμα, ἢ Συρακυσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διγῆται, καὶ μακρὸς εἴη δοκῇ, οὐ τὰ πρῶτα ἐννοήσῃ· εἴη γὰρ ἔτι τὸ πάχος, καὶ ὡς φεύγῃ· ὅμως ὅττι λαμβάνει αὐτὰ τὰ γενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγους ἐρῶντά πνα δέησι εἰσάγει, μάλιστα μὲν εὐκότα τῷ προσώπῳ, καὶ ὅτε πρῶτα οἰκεία λεγέσθω· ἐπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐρεῖται σοι τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότηθα.

Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ φόβοι, πάντες πεφεισμένοι, καὶ δευσεκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὲν ἀποδείξουσιν, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄχαφοι· ἐπεὶ ἔξω τῷ δικαστηρίου οἱ κεῖνοι εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτῶν ἔξεις, φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῷ πλείων, καὶ ἀλατρίβῳ

C. 58. Horatius Art. Poet. docet ea quæ tibi discenda sunt et personam proprie loquentem inducere velis :

qui didicit patriæ quid debeat, et quid amicis, quo sit amore parens, quo frater amandus et hospes, quod sit conscripti, quod

judicis officium, quæ partes in bellum missi ducis ; ille profecto reddere personæ scit convenientia cuique.

16 Θεοπμπῳ.] atqui Theopompum hunc ipsum Athen. 111. veritatis amantem ait fuisse, ejusque pervestigandæ studio magnam pecuniæ vim in-

ſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet et utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, et longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita. ſic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonæ convenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiffime hæc quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, et vim dicendi oſtendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omnino moderatæ, et circumſpectæ, et a calumnia remotæ ſunto, et cum demonstratione conjunctæ, et celeres (*breves*,) nec intempſtivæ. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio pleroſque accuſet,

ſumpſiſſe. Μαρίτην, inquit, παρε-
Θεοπόμπῃ τῷ χιτῶνι ἀνδρὶ φιλαλλη-
δῆς καὶ πολλὰ χρημάτων κατανάλω-
σαντὸς ἐς τὴν αἰσῆς τῆς ἱστορίας ἐξε-
τασιν ἀκρίβη. “de impenſis The-
“ opompi, inquit, ad hunc lo-
“ cum *Casaubonus*, non tacet
“ *Dion. Hali.* in Epif. ad Pomp.
“ de amore veritatis non de-
“ ſunt qui obſtrepant. *Athen.*
“ ipſe l. 6. δυσπαραστατον appel-
“ lat, parum conſtans ſibi. ſed
“ quia ingenua libertate vitia
“ hominum Theopompus carp-
“ ſerat, multorum odia veritas

“ illi paraverat. itaque βαρύνει-
“ ον et aliorum virtutibus in-
“ videntem multi pronuntia-
“ runt, quos refellit *Dion. Lu-*
“ *cia.* &c. hinc Theopompi-
“ cum ſcribendi genus nomi-
“ nat *Cicero*, cum de omnibus
“ omnia libere palam dicun-
“ tur, ad Att. 11.” de Theo-
“ pompi maledicendi prurigine
non *Lucianus* ſolus, ſed multi
conqueſti ſunt viri graviffimi.
Ciceronis iudicium audiviſti.
lege etiam *Corn. Nep.* in Alci-
bid. et *Plutar.* M. du S.

ποιουμένη τὸ θεῖγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἰσορεῖν
τὰ πεπραγμένα.

Καὶ μὲν καὶ μῦθος εἰ τις πρὸς πέσοι, λεκτέον
μὲν, ὅ μὴ πιστώσας πάντας, ἀλλ' ὅ μὲν ἴσως τοῖς
ὅπως ἀν' ἐξέλωσιν, εὐχόμενοι θεῖ αὐτῶ. σὺ δ' ἀκίνδυνος,
καὶ πρὸς ἐσθλὴν περὶ ὑπερπεπτεως.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ μοι μέμνησο, (πολλάκις ὁ αὐτὸ
ἔρω) ὅ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφει, ὡς (Α) νῦν
ἐπαινεσθῆναι σε, καὶ τιμήσῃ, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶ-
νος ἐποχασμῶς, πρὸς τὰς ἐπεὶ μᾶλλον σύγγραφε, καὶ
παρ' ἐκείνων ἀπαίτη ἢ μισθὸν ἢ γραφῆς, ὡς λέγει καὶ
θεῖ σὺ, “ἐκείνος μὲντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας
μετὰς, ἐσθλὴν ὅδε καλακευτικὸν, ὅδε δουλοπρεπὲς, ἀλλ'
ἀλήθεια ὅτι πᾶσι” τῶν εἰ συμφρονίῃ τις, ὡς πᾶ-
σας τὰς νῦν ἐλπίδας θῆτο ἀν', οὕτως ὀλιγοχρόνιους
οὕτως.

Ὅρα ὅς τὸν Κνίδιον ἐκένον ἀρχιτέχονα, οἷον ἐποίησεν;
οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ὅτι τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ
κάλιστον ἔργον ἀπάντων, ὡς πυρσεύοις ἀπ' αὐτῶ τοῖς ναυ-
τιλλομένοις ὅτι πολὺ τῆς θαλάσσης, καὶ μὴ καταφέ-
ροιντο εἰς τὴν Παραϊονίαν, παλχάλεπον, ὡς φασιν, οὐδ'
καὶ ἀφυκτον, εἰ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα· οἰκοδομήσας
οὖν τὸ ἔργον, ἐνδοθεὶ μὲν καὶ τῷ λίθῳ τὸ αὐτῷ ὄνομα

in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quæ facta sunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus.

61. In universum autem, illud mihi memento, sæpius idem dicam) et non ad præsens modo spectans, scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, et in honore habeant, sed ad omnis ævi memoriam *quasi* collineans, his potius scribe qui post erunt, et ab illis scriptionis mercedem repõe, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus.* Hoc, si quis sapiat, super omnes hujus vitæ spes, quæ parvi adeo temporis sunt, posuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim ædificasset illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Parætoniam deferrentur, difficillimam, ut aiunt, et unde effugere non posset, si quis incidisset in scopulosa illa loca; Opere igitur exædificato, intus quidem in ipsis saxis suum nomen

18 *ἡ τῆς Φαρου πυργῶν.*] de hac turri vidend. Scholium 55 ad *Icaromen.* c. 12. et notam cl. *Humpbr. Prideaux* ad l. 1. part. posterioris historiæ suæ, qua

vetus testamentum cum novo connectit. M. du S.

21 *Παργαίτιον.*] urbs Africae cui hodie nomen *Albertain.*

ἐπέγραψεν ὀππείσας ἢ ππάνω, καὶ ἐπιχαλύψας, ἐπέ-
 γραψε τὸνομα τῷ τότε βασιλεύοντι, εἰδώς, ὅπερ καὶ ἐγ-
 νετο, πάνυ ὀλίγῃ χρόνῳ συνεκπεσόντα μὲν τῷ χρίσματι
 τὰ γράμματα, ἐκφανσόντων δὲ, “ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ
 ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιου, θεοῖς σωτήρσιν ὑπὲρ τῶν
 πλωϊζομένων.” ὅπως ἔδ’ ἐκείνος ἐς τὸ τότε χαρὸν, ἔδ’
 τὸ αὐτῷ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα. Ἄλλ’ εἰς τὸ νῦν, καὶ τὸ αἰεὶ,
 ἀχρεὶς ἀν’ ἐσθήκη ὁ πύργος, καὶ μόνῃ αὐτῷ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τιμὴν ἰσορείᾳ ἔτι γράφεσθαι σὺν τῇ
 ἀληθείᾳ μᾶλλον ὥστε τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κο-
 λακείᾳ ὥστε τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτος σοι
 χανὼν καὶ γάθμη ἰσορείας δικαίας. καὶ εἰ μὲν γὰρ μήσουται
 πτες αὐτῇ, εὖ ἀν’ ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῶν γέγραπται εἰ
 δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πύργος ἐν Κρανείᾳ.

¹ *Ἐπιχρύσας.*] unde hæc ha-
 buerit Lucianus, incertum.
 Strabo enim et Plinius factam
 ei a Rege inscribendi proprii
 nominis potestatem, disertis
 verbis testantur; ut notat So-
 lanus.

² *βασιλευσιν.*] *Philadelphum*

innuit, qui bibliothecam A-
 lexandriæ condidit, et Biblia
 Græce vertenda iussit.

³ *Θεοῖς σωτ.*] Ptolemæum et
 Berenicem intelligunt viri docti
 bene multi. consule *Sphanb.*
 415. eandem inscriptionem ha-
 bet *Strabo*. l. c. M. du S,

inscripsit. Inducta vero calce cum texisset, *ipſi teſtorio* inscripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum teſtorio exciderent literæ, in conspectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jaſtantur*. Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc quod nunc est quodque futurum omni ævo, quod diu turris steterit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex præſenti laude capiendam. Illa tibi regula et perpendiculum veræ historiæ, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, et recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

14. *καυλίσκη ο πῖθος ἐν Κρανείῳ.*] duobus diversis modis hic locus potest intelligi. 1º. *quod potui sum enixus; pro virili meo sum functus munere.* 2º. *operam et oleum perdididi.* quorum prior nostro placuit interpreti, (ut videre est per particulam *at* quam addidit in versione,) secundum autem amplector quod

magis alludat ad c. 111. si quis in posterum, inquit Lucianus, juxta mea præcepta condat historiam, similis sum Corinthiis, qui nihil præter quod esset usui ad muniendam urbem agerent; sin autem has regulas nihili ducant, fecero sicut Diogenes qui multum pro nihilo sudaverit.

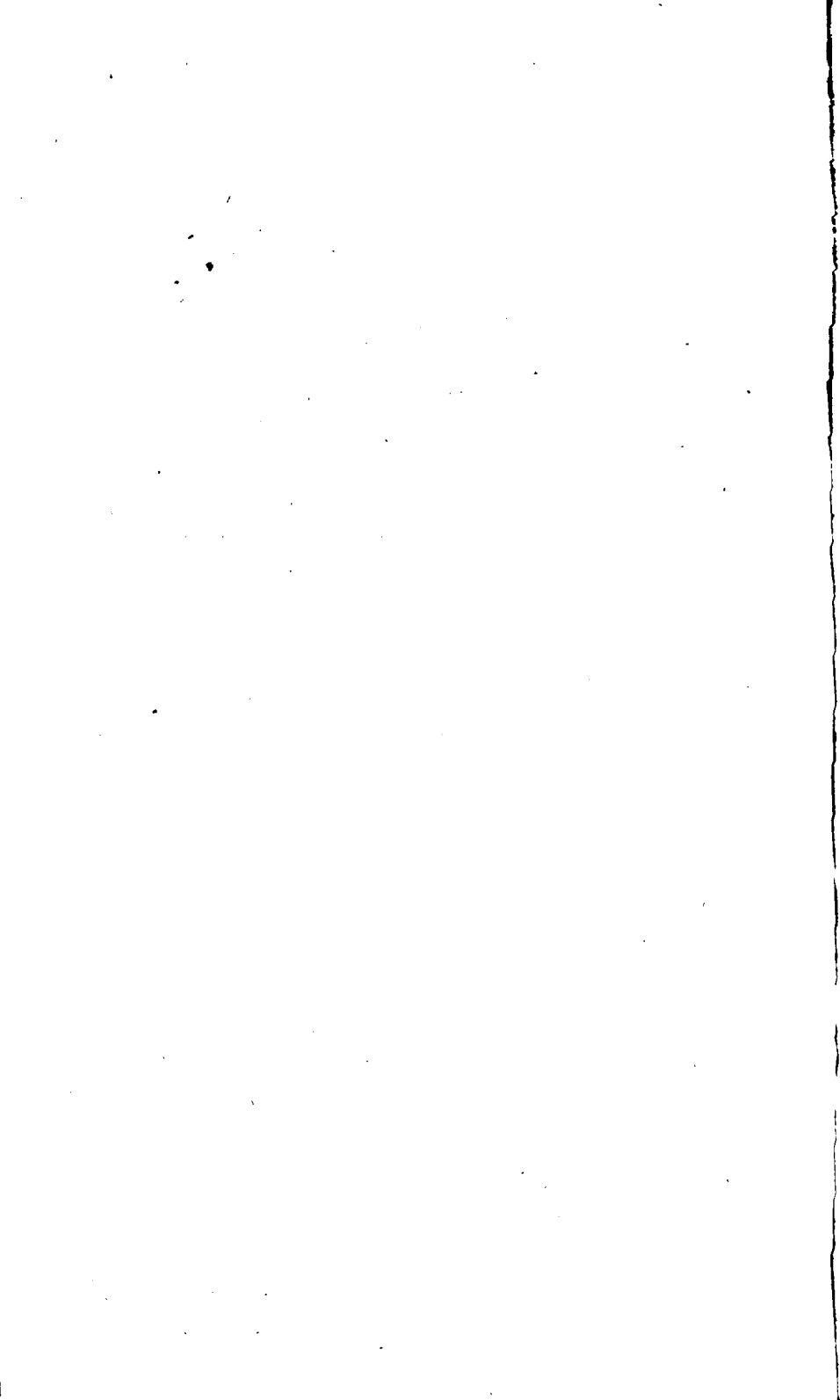
LECTORI.

OMNES fere commentatores
consentire videntur Lucianum,
legibus historiæ in præcedenti libello
positis, hoc opusculum scripsisse ut sua
principia vocaret ad praxim, et formam
aliquam operis ipse proponeret. de qua
quidem sententia, etsi verisimilitudi-
nem quandam præ se ferat, me ta-
men parumper discedere fateor. quæ-
nam enim potest esse convenientia con-
junctiove inter res veras, magnas, ad
unumquemque spectantes, et conge-
riem fabularum adeo ridicularum ut
non insaniora sint delirantium somnia?
quomodo fieri potest ut in tali narra-

tione elucescant istæ virtutes, integritas et equitas animi, quibus fulta stat historiæ dignitas? qui locus isti rerum civilium cognitioni, *συνεσι πολιτικη*, qua præcipue præditus esse debet historicus? quod ad dicendi genus attinet, si, ut omnibus placet, ad facta conformetur necesse sit, cum ea quæ continet hic libellus tantum discrepent a veris, non facile crediderim quemquam hunc legendo magis idoneum fieri posse ad res gestas apte conscribendas. nihil aliud sibi proposuisse videtur noster, cum has contexeret nugas, præter quod animum, ut ipse ait, a feriis avocatum recrearet, iterumque rideret illos rerum mirabilium narratores quibus sua scatuisse tempora videntur. ut quidam olim artifex, cui erat in animo Venerem pingere, varias pulchritudines formosissima-

rum Græciæ puellarum in tabella collegit, sic Luciano placuit omnes sui temporis ineptias conglomerare, ut ita dicam, et ita conjungere ut operis summa plane ridicula foret. festivum nomen *veræ historiæ* isti gerrarum acervo imposuit, in quo tamen, gemma velut, elucet suavis Elyfii descriptio, Homero Virgilioque digna.

ΑΛΗΘΟΥΣ

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERÆ HISTORIÆ

LIBER PRIMUS.

ΑΛΗΘΟΥΣ · ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθληταῖς, καὶ περὶ τὴν τῶν
σωμάτων ὀπιμέλειαν ἡσκημένοις, ὃ δ' ἐν ἐξίᾳ
μόνον, θεοὶ τῶν γυμνασίων φροντίς ὄντι, ἀλλὰ
καὶ τῆς ἑξ' αἰσθ' γυρομένης ἀνάστροφος, μέρος γούν τῆς
ἀσκήσεως ὁ μέγιστος αὐτῇ ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ
καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐπιδιδασκόμενοις ἡγεῖσθαι προσήκει, μὴ
τὸ πολλὴν τῶν ἀσθενειῶν ἀνάγκησιν, ἀνεῖναι τε τὴν
ἀσκήσιν, καὶ τοῖς τ' ἑκείναις καίμασι ἀκμαϊότεραν πα-
ρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς
τοῖς τοῖς τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον οὐκ ἔ-
στιν τε καὶ χαλεπὴ φιλικῶς παρέξῃ τὴν ψυχῇ, ἀλλὰ
τινα καὶ θεοῖαν οὐκ ἄμουσον ὀπιδείξεται, οἷον
καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσας ὑπο-
λαμβάνω. ὃ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, ὃ δὲ

Ἰ ὡς τοῖς ἀθληταῖς] apta ingenioque introductio, qua censorum reprehensionibus occurrit et obstat Lucianus, cum ad animi remissionem tantum

respicere hanc narrationem enunciet. "danda est remissio animis, inquit Seneca, meliores acrioresque surgent requietis. ut fertilibus agris non est imperan-

VERÆ HISTORIÆ

LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, et his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, et ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quæ non nudam modo ex urbanitate et venustate delectationem præbeant, sed cognitionem etiam non inruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio ve-

dum, cito enim exhauriet illos nunquam intermissa fecunditas, ita animorum impetus assiduus labor frangit, vires recipient paulum resoluti et remissi. nascitur ex assiduitate laborum, animorum hebetatio quedam et languor."

2 *τὸν ἰσχυρὸν*] Medicis *ισχυρὸν* est perfecta sanitas; sive ut Galenus definit: *τὸν ἰσχυρὸν ἴσως*

τὸν ἰσχυρὸν. vid. *Fassi* *Æcon.* Hippocr. *ισχυρὸν* vero athletica aliquanto plus significat: est enim, ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum, pleniusque exhibens. de athletarum isto *habitu* ac victu quo illum acquirebant atque conservabant, vid. *Macarius*. de *Art. Gymnast.* J. F. B.

τὸ χαλεπὸν τῆς ποροαιρέσεως ἐπαγωγὴν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλίδως ἔξε-
νποχάμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορημάτων ἔχαστον οὐκ ἀκω-
μωδῆτως περὶ πᾶς ἡλικίαν τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ
συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τέρατα καὶ μυθώδη
συγγεγραφότας· οὓς καὶ ὀνόμασι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ
αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνασθ' ἔμελλε.

Κτησίας, ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραφε περὶ
τῆς Ἰνδῶν χώρας, ἔτι τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε,
μήτε ἄλλος εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραφε δὲ καὶ Ἰαμβύλος
περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν
γινώσκοντες μὴ ἅπασιν ὁ ψεύδους πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ
δ' ὁμῶς συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
τὰ αὐτὰ τέτοις πορολόμοι, συνέγραψαν ὥς δή πᾶς
ἐαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγάλων
ἱστορῶντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμώτησιν, καὶ βίων χαϊνότησιν.
ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολο-

3 αἰσ' ὅτι καὶ.] desiderantur
pleraque opera, immo nomina,
illorum scriptorum quos irri-
dendos sibi fumsit noster in hoc
libello: qui multo sane jucun-
dior et falsior foret si quos car-
pit et innuit non ignoraremus.

8 Κτησίας.] liber iste Ctesiae
cum ejusdem reliquis periit.
Photius tamen ex eo nonnulla
excerpsit, ex quibus, si ex aliis

nesciremus, vanum ac menda-
cem Ctesiam fuisse satis de-
monstratur, qui fabulas meras
pro visis et auditis tradat. vid.
Plus, in Artax. M. du S.

10 ἀπορίῃ.] ne sine exem-
plo, ait Jensus, videatur nar-
rare quæ nusquam scripta vel
picta extent, Ctesiae et Iambuli
exempla commemorat.

ibid. Ιαμβύλου.] de mirificis

nustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili et verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quæ narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, et historicorum et philosophorum, qui portentosa multa et fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant.

3. Scripsit Ctesias, Ctesiochi F, Cnidius, de Indorum regione, et his quæ ibi sunt, quæ neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia; manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scripsere velut suos quosdam errores, et peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, et hominum crudelitates, et novas victus rationes. Dux autem illis et magister

hominum formis in India quædam tradidisse, testis et *Tzetzes* Chil. viii. h. 144. quando scripserit, ignoratur. citatur etiam ab *Harpocrate* in *Acæcis*. vid. *Voss*. l. iii. adde his *Megasthenem*. *Plut.* 1728. C. M. du S.

14. πῶς αὐτὰ ταῦτα] eadem atque illi. sic mox §. 5. πῶς αὖτις ἰμοὶ γινώσκω ἰσχυρῶς. et de *Salt*. §. 2. ac sexenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. οὐ πῶς αὐτῇ τῷ Θουκυδίδῃ γινώσκω ἰσχυρῶς *Aristot.* hist. animal. i. pr. πῶς αὐτῇ ἀλλήλοις, eadem inter se. quem Græcismum et Latini amant, dicentes, *idem facit*

ille, pro *idem quod ille*. Vid. *Cort.* ad *Sallust.* Catil. 20. 3. exemplorum satis adducen- tem. non monerem nisi viderem plerosque hodie scribere minus probate, *idem est cum illo*. et si paullo alio sensu non barbarum pronuntio: *eadem vobiscum agam*; nec satis credo adfirmanti *Cortio*, *Sallustium* l. c. eundem Græcismum adhibuisse, cum scribit: *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mibi* simplicius refertur ad *mala* quam ad *eadem*, ut sensus sit, quæ *mala mihi*, i. e. pro me. J. F. R.

χρᾶς, ἃ καὶ Ὀμήρου, Ὀδυσσεύς, πᾶς περὶ τῇ Ἀλκίνοῳ
 διαγέμενος, ἀνέμων τε δαλείαι, καὶ μοιροθάλμους, καὶ
 ἁμαρτάρους, καὶ ἀγέρας πᾶς ἀνδράπων· ἐπὶ δὲ πολυ-
 κεφάλαι ζῶα, ἃ καὶ ὑπὸ φαρμάκων ἢ ἐπαύρων μέλα-
 βολὰς, οἷα πολλὰ ἐκείνος πρὸς ἰδιώταις οὐ Φαίακας
 ἐπερατεύσατο.

Τύττοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασιν, τῷ φέουσαθαι μὲν οὐ
 σφόδρα τῆς ἀνδρας ἐμεμφάμεν, ὁρῶν ἤδη σκυήτες ἐν
 τῷ καὶ τοῖς φιλοσοφῇ ὑποχινεμένοις. ἐκείνο δ' αὐτῶν
 ἐδιδόμασα, εἰ εἰσόμεθ' ἴκασιν οὐκ ἀληθῇ συγγραφοῦντας
 διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κακοδοξίας Σπολιπτεῖν π. αὐσαδίας
 τοῖς μετ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς ἐν ᾧ μυ-
 θολοῖν ἐλδουθείας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν ἔχον (οὐ-
 δὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι ὁ φεύδος ἐτραπόμην,
 πολλῶν γὰρ ἄλλων εὐρωμοστέρον· καὶ εἰ γὰρ δὴ τῷ
 ἀληθεύον λέγω, ὅτι φεύδαται, ἔτι δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ
 ἢ πρὸς τ' ἄλλων κατηχεῖται ἐκφυγεῖν, ἀμύτοις ἐμολο-

[Ὀμ. Ὀδυσσεύς.] Ulysses
 in patriam rediturus, gravi ex-
 orta tempestate, primum in
 Ciconum litus appulsus est.
 atque inde rursus solvens, simili
 tempestate ojectus in Aphri-
 cam, ad Iothophagorum gentem
 pervenit: inde in Siciliam de-
 latus est, ubi Cyclopi oculum

eruit praesto stipite. hinc in
 Aoliam navigans, ab Aeolo
 ventos coactos in utram obti-
 nuit. postea ad Laestrygonas,
 tum ad Cicones pervenit, post
 haec in insulam Syracenam dela-
 tus est; inde Scyllam transiens
 et Charybdim, in Siciliam per-
 venit, tandem in Phocacensium

ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoō, ventorum servitia, et coclites, crudivorosque, et silvestres quosdam homines; ad hæc multorum capitum animalia, et versos *in animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phæaces prodigiose enarravit.

4. In hos igitur cum incidissem omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt fieri posse ut lateat se non vera scripsisse. Quare et ego, cum gloriolæ quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendacis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse

portum adnavavit. G. C.

6. *ὁ δὲ Φαίηκας.*] Alcinoō Corcyræ regi, et ejus populis Phæacibus, Ulysses Læstrygonas, Cyclopas et alia monstra a se conficta narrabat et iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvénal*: *tum vœni capitis populum Phœacia paravit.* idem.

12 *ὁ δὲ μὴ μόνον.*] eadem ra-

tione, præcedenti libello, §. 4. adductum se dicit ad leges historiz docendas: *ὡς μὴ μόνον αὐτῶν ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ πόλει.* multum apud nostrum valere videtur exemplum.

14 *ἐπιπιδεῖν.*] et *suare* et *pai* simul comprehendit hoc verbum, ut notat Reitzius.

γῶν μηδὲν ἀλῆθες λέγειν. γράφω τοίνυν πρὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἐπὶ δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θμέσθαι δυναμδῶν. διὸ δὲ οὗτ' ἐντυλχάνονταί μεδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὀρμηθεὶς γάρ ποτε σπὸ Ἡρακλείων τηλῶν, καὶ ἀφείς ἐς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανόν, ἔειπ' ἀνέμω τ' πλῆν ἐποτόμην. αἰτία δέ μοι τ' σποδῆμίας, καὶ ὑπόθεις, ἡ δ' ἀφαινοίας πειρερία, καὶ πρᾶγματων καινῶν ὀπιθυμία· καὶ ὁ βύλας μαθεῖν ὅ, πὶ τὸ τέλος ὅτι ὁ Ὠκεανὸς, καὶ τίνες οἱ πέροιν χαλκιδόντες ἄνθρωποι. τότε γέ τοι ἔνεκα, πάμπολλα σίτια ἐνεδολόμην, ἰχθυὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεδέμην, πεντήκοντα δὲ τ' ἡλικιωτῶν προσεποιουμένη, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἔχοντα· ἐπὶ δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασμένη, καὶ κυβερνήτην τ' ἄριστον μοῦθ' ὀ μεγάλην πείρας, παρέλαβον, καὶ τ' ταῦν, (ἀχάριος δ' ἦν) ὥς πρὸς μέγαν ἔβιαιον πλῆν ἐκρατυάμην.

Ἡμέραι μὲ οὖν καὶ νύκτα ἔειπ' ἀνέμω πλέοντες, ἐπὶ τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγρόμεθα· τῇ ἐπίσει δ' ἅμα ἡλίῳ ἀνιχνοπι, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδυ,

3 μηδὲ ὅλως ὄντων.] simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 276. A.

Μετα μοι ἐνὶ π' ἐκείναι περὶ μητ' ἐγνωντο παροῖθεν.

Μητ' ἐπὶ μετοπίθεν.

M. du S.

ibid. τὴν ἀρχὴν.] ab initio verbum est tam in *Parif.* quam in *Benedict.* recte *Gesnerus*, omnino: ac tam sæpe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterb.* monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elfnerus*

veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; adhæc, quæ neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, et in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis et institutum, mentis quædam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, et quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur re caussa, magnam vim ciborum, et aquæ quod fatis esset imposueram. Porro æqualium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: ad hæc armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, et ventus incre-

&c. sed posterior hoc quoque recte addit (*ad Evang. Joan. VIII. 25.*) ab recentioribus vicissim sæpe peccari, quasi semper omnino significet; cum tamen et interdum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. J. F. R.

7 *autem de his.]* inclinaret a-

nimus ut arbitrarer hunc locum *Columbo* injecisse ardorem novas tentandi vias ad investigationem novi hemisphærii, nisi plusquam probabile sit, eum, obscuro loco natum, literis Græcis non imbutum fuisse.

καὶ ὁ κύμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφου ἐπελήγετο, καὶ οὐκ
 ἔτ' ὁδὸν εἶλαμ' ἢ ὁδὸν διωατὸν ἦν ἐπιτρέφαντες οὖν
 πρὸ πνεύματι, καὶ ὠθαδόντες αὐτὰς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέ-
 ρας σινα, καὶ ἐβδωμήκοι. τῇ ὁδοποσίῃ ἦ, ἄφνω ἐκ-
 λάμψαιτο ἡλίος, καθαρῶμεν ἔ πόρρω ἦσαν ὑψηλῶ,
 καὶ διασεῖαν, ἔ τσαχὺ ὠεινχιδνῶν φ' κύματι· καὶ γὰρ
 ἦδη τὸ πολὺ τ' ζάλης κατεπαύετο. πρὸς ἄνθρωποι οὖν, καὶ
 σποδάντες, ὡς ἀν' ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν
 ὅτι τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἀφαστάντες δὲ ὅμως,
 ἀπεκρίναμεν ἡμῖν αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τ' νεῶς
 ὠθαδύνειν, εἰκοσι ἦ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατὰ σκοπῇ
 τ' ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσοι σταδίους τεῖς ἀπὸ τ' θαλάττης
 δι' ὕλης, ὁρῶμεν πῃ σῆλην χαλκῷ πεποιημένῳ, ἑλ-
 ληνικοῖς ράμμασι καθαγεγραμμένῃ, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ
 ἐκπτεσιμυδροῖς, λέγουσι· “ Ἀχρεὶ τέτων Ἡρακλῆς καὶ
 Διόνυσος ἀφίκοντο.” ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλοισι ὅτι
 πέτρας, ὁ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἑλαττον. ἐμοὶ δοκεῖν
 ὁ μὲν, τῷ Διονύσῳ τὸ μικρότερον, γάτερον δὲ, Ἡρακλέους.
 προσκυνήσαντες ἐν, προήειμεν. ὡπτα ἦ πολὺ παρήειμεν,
 καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥεόντι ὁμοιοτάτῳ, μάλιστα, οἷος
 ὁ Χιός ἐστιν. ἄφρονον ἦ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε σπασθῆ

buit et fluctus auctus est, et caligo ingruit, et neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatibus pars reederat. Appulsi igitur et egressi, ut a longa ærumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulæ statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex ære factam Græcis inscriptam literis, obscuris autem et exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules et Bacchus pervenere*. Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur, *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum et multum,

21 αἰνὸς πρὸς τὴν ἀποστασίαν] habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. lege itaque aut αἶνον, quæ solita est hujus verbi constructio, aut ἀποστασίαν. at ne tunc quidem sublata est omnis difficultas. mihi ultra quam dixi non li-

quet. *Ctesias* autem hic ridet, qui plures ejusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. neque solus *Ctesias*, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes cum lacte, vino et melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV. p. m. 489. A. M. du S.

καὶ ναυσίπορον ^{ἔτι} δύναιτο. ἐπὶ οὖν ἡμῖν πολὺ μάλ-
 λον πιστεύειν τῷ ὅτι τῆς γῆλης ἐπιχράμματα, ὁρῶσι τὰ
 σημεῖα τῷ Διονύσῳ ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρ-
 χεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνίενται τῷ ῥεύματι
 καὶ πηγὴν μὲν ὁδομέαν εὖρον αὐτῷ, πολλὰς δὲ καὶ μεγά-
 λας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν. τῷ δὲ τὴν ῥίζαν
 ἐκάστης ἀνέρις τρυφῶν οἴνου ἀφαιρῶν, ἀφ' ὧν ἐγένετο ὁ
 ποταμὸς. ἦν δὲ καὶ ἰχθὺς ἐν αὐτῷ πολλὰς ἰδεῖν, οἶνω
 μάλιστα καὶ τὴν χοῖραν καὶ τὴν γεῦσιν ἐροσοεικόσαι. ἡμεῖς
 γὰρ ἀρξέμεθα αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμπαρόντες, ἐμπαρόμε-
 μεν ἀμέλῃ, καὶ ἀνατεμόντες αὐτὰς, εὐέλπομεν τρυφῆς
 μετούς. ὕπερον μὲντοι ἐπινοήσαντες, τὰς ἄλλας ἰχθῦς,
 τὰς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, καταμαρτυροῦντες, ἐκέρανυμεν τὸ σφο-
 δρὸν τῷ οἴνοφραγας.

Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες, ἡ ἀφαιρὰς ἦν,
 εὖρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· ὃ μὲν δὲ ἀπὸ τῆς γῆς,
 ὁ γέλεχος αὐτὸς εὐερῆς καὶ παχύς· τὸ δ' αἶμα, γυναικες
 ἦσαν, ὅσοι ἐκ τῶν λαγόνων ἀπαντ' ἔχουσι τέλεια. τοι-
 αῦτις παρ' ἡμῖν τῇ Δάφνῃ γράφουσιν ἄρτι ὅτι Ἀπόλλωνος
 καταλαμβάνοντος, ἀποδεδραμεῖν. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύ-
 λων ἀκρῶν ἐξερῶντο αὐταῖς ① κλάδοι, καὶ μετὰ ἦσαν
 βοτρυῶν. καὶ μὴν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμην ἐλίζι τε, καὶ
 φύλλοις, καὶ βότρυσι. ἐροσελόντες δὲ ἡμᾶς ἡσάροντο
 καὶ ἐδεξιζήντο, αἱ μὲν Λύδιοι, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλείους δὲ

ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnæ cum signa præsentia Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas et magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem et gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati sumus: quin et resectos invenimus fæce ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admistis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadofum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terræ continens est, truncus ipse viridis et crassus: superius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, et folia et uvas. Cæterum accedentes nos salutabant et prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Græcam vero pleraque

3 *δεξω δὲ μῦθον*] loquendi ratio non infrequens pro *cum placuisset*, cum decretum esset. Sic

§.11. hujus narrationis notante Reitzio.

τῇ Ἑλλάδι φωνὴν τροϊέμεναι. καὶ ἐφίλῃσι δὲ ἡμᾶς τοῖς
 τόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παρὰφορος
 ἦν. ἀρέπταρ μύθοι ἔπαρέχοντο ἔκαστος, ἀλλὰ ἥλθεν,
 καὶ ἐβόων, Σποσσωμενός· αἱ δὲ καὶ μέγιστα ἡμῖν ἐπε-
 θύμεν. καὶ δύο πνὲς τῶν ἐταίρων πλοησάσαντες αὐταῖς,
 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ὅκ' ἤ αἰδοῖον ἐδέδεκτο. συνε-
 φύοντο γάρ, καὶ συνερρίζοντο· καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι καὶ
 Ⓢ δάκτυλοι, καὶ ἤ ἔλιξι πεπλεκόμενοι, ὅσον ἐδέπετο
 καὶ αὐτοὶ χαρποφορήσειν ἔμελλον.

Καταλιπόντες δ' αὐτὲς, ὅπῃ ἰαὺν ἐφεύρομεν, καὶ τοῖς
 Σπολειθεῖσι διηγέμεθα ἐλθόντες, τά τι ἄλλα, καὶ τῶν
 ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν, καὶ λα-
 βόντες ἀφορέας πινὰς, καὶ ὑδροβοσάνδροι τε ἅμα, καὶ
 ὅκ' τῶν ποταμῶν αἰνισάμενοι, καὶ αὐτῶν πλοητοὶ αὐλοσά-
 μενοι, ἔωθεν ἀνήχθημεν ἔς σφοδρὰ βιβαίαν πνύματι. περὶ
 μεσημβρίαν δὲ, ὅκ' ἐπὶ τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυ-
 φὼν ὀπιθόμενος, καὶ περὶ νήσου τὴν ἰαὺν, καὶ μετεωρίσας,
 οἶον ὅπῃ σταδίους τριχλίνας, ὅκ' ἔτι κατὰ κεν εἰς τὸ πέλα-
 γον, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἔκρητημύλῳ ἄνεμος ἐμπεσὼν
 τοῖς ἰσίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὁδόν.

8 ὅσον ἐδέπετο.] ex hoc loco,
 nonnullisque aliis, patet ἐδέπετο,
 præcedente ὅσον, per non duntaxat,
 verti semper non debere, cum

tali interpretationi sensus om-
 nino repugnet, at autem per
 non duntaxat, jamjam &c.

emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non præbebant, sed præ dolore exclamabant eo detracto. Quædam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, et ipsis radicibus permisti sunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, et claviculis implexi, jamjam fructum et ipsi laturi videbantur.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, et his qui remanserant, narrare tum reliqua, tum illam sociorum complexionem et commistionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aquati cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis vehementi solvimus. Circa meridiem, cum jam disparuisset insula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navem ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in mare, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, eaque sinuans, abstulit.

14. *σινωπεύουσι.*] minus etiam quam in aliis adsequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis et in partes omnes sequax lingua, liberriam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. quis enim ferat nos, si hic presse sequuti verba Græca poneremus, *aquati simul et ex fluvio vinati*? atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? nempe Graiis præter

ingenium etiam dedit ore rotundo musa loqui: nos musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypses*, *Hippomyrmeces*, et id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur, *equivultures* et *equiformicas*: cæterum ut propriorum formam retineant, et illam peregrinitatis commendationem, Græcis ordinarie utimur
J. M. G.

Ἐπτα δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀερόβο-
μήσαντες, ὁγδοὴ καθορῶμεν γλῶττα μεγάλῃ ἐν τῇ
αἰερί, καθάπερ νῆσοι λαμπραὶ, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ
φωτὶ μεγάλῃ χαλαραμπομένη. ὠρσενεχθῆτες δ' αὐτῇ
καὶ ὀρμυσάμενοι, ἀπέβημεν. ὀπισθοκοπούμεντες ἢ ἢ χόραν,
εἰσικομῶμεν οἰκυμένην τε, καὶ γεωργουμένην ἡμέρας μὲν
οὔτω, ὅσδ' ἐν αὐτῇ καθορῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιθρομένης,
ἐφάνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλοῖσι, αἱ μὲ μείζους, αἱ δὲ
μικρότεραι, περὶ τῇ χόραν ὠρσενεχθῆσαι· καὶ ἄλλη δὲ τις
γῆ κἄτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ
πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτῃ οὔτω ἢ καὶ ἡμᾶς
οἰκυμένην εἰσάξομεν.

Δόξου δὲ ἡμῖν καὶ ἐπὶ πορρωτέρῳ ὠρσενεθῆναι, ξυνε-
λήφθημεν τοῖς Ἰππογύποις παρ' αὐτοῖς χαλουμένοις,
ἀπαιτήσαντες. οἱ δ' Ἰππογύποι οἷτοι, εἰσι ἄνδρες ὅτι
γυπῶν μεγάλων ὀχύμενοι, ἐκ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρέοις
χράμενοι· μέγαλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ ὡς ὅτι πρὸς κεφα-
λοι. μάθαι δ' ἂν τις ὅ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὸς γὰρ
μεγάλῃς φορτίδος ἰσθῦς, ἔχουσι τῇ πλεονῇ μακρότερον καὶ
παχύτερον φέρονται. ταῦτοις ὅτι τοῖς Ἰππολύποις ὠρσενεχθῆσαι
παρεπεδομένοις ἢ γλῶττα, εἰ τις εὐρεθείη ξένος, ἀγειν ὡς ὅτι
Βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄλυσιν ὡς αὐτοὶ
ὅτι θεασάμενοι, καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς εὐχάσας, “Ἕλληνες

10. Septem dies et noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulæ instar, splendidam, globosam, et multa luce illustratam. Delati ad illam atque appulsi exscendimus, explorataque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliæ in conspectum nobis veniunt in propinquo insulæ, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, et urbes in fluminaque habens, et maria, et silvas, et montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, ut et plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariæ magnæ navis malo majorem crassiorumque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniat, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Græci*

7 ουδεν αυτοθεν περιπαρμεν.] stricti, incerta circumversatio. nimiam solis vicinitatem, tium corporum lumina intueri cujus fulgida luce oculi prænequeunt.

ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν
ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσούτον ἄερα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ
πᾶν αὐτῷ διηγέμεθα· καὶ ὅς ἀρξάμενοι τὸ κατ' ἑαυτὸν
ἡμῖν διεξήλθ', ὥς καὶ αὐτὸς ἀνδραπῶν ὢν, τούτομα Ἐν-
δυμίαν, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθύδων, ἀναπαυθεῖν
ποτὲ, καὶ ἀφικόμενοι, βασιλεύσειε τῇ χώρᾳ. ^ἦ δὲ
τῇ γῇ ἐκείνῃ ἔλεγε, τῇ ἡμῖν κάτω φαινομένῃ Σελήνῃ.
Ὡς δὲ θαρρύνειν τε ἀρεκελεύετο, καὶ μηδὲνα κίνδυνον ὑπο-
ρῖσθαι· πάντα γὰρ ἡμῶν παρέσθαι ὡς δέξασθαι.

Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκ-
φέρω καὶ πρὸς τὸν ἥλιον καλοικῶνται, ἀπάντων εὐ-
δαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσκει. καὶ ἡμεῖς ἡμέτερα
πίνες τε εἶναι οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῇ ἀφροῶς·
ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ γὰρ ἐν τῇ ἡλίῳ κατοικοῦντων
βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὡς περ καὶ ἡ Σελήνη)
πολυὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολέμῳ χεῖρον. ἡρξάμεθα δὲ ἐκ
αἰτίας τοιαύτης· Ἰὼν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτὲ τοὺς
ἐπιπορωτάτους συλλαγῶν, ἐβλήθη Στοικίαν εἰς τὴν εὐ-
φόρον εἶλαι, ὅπου ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατεκείμενον·
ὁ τοίνυν Φαέθων φρονήσας, ἐκώλυσε τὴν Στοικίαν, καὶ
μέσον τὸν πόρον ὑπερστήσας, ὅτι τῷ Ἰππομυρμήκῳ.
τότε μὲν οὖν κινδύνους (ὅς γὰρ ἡμεῖς ἀντίπαλοι τῇ πα-
ρασκευῇ) ἀνεχρήσασθαι. καὶ δὲ, βέλεται αὐτὸς ἐξε-
γχεῖν τὸν πόλεμον, καὶ ὡς γαγγῆλαι τιλὴ Στοικίαν.

ergo, inquit, vos estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, hac venitis tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, et hac delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quæ infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, et periculum suspicari nullum: præsto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. Si vero, inquit, bellum feliciter confecero, quod jam solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interrogantibus nobis, quinam hostes essent, et quæ dissidiorum causa? ille Phaëton, inquit, Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Cæpit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, et inhabitatum a nemine. At Phaëton præ invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus, (Equiformicis.) Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, et coloniam deducere.

4. *Εὐδύμιον.*] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quæ in ejus amorem ita exarserat ut fratri bigas suas agitandas dederit. Senec. in

Hippolyt.

arsit obscura dea clara
mundi nocte deserta,
nitidoque fratri tradidit
currus alite regendos.

Ovid. Latmius Endymion non
est tibi, Luna, pudori. G. C.

ἢν ὅν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι ἔσθλ' αὖ, γῦπας ἣ ὑμῶν ἐγὼ
 πῦρ ἔξω τῷ βασιλευσὶν ἕνα ἐχέσω, καὶ τὴν ἄλλην ὀπλισι.
 αὖτις ἣ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφη ἐγὼ, γνέ-
 σθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ."

Τότε μὲν οὖν πῦρ αὐτῷ ἐπαθόντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν
 δὲ ἀφ' ἑαυτῶν, ἐτασύνθη· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλη-
 λιοὶ εἰς ἐσθμίνον τῆς πολέμους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος δὲ
 στρατῶν δέκα μυριάδες ἔθροντο, ἀνευ τῷ σκαλοφόρῳ, καὶ
 τῷ μηχανοποιῶν, καὶ τῷ πεζῶν, καὶ τῷ ξένῳ συμμάχῳ.
 τῶν δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦν οἱ Ἰππόκρυτοι, δισμύριοι
 δὲ, οἱ ἐπὶ τῷ λαχανοπέτρῳ. ὄρνειον δὲ καὶ τὸ ὅτι μέ-
 γιστον, ἀπὸ τῶν πετρῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ'
 αὐκύτερα ἔχει, θειδακίνοισι φύλλοις μάλιστα πικροτά-
 κωτα. ἐπὶ δὲ τῶν, οἱ Κεγχρεόλοισι πετάχοντο, καὶ οἱ
 Σκορδοδάκρυτοι ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρκτε σύμμαχοι,
 τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμο-
 δρόμοι. τῶν δὲ οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ φυλλῶν μα-
 λάλων ἱππάζοντα, ὅθεν καὶ τὴν πικροτηρίαν ἔχουσι·
 μέγα δὲ τῶν φυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ'
 Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέροντες δὲ ἐν ᾧ αἶμα ἀνευ
 τῷ πετρῶν. ὁ ἣν τὸς ποταμὸς τοῖος δὲ. χιτῶνας πο-
 δήρεις· περὶ στήθεσσι, κοιλώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ,
 χαλκῶν ἰστίων, φέροντες ὥσπερ τὰ σκῆφη· τὰ πολλὰ δ'

Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego præbebo de regiis singulos, et armaturam reliquam. Cæterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur.

13. At tum quidem in convivio ipsius manfimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, præter calones et machinarios, et pedites, et auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, et viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucæ foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) et Scorodomachi (*alliis pugnantes*.) Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigiesies mille Pŷyllotoxotæ (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*.) Horum autem isti magnis in pulcibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaes substringunt, easque vento velorum instar sinuendas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in præliis pel-

αὶ ποῖτοι ἐν ταῖς μάχαις πελῆσά εἰσι. ἐλέγοντο δὲ
 ἐκ δὲ τοῦ ἑωτέρου πλεονάζοντες ἄνθρωποι ἦσαν, Σίρ-
 ροβάλανοι μὲν ἐπικισμύριοι, Ἱππογέροντες δὲ πεντακι-
 χάλιοι. τέτταρες ἐγὼ δὲ ἐκ ἐλασσάμην, ὃ δὲ ἀφίκοντο. διό-
 περ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράσια
 γὰρ καὶ ἄπειρα παρὰ αὐτῶν ἐλέγχο.

Αὕτη μὲν ἔστι Ἐνδυμίωνος ἡ διύαμις. σκληρὴ γὰρ πάντων
 ἡ αὐτῇ κράτη μὲν δὲ τοῦ κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ'
 αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί. θάλασσαν δὲ φοιτῶντοί
 πάντες θέρμιοι· τὰ γὰρ λεπτὰ τὰ θέρμιοι συρράπτοντες, ποι-
 οῦνται θάλασσαν. ἄρρηκτον δ' ἐκὰς γίνεσθαι ἔστι θέρμιοι τὸ
 λέπτον, ὥστε κέρως· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ
 Ἑλληνικά.

Ἐπεὶ δὲ χειρὸς ἦν, ἐπαΐσαντο ὧδε· ὃ μὲν δεξιὴν κέ-
 ρως εἶχον ① Ἱππόγονοι, καὶ ὁ βασιλεὺς τὰς αἰείτους
 παρὰ αὐτοῖς ἔχον· καὶ ἡμεῖς ἐν τέτοις ἡμεῖς τὸ δ' εὐά-
 νυμον οἱ Λαχρόπτεροι, τὸ μέσον δὲ οἱ σύμμαχοι, ὡς
 ἔχαστοι. τὸ δὲ περὶ ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἐξακισχλίας

4. Διοπερ κτλ γράψαι.] verifi-
 militer hic locus est in illos qui
 posteaquam fabulas ineptas et
 incredibiles, ut res veras, im-
 pudenter narraverunt, ridicu-
 lum modestiae vultum induen-
 tes, nonnulla consulto affirmare
 recusant, scilicet ut major fides

scriptis adhibeatur, cum in ve-
 ritatem peccare adeo se timen-
 tes profitentur.

8. ἀπο τῶν κυάμων.] imitatur
 Homeri *Batrachomyomachiam*,
 quam conferat cui tantum ab
 rebus seriis est otii. J. F. R.

17. οἱ σύμμαχοι ὡς ἱκανοί.] Mi-

tastæ sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Capadociæ imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigrum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim viderunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim et incredibilia de illis dicebantur.

14. Atque hæc Endymionis copię. Cæterum arma omnium eadem. Galeæ de fabis: magnæ enim apud illos fabæ ac robustæ. Loricæ squamatæ omnes de lupinis; lupinorum nempe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei et gladii Græcis similes.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi; Dextrum cornu Hippogypi tenebant, et ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos

cyllus apud *Boskensis* Latine reddidit: porro inter utrumque auxilium, ut cuique magis placuit. non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* *us* *usque* *idoneis*, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab hominibus non assequente sensum vulgatæ lectionis. *Benedictus* obscurior *medium* *auxilium* *utique* *singuli*. quod quid sibi vult? at Græca vulgata rectissima sunt, notant-

que propriis cunctis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Vacutus* IV. annal. 16. non dispersas et cum aliis permixtas. in *Arriano* alibi id quoque corruptum. J. G.

18 *εκατοχλίας*.] corruptum esse hunc numerum existimo, et fuisse tantum aut *εξ* *μ.* aut ad summum *εκατοχ*, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. M. du S.

μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ὕπως. ἀρχαὶ παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γήγνηται, πολὺ τ' Κυκλάδων ἡσων ἕκαστος μείζων. τῆτοις προσέταξε διωφῆναι τ' μεταξύ τ' Σελήνης καὶ τ' Ἑωσφόρου αέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργασαῖτο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησεν, ἐπὶ τῷ πεδίῳ παρέταξε ὁ πεζόν. ἡγεῖτο δ' αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδίανακλος, τρίτος αὐτός.

Τῶν δὲ πολεμίων ὁ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ οὖν αὐτοῖς ὁ Φαέθων· θηρία δ' ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέθει. ὁ δὲ μέγιστος αὐτῶν καὶ διπλοῦς ἦν. ἐμάχοντο δὲ, καὶ μόνον (1) ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ ὅτι (2) ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τῷ δεξιῷ αὐτῶν ἐτάχθη οἱ Ἀεροκώωνες, ὅντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώωνες μεγάλοις ἐποχόμενοι. μὲν δὲ τῶν οἱ Ἀεροκόρακες, φίλοι τε ὅλως καὶ πεζοί, πλείων μάχιμοί γε καὶ ὅτι· πῶρρωθεν γὰρ ἐσφειδόντων ῥαφανίδας ὑπορμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχων ἐδιώατο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ πρᾶγματι ἐπιθρομδύης· ἐλέγοντο δὲ χεῖρὲν τὰ βέλη μάλαχαι ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθη οἱ Καυλομήκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχεμάχοι, τὸ πλεῖστον μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομήκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητικοῖς

ita collocati: Araneæ apud eos multæ magnæque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulæ multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam inter et Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nyctëriön Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucris, formicis nostris similia a magnitudine si discefferis: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed et ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter et ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturæ pedites, sed pugnaces ipsi quoque: E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque foedo statim odore superveniente vulnere: ducebantur autem ungere tela veneno malvæ. Continuo post illos stare jussi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturæ milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis

ἐχρῶντο, δόρασι δὲ χαυλίνοις, τοῖς δὲ τῷ ἀσπαράγων
 πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κωυοβάλανοι ἔστη, ὅς ἐπεμφαν
 αὐτοῖς ① τῷ Σείριον κατοικῶντες, πινθακχάλιοι, καὶ ἔτοι
 ἄνδρες κωυοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πλερωτῶν μαχόμενοι.
 ἐλέγοντο δὲ καὶ κείνων ὑπερίξειν τῷ συμμάχῳ, ὅς τε δὲ τῷ
 τῷ Γαλαξίῳ μετεπέμπετο σφειδονήτα, καὶ ① Νεφε-
 λοκένταυροι. ἀλλ' οὐκ εἶνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκρυμμένης,
 ἀφίκοντο, ὡς μή ποτε ὄφελον. οἱ σφειδονήται δὲ, ὅδ'
 ὅλως πρὸς ἄλλους. δύο περ φασὶν αὐτοῖς ὑπεροὺς ὀργισθέντα
 τὸν Φαέδοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτη μὲν καὶ
 Φαέτης ἐπήρθη πρὸς αὐτοὺς.

Συμμιζαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἦρθη, καὶ ὠκλή-
 σαντο ἐκείνων οἱ ὄνοι, (τότοις γὰρ ἀντὶ σαλπαστῶν χρῆ-
 σται) ἐμάχοντο καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῷ Ἡλιατῶν αὐτίκα
 ἔφυγεν, ὅδ' ἐς χεῖρας δεξιάνοις οὗτο Ἰππολύπης, καὶ
 ἡμεῖς εἰπομένθα κλείοντες. ὁ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτη τῷ
 ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐώνυμῳ καὶ ἐπεξήλθοι οἱ Ἀερακῶνες
 δῶκοντες, ἄχρη πρὸς τὴν πρὸς. οὐταῦθα δὲ καὶ κεί-
 νων ὀπιθοιδοῦντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες, καὶ μάλιστα
 ἐπεὶ ἦσαν τὴν ἐπὶ τῷ εὐώνυμῳ σφῶν νεκρικυμῶν. τῆς
 δὲ τροπῆς λαμπρῆς θρομῶν, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠλί-
 σκεντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῆρθοντο, καὶ ὁ αἷμα ἔρριψε πολὺ
 μὲν ἐπὶ τῷ νεφῶν, ὅτε αὐτὰ βιάπτετο, καὶ ἐρυθρὰ φαί-

autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri.*) Verum illi acie jam inclinata venerunt, et utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt, propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaëthôn inibat prælium.

17. Cum vero commissâ esset pugna, sublati signis, rudituque ab asinis utrinque edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisset Hippogypso, et nos insequi cædibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero et illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, et maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctæ illo, rubicundæ viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stil-

4 κωποροσθοποι] Ctesia κωπο- ille multa blateravit. vid. Photii
κεφαλῆς hic tangit; de quibus excerpta. M. du S.

νεοθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δουρὸν τῷ ἡλίῳ φαίνονται· πολὺ
 ᾧ καὶ εἰς τιμὴν γλῶσσαν κατέταξεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα
 τοιοῦτον πρὸς καὶ πάλαι ἄνω θηρομύθου, Ὁμηροῦ ὑπέλαβον
 αἵματι ὕσαι τὴν Δία ἐπὶ τῷ Σαρπηδότι θανάτω.

Ἀνατρέφοντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρέπαια
 ἐτήσαμεν, ὃ μὲν ἐπὶ τῇ ἀράχῃ τῆς περὶ ὀφθαλμοῦ τῆς
 δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῇ νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων
 κηρομύθων, ἡγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν (Α) Νεφελοκεί-
 ταυροι περισσεύοντες, ὅς ἐστι πρὸς τῆς μάχης ἐλθέειν
 τῷ φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο περισσόντες, ἵεμα πα-
 ραδοξότατον, ἔξ ἵππων περὶ τῶν καὶ ἀνθρώπων συγκέ-
 μνητοι. μέγας δὲ, τῷ μὲν ἀνθρώπῳ, ὅσον τῷ Ροδίου κα-
 λαστοῦ ἔξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τῷ δ' ἵππῳ, ὅσον νεὸς
 μεγάλης φορτίδος. ὃ μὲν τοῖς πληθύνουσιν αὐτῶν ὅτι ἀνε-
 γραφα, μὴ τὸ καὶ ἄπειρον δόξη, τοσούτοι ἦν. ἡγεῖται δὲ
 αὐτῶν ὁ καὶ τῷ Ζωδιακῷ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἡσθοντο οὗτοι
 φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν (Β) φαέθοντα ἐπεμπον ἀγέ-
 λαιαν, αὐτῷ ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν, τετρακ-
 μύθοις ἐμπέπλητοι τοῖς Σελήναις, ἀπάλκτοις περὶ τιμὴν
 διώξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις, καὶ πάντας μὲν
 τρέποντες, αὐτὸν δὲ (Γ) βασιλέα καταδιώκοντες πρὸς τὴν
 πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτῷ κτείνουσιν· ἀέσασθαι
 δὲ καὶ τὰ τρέπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῷ

lavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum, cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluuisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi tropæa duo statuimus, alterum de pedestri prælio, in araneorum tela; alterum vero pugnæ in aëre commissæ, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis et hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidiam Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnæ navis onerariæ. Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in prælium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, et in persequendis hostibus prædaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius imperfectis: tropæa revellunt, totumque campum ab araneis tex-

10 Ρόδιον κολοσσόν.] vid, supra de conscr. hist. notam ad c. 23.

ἀρχῶν πεδίον ὑφασμένον· ἐμὲ δὲ, καὶ δύο πᾶς τῷ ἐταίρων, ἐξώρησε. ἦδη δὲ παρὶν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα πρόπαια ὑπὸ ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμιστα ἐς τὸ ἥλιον αὐθημερὸν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀρχὴν σποκόμματος.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀνατρέφαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τῆς ἀέρος ἀπετείχισον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς σπὸς ἡλίου πρὸς τὴν σελήνῃ δήκειν. ὁ δὲ τείχος ἦν διπλὸν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγένοντο· καὶ νυκτὶ διενεκὲς πᾶσα κατείχετο. πεζόμοσχος δὲ τέτοιοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτοισι χαίρειν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς θεωρεῖν ἐν σκοτῇ βιοτεύοντάς· ὑποχρεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἑσθλόν, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμῆρας ὅτι τέτοιοις δοῦναι ἤθελεν. ὁ δὲ πρὸς τὸ Φαέθοντα, δημομένης δις ἐκκλησίας, τῇ πρῶτῃ μὲν ὁδὸν παρέλυσαν τὴν ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν· καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τέτοις.

“Κατὰ τὰς συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἠλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σελήνῃ καὶ τὴν συμμάχους, ἐπὶ τῷ καταλύσει μὲν τὴν Ἠλιῶτα τὸ ἀφαιρέσιμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνῃ ἐσθάλλειν, σποδῆναι δὲ καὶ τὴν αἰχμαλώτους, ῥητὴν ἑκατον χρημάτων. τὴν δὲ Σελήνῃ, ἀφῆναι μὲν αὐτονομίαν τὴν γε ἄλλαν ἀστράς, ὅπλα

tum percurrunt: me vero et sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, et rursus alia ab illis tropæa statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinētis filo de aranæ tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset. jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunæ eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegetetur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum causâ obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus.

20. *In bas conditiones fœdus fecere Heliotæ ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotæ quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitæ autem uti liberas et sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque*

ἢ μὴ ὀπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων ἢν τις ἐπὶ φέρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκείνου ἔτους τῇ βασιλεῖ τῇ Σελλιωτῶν τῇ βασιλεῖ τῇ Ἡλιωτῶν, δρόσος ἀμφορέας μυρίας, καὶ ὁμήγερος δὲ σφῶν αὐτῶν δῶνα μυρίας, καὶ δ' ἄποικίαν καὶ ἐς τὴν ἐωσφόρον κοινῶς ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τῷ βεβλόμενον. ἐγγράφαι δὲ τὰς σιωθήκας σήλην ἡλεκτρίτην, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἄετι ἐπὶ τοῖς μεθολοίς. ὁμοσχεῖν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρρανίδης καὶ Θερσίπης, καὶ Φλόριος. Σελληνιωτῶν δὲ, Νίκτωρ, καὶ Μήσιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος κατήρειτο, καὶ ἡμᾶς τὸς αἰχμαλώτους ἀπέδωκε. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπὸντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἳ τε ἐταῖροι, ὃς ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν ἡξίε μὲναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινοῦ τὸν ἄποικίαν, ὑποχρέωτος δώσειν πρὸς γάμον τῇ αὐτοῦ παῖδα· γυναικὲς γὰρ ἔκ εἰσι παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ ἑδαιμῶς ἐπειρόμεν, ἀλλ' ἡξίον ἄποπεμφθῆναι καὶ τοὺς εἰς τὴν γαλατίαν. ὡς δὲ ἐγὼ ἀδύνατον ὄντι πείθειν, ἄποπεμψαί ἡμᾶς, ἐστάσας ἐπὶ τὰς ἡμέρας.

Ἄ δ' ἐν τῇ μετὰ τὴν ἀφαιρέσειν ἐν τῇ Σελήνῃ κατενόησα καινὰ, καὶ παλαιὰ, ταῦτα βέλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἔκ γυναικῶν θηναῖσθαι αὐτοὺς, ἀλλ'

bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris ampboras decies mille, ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, et in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque fœdus hoc columnæ ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsiſque in finibus. Furarunt in hoc fœdus Heliotarum Pyronides (Igneus) et Therites (Æstivus) et Phlogius; (Flammeus) Selenitarum vero Nyctor (Nocturnus) et Menius (Menstruus) et Polylampes (Multilucius.)

21. Hæc talis igitur pax facta est. Statimque munio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis et cum lacrumis complexi sunt tum focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, et coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

22. Quæ autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non

ἀπὸ τῶ ἀρρέων· γάμοις γὰρ τοῖς ἀρρεσι χρῶνται, καὶ ἔσθ' ὄνομα γυναικὸς ὅλας ἴσαι. μέχρη μὲν οὖν πέντε καὶ εἰκοσὶν ἐτῶν, γαμῖται ἕκαστος. ἀπὸ δὲ τούτων, γαμῖ αὐτός· κύβοι δὲ οὐκ εἰς τῇ νηδύϊ, ἀλλ' εἰ ταῖς γαστροκημίαις· ἐπειδὴν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχυύνεται ἡ κήμη, ἢ χροῖα ὑπερὶ ἀνατεμόνιες, ἔξάρχουσι νεκρά· ἐκθνήπτες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸ ἀνέμον κεχηνότα, ζωοποιῶσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τὴν Ἑλλίνας ἐκείθεν ἦκειν τὸ γαστροκημίας τῶνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρός κυοφορεῖ. μῆζον δὲ τούτου ἄλλο διηγέσομαι. Γένος ὅστις παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλέμενοι Δεδριῖται· γίγνεται δὲ τὸ πρόπον τούτων· ὄρχην ἀνδρὸς καὶ δεξιὸν ἀποτεμόμενες, εἰς γῆν φυτεύουσιν, εἰς δ' αὐτῶν δένδρῳ ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ὅστις βάλοι πηχταῖοι ὁ μέγιστος. ἐπειδὴν οὖν πεπομφῶσι, πρυγίσσμετες αὐτὰς ἐκκολάπτουσιν τὴν ἀνδρὸς. αἰδοῖα μὲντοι πρὸς θεὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πέμπτες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' αὐτῶν ὀχύβοι, καὶ πλησιάζουσι ταῖς γαμῖταις αὐτῶν.

Ἐπειδὴν δὲ γένεσις ὁ ἀνθρώπος, οὐκ ἀποδύσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφ' αὐτοῦ (ἀπὸ γίγνεται). προσφθίει δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή. ἐπειδὴν γὰρ σῶν ἀνακαύσῃ, βα-

nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur et viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Fœtum gerunt non in utero, sed in furis: cum enim conceptus est embryo, crassescit fura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Græcos descendisse furæ nomen, quam *furæ ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritæ, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos et folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt.

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt

4 αὐτὸν ἀποκτενέμενος.] *Josephus Acoſta* historiæ Indicæ cap. 39. lib. 4. Th. M.

6 ἀνατιμωτός.] cur hoc verbum latine reddere neglexerit alias fides interpres non video. vertere debuit: *et exalto tandem tempore eam infecantes educunt*

mortuos.

ibid. *μαρὰ.*] tacite respicitur ad plural. *μαρὰν*, licet singularis tantum præcedat; ut infra inverso ordine, præmisso plurali sequitur singularis. vide quæ notamus ad l. 2. ver. hist. c. 37. J. F. R.

πρᾶχες ὀπίσσω ὅτι τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐ-
 τοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἰέρι πετόμενοι· ὀπιωμένοι δὲ περικα-
 λασάντες, ὥσπερ δὴ περὶ τρέποζον, λαίπυροι τ' ἀνα-
 θυμώμενοι χεπὶν, καὶ εὐαχύνοντες σίτῳ μὲν δὴ τρέφον-
 ταί τω. ποτὶν δὲ αὐτοῖς ὅστιν ἀλλ' ἀποδιδόμεν εἰς
 κύλιχα, καὶ ὑγρὰ ἀνείδω ὥσπερ θρόνοι· ἔμην ἀποδιδόντες γε,
 καὶ ἀποδύοντες, ἀλλ' ὅσθι τέλειυται ἡ περ ἡμεῖς· ἀλλ'
 ὅσθι τίμω σιωποῖαν (1) παῖδες ἐν ταῖς πυγαῖς παφέ-
 χουσι, ἀλλ' ἐν παῖς ἰγνύουσιν, ὑπὲρ τ' ἀστρονομία.
 ὅχει γὰρ εἰς πετρημένοι. χελεὶς δὲ νομίζεται παρ' αὐ-
 τοῖς, ἢν πῦρ τις φαλακρὸς καὶ ἀκομῶν ἦ, τὰς δὲ κα-
 μήτας καὶ μυστέποντας· ὅτι δὲ τῶν κομῶν ἀφῆται,
 τῶν θυτίων, τὰς κομήτας χελοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμου
 γὰρ πτες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διτχύνοντες. καὶ μὲν καὶ
 γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν
 ταῖς ποσίν. ὅσκι ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰς μονοδάκτυλοι.
 ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω αὐτῶν κεράμβη ἐκπέφυκε
 μακρὰ, ὥσπερ ἕρῃ, θάλλουσα ἐς αἶν, καὶ ὑπὲρ ἀναπί-
 πλοντες, ἔχουσιν ἀκλῶμεν.

Ἀπομύπονται δὲ μέλι δειμύτατον· καὶ πιδαν ἡ πο-
 τῶσι, ἡ γυμνάζοντες, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσι,
 ὥστε καὶ τυρεὺς ἀπ' αὐτῶν πηγνυαῖς, ὀλίγον τοῦ μέλιτος
 ὀπιτάξαντες. ἔλασι δὲ ποιεῖναι· ἀπὸ τῶν κομῶν πᾶν

autem apud ipsos multæ volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nitorem ore captantes, epulantur. Ac cibo quidam nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causâ secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque præbent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus et sine cornis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudæ instar, virens semper, quæ nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, et cum aut laborant aut exercentur, lacte totum corpus diffuunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admo-

6 α μν. — *apud.*] hæc et sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesias similes prorsus fabulas derideret, quæ hodieque in excerptis Photii leguntur, quem adi. M. du S.

20 ΜΑ.] Antiphrasin igitur dixeris, ait Reitzius, vel potius ironiam, quia antiphrasis

non admittitur a viris doctis. sic Æthiopem *Cygnum* vocat Juvenal. Sat. 111. Sic Ptolemæus a *Justin.* vocatus *Philopator*, qui patrem ac matrem interfecerit. Eodem quoque modo *Parce* suum sortitæ sunt nomen, quod minime parcent.

λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥσπερ μύρον ἀμπέλους ἢ πολ-
 λὰς ἔχουσι ὑδροφόροις. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν
 ὥσπερ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπροσθὶν ἄνεμος
 ἀφισείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κα-
 ταπίπτει ἡ χάλαζα, ἀφ' ἧρα γέντων τῆς βοτρυῶν. τῇ
 μύρτοι γαστρὶ, ὅσα πῆρα χρωῖ, πιδάπτεται ἐν αὐτῇ ὅσων
 δέονται. αἰοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ὅστις
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ ἐσθὲ ἦπαρ φαίνεται, ἢ τῆτο μόνον,
 ὅτι δασυῖα ἐνδοθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνά,
 ἐπειδὴν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλοῦσι, ὑαλίνῃ, μαλθακῇ τοῖς
 πένησι δὲ, χαλκῇ ὑφορπτή. πολύχαλχα γὰρ τὰ ἐκεῖ
 χωρία, καὶ ἐργάζονται τὴν χαλκὸν ὕδατι ὑπερῆξαντες,
 ὥσπερ τὰ ἔρια. πρὸς μύρτοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσι,
 ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι ἀφ' οὗ ἀπι-
 σται τῷ λόγῳ, ὅμως δὲ καὶ τῆτο ἔρω. τὰς ὀφθαλμοὺς
 περικαιρετὸς ἔχουσι καὶ ὁ βυλόμηνος, ἐξελὼν τοὺς αὐ-
 τῷ, φυλάττει ἔνθ' ἂν δειθῇ ἰδεῖν. ἔγω δὲ ἐνθὲ μὲν
 ὄρω καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλ-
 λων χρησάμενοι ὀρώσιν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποβέτους
 ἔχουσι, οἱ πλάσιοι τὰ ὠτὰ ἢ, πλατύνων φύλλα ὅστις
 αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῆς βαλάνων ἐκείνοι γὰρ
 μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

dum et unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquæ feraces, acinis uvarum grandini similibus: et, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest et rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus et villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex ære: æris enim feraces illæ regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, et qui vult exemptos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platavorum, præterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent.

3 καὶ μὲν δὲν.] hoc, sine dubio, spectat ad aliquem philosophum, qui nesciens grandinem nihil aliud esse præter aquam æris frigore concretam; mirabilem quandam illius originem excogitaverit.

5 τῇ μὲν τοῖς γαστρὶ.] ridet Lucianus historicum, qui talia animalcula dari tradidisset; sed immerito: nuper enim post

nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes comperitum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. cujusmodi Cantabrigiæ anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. adi etiam *Ælian.* de Animal. 1. 17. M. du S.

Καὶ μὲν ἕ ἄλλο θάυμα οὖ τοῖς βασιλείοις ἐθασά-
μην· κάτοπρον μέγιστον κείται ὑπὲρ φρέατος, ἕ πάνυ
βαθέος. ἀν μὲν δὲ εἰς τὸ φρέαρ κατὰ βῆσιν πας, ακοῦν πάν-
των ἔ παρ' ἡμῶν οὖ τῇ γῇ λογιζόμενον· εἰ δὲ εἰς ὃ κά-
τοπρον ὑποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη
ᾠρεῖ, ὥσπερ ἐφεστὸς ἐχάσσει. τότε καὶ τοὺς οἰκέτας ἐγὰρ
ἐθασασίμεν, καὶ πᾶσαν ἡ πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κῆκοί με
ἐδῶρον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πι-
στεύει ταῦτα ὅτως ἔχει, ἀν ποῖε καὶ αὐτὸς οἰκίσαι ἀφί-
κηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγει.

Τότε δ' οὖν ἀσπασσάμενοι ἡ βασιλέα, ἕ τὴν ἀμφ'
αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνέχθμεν· ἐμαὶ δὲ καὶ δῶκε ἔδωκεν
ὁ ἑπιδυμίαν, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνας, πάντα ἡ χαλ-
κῆς, ἕ πανοπλίαν θερμίνην· ἅ πάντα οὖν ἔ κήτει κα-
τέλπει. συνεπέμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἰππογύνκην χιλίαν,
παραπέμψοντα ἅχει σταδίαν πεντακοσίαν.

Εἰ δὲ ὃ παραπέμψω, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χάρας
παρημείψαμεν, παραστήσωμεν δὲ ἕ καὶ ἐκαστῶν ἀρτι σκυ-
αιζομένην, καὶ ὑποδάντες, ὑποβουσίμην· ἐμβάντες δὲ
εἰς ἡ Ζωδιακόν, οὖ ἀριστερᾷ παραστήμεν ἡ ἥλιον, οὖ χρῶ
ἡ γῆν παραπλέοντες· ἕ ἡ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ
τῶν ἐταίρων ὀπιδυμένωντων, ἅλλ' ὃ ἀνεμος οὐκ ἀφῆκεν.
ἐθαύμαζον μὲντοι πῶς χώραν εὐθαλῆν τε, καὶ πῶσα, καὶ

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quæ in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adfaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando et ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur salutato Rege et ipsius amicis, conscensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, æneas autem quinque, et de lupinis armaturam integram, quæ in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogynos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent.

28. Inter navigandum multas alias prætervecti terras, appulimus etiam Luciferæ colonis nuper auctæ, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem præterivimus, proxime terram *illam* præternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem,

εὐδροῖν, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μετήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ
Νεφελокένταυροι, μαθοφορέντες παρὰ τῷ Φαέγοντι, ἐπέπ-
τηξ' ὅτι τίω ναῦν, καὶ μαθόντες ἀπαπόνδους ἀπεχώρηξ'.

Ἦδη ᾗ καὶ οἱ Ἰππόγυποι ἀπεληλύθει· πλεύσαντες
δὲ τ' ὅτι ἔστι νύκτα, καὶ ἡμέραν, πρὶν ἑσπέραν ἀφικό-
μῃα ἐς τὴν Λυχνόπολιν χαλκιδόνην, ἣδη τ' ἔχοντες πολλὰ
δύκοντες. ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μετὰ τὸν Πλειάδαν,
καὶ τῷ Ἰάδων ἀέρος, ταπεινότερα μέντοι τῷ Ζωδιακῷ.
Σποδάντες δὲ, ἄνθρωπον οὐδένα μὲν εὔρομεν, λύχνοις δὲ
πολλὰς φερέοντες, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ πρὶν τὴν λι-
μνὴν ἀφαιρέσθαι, τὸς μὲν μακρὰς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν,
πέμπει· ὀλίγους δὲ, τῷ μεγάλῳ καὶ διωατῶν, πάν-
τα μακρὰς καὶ φεραῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες
ἰδίᾳ ἐκάστῳ πεποιμένοι, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ
Ⓐ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν φροῖεσθῶν ἡκούμεν, καὶ οὐδὲν
ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξείνα ἐκάλουν. ἡμεῖς
δὲ ὅμως ἐφοβέμεθα· καὶ ἔτε δεικνῆσαι, ἔτε ὑπνωσά-
ναι ἡμᾶς ἐτόλμυσεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πό-
λει σπεοῖνται, ἐνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς
ἐκθῆται, ὀνομαστὶ χαλῶν ἐκαστον. ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακού-
σῃ, καταδικάζεται σποδορεῖν, ὡς λιπῶν τίω τάξιν·
ὁ δὲ θάνατος ἐστὶ σβεσθῆναι. πρὸς τῶν δὲ καὶ ἡμεῖς,
ἐωρῶμεν τὰ γινόμενα, καὶ ἡκούμεν ἅμα τῷ λύχνῳ

pinguem, irriguam, et bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phæthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam et diem, cursum deorsum persequuti, cum versus verperam delati sumus in eam quæ Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, et qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, et in foro atque circa portum versantes, parvos alios et, ut ita loquar, pauperes, paucos vero, de magnorum et potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis et lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suæ desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus

22 *σοιςθηται.*] videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturæ igneæ statuere, ut ex fabula Promethei notum, et ex *Cic. Somn. Scip. c. 3.* ubi commentatores

vide. unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus extingueretur. J. F. R.

Σπολοσυρμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αὖς ἐβράδων. ἔγχα καὶ τ' ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ παροειπὼν αὐτὸν, πρὸς τῷ κατ' οἶκον ἐπιπυθαιόμην ὅπως ἔχειεν, ὃ δέ μοι πρῶτα διηγήσατο. τίμω μὲ οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτὸς ἐμείναμεν· τῇ ὀπίσσει δὲ, ἄραγες, ἐπλέομεν πλησίον τ' νεφῶν. ἔγχα δὴ καὶ τ' Νεφελοκοκκυγίδου πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν. ὃ μύθοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ὃ καὶ εἶα τὸ πνευμα. βασιλεύς μύθοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοτυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τῷ ποιητῷ, ἀνδρὸς σοφῷ, καὶ ἀληθῆς, καὶ μάττω ἐφ' οἷς ἔγραφε ἀπιστουμένης. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρας, καὶ τ' Ωκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν. γῆ δὲ ὕδαμῷ, πλήν γὰρ τ' οὐ πρὸ ἀέρος. καὶ αὐτὰ δὲ, πυρραϊδεὶς ἤδη, καὶ ὑποφωγῆς ἐφορτάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ πρὸς μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐκιδιδόντ' τῷ πνεύματος, καὶ σιωίζανόσιος, ὅππ' τ' γάλαττον κατετέθημεν.

Ὡς γ' ὁ ὕδατος ἐφάυσταμεν, θαυμάσιον ὡς ὑποφωγῆς δόμῃ, καὶ ὑπερεχάεσθαι καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῷ παρόντων ἐποιέμεθα, καὶ σπορρίφαντες, ἐπηχόμεθα. καὶ καὶ ἔτυχε γαλήνη εἶσα, καὶ εὐταθὲς τὸ πέλαγος. Ἔοικε γ' ἀρχὴ κακῶν μεζόνων γίνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλπον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόναις ἡμέραις οὐ ὕδατι πλεύσαντες, τ' τρίτης ὑποφανέσεως, πρὸς ἀνί-

causas lychnorum, quas tarditatis suæ dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam ingressi sumus, vento non permittente. Cæterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merula*.) Ac recordatus sum Aristophanis poetæ, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, præter eas, quæ in aëre *pendent*, atque ipsæ quoque jam igneæ et supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque in mare depositi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati et gavisi simus: cœnamque omnibus pro præsentī copia præbuimus, et *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, et tranquillum mare. Videtur vero majorum sæpe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito vide-

6 Νιφιλοχοκκυγίαν.] ex Aristophanis avibus sumpta urbs sicut notat *Solanus*: at Κοττυφίων®, Regis pater, Κοκκυφίων® scribi debere putat *Gesnerus*, Ridiculæ formata voce a χροκκυξ

et χροκκυξω.

19 απορριψαντες, ισηχομιζν.] elliptice pro απορριψαντες ιαυλιν εκ της νιως, ισηχομιζν. pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII.43. L. B.

χρηται τῷ ἥλιον ἄφω ὀρῶμεν θηρία καὶ κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσων γαστέρι χελίων καὶ πεντακοσίων ὁ μέγιστος ἐπῆει δὲ κεχηρὸς, καὶ πρὸ πολλῆς παρσίτην τῷ θαλάττει, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον, καὶ τῆς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῷ πρὶ ἡμῶν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεις δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν ὁ ὕστατον ἀλλήλους περισεπτόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμύομεν· τὸ δὲ ἦδη παρῆν, καὶ ἀναρρόφῃσαι ἡμᾶς, αὐτῇ πῇ κατέπιεν. οὐ μύθοι ἐφθη σιωπᾶράς γε τοῖς ὀδυῦσιν, ἀλλὰ ἀφ' ἧς τῆς ἀραιομάτου ἡ γαῦς εἰς τὸ εἶσω διεξέπτεται.

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν περὶ σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτῷ ἀναχαιρόντος, εἶδομεν κυτὸς μέγα, καὶ πᾶν ἡ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἰχθυὸν μυριάδων πόλιν ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μοῖροι ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστὰ καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀτέα, καὶ φορτία. καὶ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι τῷ ἰλύος ἡ κατέπιεν σιιζάνουσα. ὕλη οὖν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λείχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐφ' ἧς πάντα ἔχειρασμαρμόις· πέρι μετὰ δὲ τῷ γῆς γαστέρι διακόσιοι ἐπεσπάρκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρεα τὰ θαλάττια, λάργες, καὶ Ἀλκυόνες, ὅτι τῷ δένδρων νεοττεύοντα.

mus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille et quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians et longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, et eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti et complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, et resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebræ, neque videbamus quidquam. Postea illo hiantē, videmus cetum magnum, (*specum alvi*) et latum undique et altum, fatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio et pisces minores, et animalia multa alia concisa, et navigiorum vela atque ancoræ, et hominum ossa et sarcinæ. In medio et terra et colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat confidentes. Igitur silva in illis et omnigenæ arbores nascebantur, et olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terræ illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quæ pullos in arboribus educerent.

5 φαλλων.] *ἢ τῷ ὄρει τῆς Συρίας διὰ λόγῳ μνησθῆναι τῶν φαλλων τῶναι, ἵνα ὡς καὶ ἀναδραμεῖται λόγῳ περὶ τῆς. αἱ δὲ οἱ φαλλοὶ οἱ τοῖς περὶ τῆς οὐχὶ τὸ ὑψοῦ.*

7 κυτθ.] *κυτθὸς omnino, non κητος, legendum. sensus enim refragatur cetum in ceto esse;*

et sequentia confirmant *κυτθὸς magna magnam cavitatem, veram esse lectionem. cetum igitur ex interpretatione debuit expungi, quod quidem fecisset cl. Reitzius, nisi, ut ipse modeste ait, ne sibi nimis summissem diceretur, timuisset.*

Τότε μὲν οὖν ὅππῃ πολλὸν ἐδακρύομεν. ὕστερον δὲ ἀνα-
 γήσας τὰς ἐξαιρέτας, ἢ μὲν καὶ ὑπερῆρξάμεν αὐτοὶ δὲ
 καὶ πυρεῖα συνείφαίτες, καὶ ἀνακαύσαντες, αἰτῶνται ὅτι
 ἔπαρόντων ἐποσέμναι. πῦρ κέκεῖτο δὲ ἄφρονα καὶ παρτο-
 δαπὰ κρέα ἔχθραν, καὶ ὕδωρ ἔτι ὅτι ὅτι τῷ ἐωσφόρῳ
 ἐσχομεν. τῇ ὀπίσσει δὲ ἀφρασεύσαντες εἰ ποτε ἀναχθῆναι
 τὸ κῆτος, ἐρωῶμεν ἀλλήλους μὲν ὅρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τῶν
 ὕδατον, πολλάκις ἢ καὶ ἡσέας. καὶ ὅτι ἡ ἀναμύδια, φερα-
 μένου αὐτῷ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπ-
 ειδή δὲ ἐθάδες τῇ ἀφρασεύῃ ἐκγινώσκοντα, λαβὼν ἐπὶ τῇ
 ἀφρῇ ἐπαύσαν, ἐβάδιζον ἐς τὸ ὕψος, φεισκέφαλα τὰ
 πάντα βουλόμενοι. ὕστερον δὲ ὅλως πέντε διελθὼν φα-
 δῖας, εὖρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἢ ὀπτηραφῇ, καὶ
 μετ' ἐπὶ πολλὸν, καὶ τάφους πολλὰς, καὶ σήλας ἐπ' αὐτῶν
 πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγῆς. ἐπὶ δὲ καὶ κυνὸς
 ὑλακὴν ἡκούομεν, καὶ χαπνὸς ἐφαίνετο πύρροντα, καὶ πᾶσα
 καὶ ἐπαυλὴν εἰσέχομεν.

Σπυδαὴν δὲ βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρὸς αὐτὴν καὶ νεαρίσκῳ,
 μάλα προθύμως πρὸς αὐτὴν πᾶσα ἐργαζομένης, καὶ ὕδωρ
 ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτῇ διοχετεύουσιν. ἡσθέντες δι' ἅμα,
 καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν καὶ κείνοι ἢ ταυτὸν ἡμῖν, ὡς ὁ εἰκὸς,
 παρόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεσαν. χρόνον δὲ ὁ πρὸς αὐτῷ
 ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ ὧς ξένοι; πότερον, ἔφη, πᾶν

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, cœnam de his, quæ ad manum essent, paravimus: jacebant autem copiosæ et omnis generis carnes piscium: aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias cælum solum, sæpe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, et in iis columellas, atque in proximo fontem aquæ pellucidæ. Adhæc canis latratum audivimus, et fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam et juveni adstitimus, studiosè exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul et territi constitimus: et illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis, inquit, hospites?*

εἰαλίαν δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχῆς, ἡμῶν πᾶσι
 πλήσοι; καὶ ὃ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ οὐ γὰρ πρᾶ-
 φέντες, νῦν θαλάτῃσι γιγνώμεν, καὶ σινηχόρῃσι πρὸ
 ἀφείχοντι τῷ τῷ θείῳ, ὅδ' ἂν πάσσομεν ἀκρίβως εἰδότες.
 περὶ αὐτῶν μὲν ὃ εἰσάξομεν, ζῆν δὲ περὶ αὐτῶν. πρὸς ταῦτα
 ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἀνθρώποι νεύοντες, ὃ πάτερ,
 εἰσμέν, αὐτῶν σκάφει πρὸς τὴν καταπονήτες. πρὸς τὴν ἡμεῖς
 ὃ νῦν, βυλόμοι μαθεῖν τὰ οὐ τῇ ὕλῃ ὡς ἔχῃ. πολλὰ
 γὰρ περὶ καὶ λάσπας εἰσάγει. δαίμων δὲ περὶ ὡς εἰσάγει
 ἡμᾶς ἡγάγε, σὺ τε ἀφαιρῶν, καὶ εἰσάγειν ὅτι μὴ μόνον
 οὐ τῷδε κατὰ τὴν ἡμεῖς. ἀλλὰ φέρειν ἡμᾶς. ὃ
 σεαυτῷ τύχην, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως διῶν εἰσάγει. ὃ δὲ
 ὃ πρὸς τὸν, ἔφη, εἰρεῖν ὅδ' εἰσάγειν παρ' ἡμῶν, ὅτι
 ξενίων τῶν περὶ τὴν μετὰ δύναι. καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἡγῶ
 ὅτι τὸ οὐκ αἶμα, ἐπεποικίλα δὲ αὐτῶν, καὶ τῶν αἰσῶν. ἐπε-
 κοδόμοι, καὶ τὰλλα εἰσάγει. πρὸς τὴν δὲ ἡμῶν λά-
 χονταί τε, καὶ ἀκρίβως, καὶ ἔχῃ, ἐπὶ δὲ καὶ οὐκ ἐγ-
 χῆας, ἐπεὶ ἡμεῖς ἐκείνους ἐκείνους, ἐκείνους δὲ ἐπε-
 πόνειν καὶ γὰρ πᾶσι ἐκείνους διανομήν, τῇ τε χα-
 μῶν, καὶ τὰ οὐ τῇ νήσῳ, καὶ τὸ οὐ δὲ αἶμα πλάσῃ, ὃ
 τὸ πόλεμος, καὶ τὰλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτ' ἡμε-
 ταδύσεως.

Ὁ δὲ ὑπερβαλόμενος, καὶ αὐτὸς οὐ μὲν τὰ κατὰ

Utrum marini quidam demones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati, et in terra nutriti, marini jam facti sumus, et cum bellua hac, quæ nos continet, nutamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus. Ad hæc ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenæ sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi hæc se sibi quomodo habeat: multa enim et prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarratam nobis fortunam, qui sis, et qua ratione buc intraveris. Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quæsiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, et lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera et arboreos fructus, et pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset. Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, et quæ in insula contigerant, et navigationem per aëra, et bellum, et reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Illè vero admiratus supra modum, vicissim

6 *ms.*] quid hæc particula, sæpe in oratione quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoreo. at hoc quidem in hoc loco legendum censeo, *en.*

9 *ms. totius.*] ut videtur, ut verisimile est. typographorum incuria, ut opinor, in interpretatione omissum.

M. du S.

αὐτὸν διεξήει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύ-
 πειοι ὀρμηθεῖς δὲ κατ' ἐμπορίας ἀπὸ τῆς πατρίδος
 μὲν παῖδες, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον
 εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς μεγά-
 λης, ἣν ὅπῃ σχῆματι τῷ κήτους ἀφαιλουμένῳ ἴσως ἐω-
 ρήκατε. μέχει μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσα-
 μεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπαθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι εἰς
 τὸ Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα ὅττι κήτι περὶ τυχεῖς, καὶ
 ἀνταδρῶι χαζαποθέντες, δύο ἡμεῖς, τὸ ἄλλων ἀποθα-
 νόντων, ἐσώθημεν. θάψαντες δὲ τῆς ἐταίρου, καὶ ναὸν
 τοῦ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τῆτονι τὸ βίον ζῶμεν, λάχανα
 μὲν κηπύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτέμενοι ἐν ἀκρόφῳ. πολλὰ
 δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὲν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολ-
 λὰς, ἀφ' ὧν ἡδίστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν πηγὴν δὲ
 ἴσως εἶδε χαλκίτου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ
 ἀπὸ τῶν φύλλων ποικύμεθα, καὶ πῦρ ἀφρονον χαίρομεν, καὶ
 ὄρεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς
 ἀρξέμεν ἔξιόντες ὅπῃ τὰ βραγχία τῷ θηρίῳ, ἔνθα καὶ
 λαβόμεθα, ὅπόταν ἐπιθυμήσωμεν καὶ μὲν καὶ λίμνη ἐπὶ πόρῳ
 ὅθεν ἀλμυρὰ, γαστρίῳ εἰκοσι τὸ πείμαστρον, ἰχθῦς ἔχουσα
 παντοδαπούς. ἐν ἡ καὶ νηρόμεθα, καὶ πλέομεν, ἐπὶ
 σκάφῃ μικρῇ, ὃ ἐῶ ἐναυπηγησάμεν· ἔτη δ' ἡμῖν ὅτι
 τὸ χαζαπόσεως ταῦτα ἐπὶ ἀ καὶ εἰκοσι.

ipse suas res enarravit, sic exorsus : *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturæ caussa patria egressus cum filio, quem videtis, et servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum et viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque æde Neptuno ædificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo cibo piscibus utentes et arborum fructibus. Sylva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimæ aquæ et frigidissimæ. Cubilia facimus de foliis, et igne utimur copioso, et aves aucupio capimus involantes, et vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia beluæ, ibi etiam ubi volumus lavamus : nam et lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, et in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem et viginti.*

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρει δυνάμει. οὐ γὰρ γνῶντες
 ἡμῖν, καὶ πάροισι, σφόδρα χαλεκοί, καὶ βαρεῖς εἶσι,
 ἀμικτοὶ τε ὄντες, καὶ ἀγριοί. ἢ ᾧ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι
 πῶς εἰσι ἐν τῷ κήτῃ; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξεστοι,
 καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν ᾧ ἰαπείρα καὶ ἑραῖα
 τῇ ὕλης, Ταιχᾶνες οἰκῶσι, ἔθνος ἐγγελευσπόν, καὶ κα-
 ραβοπρόσωπον, μάχημον, καὶ θρασυ, καὶ ὁμοφάγον. τὰ
 δὲ τῆς ἐπέρας πλωρᾶς, καὶ τῇ δεξιῶν τοῦχον, Τειτυνο-
 μάρκντες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εὐκρίτες, τὰ δὲ καὶ κάτω,
 τοῖς θαλάσσιαις. ἥτιον μόντοι ἀδικοὶ εἰσι τῇ ἄλλων. τὰ
 λαῖα δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Οὐνοκέφαλοι, συμμαχίαν
 τε καὶ φιλίαν ποιεῖς αὐτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσό-
 γαιαν ἐκρίσται Παρμενιάδα, καὶ Ψιττόποδες, ὅμοι μά-
 χημον, καὶ ἀνομειώτατοι. τὰ ἴσα δὲ ποιεῖ αὐτῶν τῶν
 σφαιρῶν, τὰ πολλὰ μὲν, ἔφη, ὅτι, προσκλυζέμενα τῇ
 θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φέροι Ψιττόποσιν
 ὑποστέλῃ ἐκείνου ἔτις, ὅσρα περὶ χάρις.

Τοιοῦτη μὲν ἡ χάρις ὅτιν' ἡμᾶς δὲ χρὴ ὅσῃ ὅπως
 δυνωσόμεθα ποσὶ τοῖς ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύ-
 σωμεν. πόσοι δ', ἔφη ἐγὼ, ἔτι πάντες εἰσὶ; πλείους,
 ἔφη, τῇ χιλίων. ὅπλα δὲ πῶς εἰσὶν αὐτοῖς; ὕδην, ἔφη,
 πλείον ὅσα τῇ ἰχθύων. ἔκδεν, ἔφην ἐγὼ, αἰετ' ἀν' ἔχει
 ἀπὸ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γὰρ

35. *Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum et graves sunt, infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inbofistales, et figura horribili. Occidentales enim partes sitvæ et versus caudam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) habitant, gens anguillinis oculis, et vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonemendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinocbires, (cancrimani) et Tbynnocephali (canicipites) qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradæ et Psittopodes, bellicosum genus et cursu valens maxime. Orientales vero et vicinæ ori partes, desertæ sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen hæc ego habeo Psittopodibus vestigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

36. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, et victum quomodo queramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quæ sunt illis arma? Nulla, inquit, præter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congregari, inermibus nempe, nos qui*

11. Θυνοκεφάλαι.] de hujus, aliorumque ceti incolarum vero nomine, variant et inter se discrepant interpretes, dum alii

Θενο, alii τυνο, legendum exist-

timant: quorum opiniones et argumenta querant otiosi, ego quidem ut difficiles nugas prætermitto.

ὠπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτοὺς, ἀδελῶς τοιοῦτον οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ὅτι καὶ παρσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσθαι, ὅτι φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη δὲ πλεονεξίας ἐνεγώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸ δασμὸν, ἀπαιτῶντες· ὁ δὲ ὑπεροπλικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τὸς ἀγγέλους. ὡρῶντο οὖν οἱ Ψιλλόποδες, καὶ οἱ Παύραδαί, χαλεπαίνοντες ὅτι Σκινθάρῳ (τῷτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μὲν πολλὰ θορύβῳ ἐπήκει.

Ἡμεῖς δὲ, τὸ ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμύρομεν, λόχον πρὸς ποταμὸν ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσι. εἰρήνη δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρῃ, ἐπειδὴ ἴδωσι πρηνελεῖν οὐκ οὐκ οὐκ, ἐπαίσιμα καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπανασάντες γὰρ, κατόπιν ἐκοπὴν αὐτοῖς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοί, πέντε καὶ ἑκοσι τὸ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθαρεὺς, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἡπάζομεν, καὶ συμμύζοντες θυμῷ καὶ ῥάμῃ διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, προσπὴν αὐτοῖς ποικιλάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι ὥστε τὸς φωλέας. ἀπέθανον δὲ τὸ μὲν πολεμίων, ἑξοκλήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμεῖς δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τεύγλης πλοῦτος ἀφ' ἑαυτοῦ μεταφρενοί.

Ἐκείνῃ μὲν οὕτω τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ πρόσκαιρον ἐτήσαμεν, ῥάχιν ξηρὴν δελφίνος ἀναπήξοντες. τῇ ὑπερείᾳ δὲ καὶ ὁ ἄλλοι

arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes et Paguradæ irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine præmissis virorum quinque et viginti, quibus præceptum erat, ex insidiis, cum prætergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque et viginti numero et ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque et fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum et septuaginta: de nostris vero unus, et gubernator, costa triglæ trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropæumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re

αἰσθόμενοι παρῆς, ὃ μὲ δεξιὸν κέρας ἔχοντες ① Ταρ-
 χῆνες, ἠγέτο δὲ αὐτῶ Πήλαμος, ὃ δ' εὐάνυμον, ①
 Θωηνοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, ① Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ
 Τριτωνομυδῆτες τ' ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν
 προαιρέμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς πρὸ τὸ
 Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀν-
 τήχῃ δὲ ὃ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεφόμενοι δὲ
 αὐτὲς, ἄτε γυνῆδες, καὶ καταδιώξαντες ἐς τ' ὕλην, πο-
 λοιπὸν ἐπεκρατῶμεν τ' γῆς.

Καὶ μετ' ὃ πολὺ κήρυκας σποτείλασιν, νεκρὸς τε
 ἀνῆρθοντο, καὶ πρὸ φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ ἔκ ἐδὲκε
 ἀνένδεα. Ἄλλὰ τῇ ὑπεραία χρησάντες ἐπ' αὐτὲς, πάν-
 τας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τ' Τριτωνομυδῆτων. ὅτε
 δὲ αἷς εἶδον τὰ γηρόμενα, λησδραμόντες ἐκ τ' βραγ-
 χέων, ἀφῆκον αὐτὲς εἰς τ' θάλατταν. ἡμεῖς δ' ἔτι χόρον
 ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὔσαν τῶν πολεμίων, ὃ λοιπὸν
 ἀδῶς κατακῶμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνη-
 γασίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργίαις, καὶ τὸν καρπὸν
 συλκομιζόμενοι τ' ἐκ τ' δένδρων. καὶ ὅλως, ἐφύκειμεν τοῖς
 ἐν δεσποτηρίῳ μέγαλα καὶ ἀφύκτω πρυφῶσι, καὶ λελυμένοις.
 Σπαιτὸν μὲ ὄν, καὶ μῆνας οὐκ ὅσον διήρμεν τ' πτόποι.

Τῷ δ' ἐνιάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἡμερᾷ, πρὸ τ' δευ-
 τέρῃ τ' σώματος ἀνοίξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τὸτο χεῖ πῶ

adsunt, dextrum cornu tenentes Tarichanēs duce Pelamo, sinistram vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni ædem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam verfos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo post caduceatoribus missis et mortuos tollunt et agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin postridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, præter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis in mare inde desilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quæ jam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes et venatu, vineasque colentes, et fructum comportantes ex arboribus; et in universum similes videbamus hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus, ac solutis. Annum igitur et menses octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni mensis die quinto, circa secundam oris apertionem (semel enim in singulas ho-

ὄραν ἐχάστω ἐπύει τὸ κῆτθ, ὅτε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξέας περμαίρεαθ' (ταῖς ὥραις) πρὶ οὖν πλὴν δευτέρου,
 ὡς ἐφίω, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἠκέετο, ὥσπερ κελύσματα, καὶ εἰρεσίαι. παραχρῆντις
 οὖν, ἀναιρπύσμεν ἐπ' αὐτὸ ὃ γόμα ἔ' θηρύ, καὶ γάντες
 εἰπὸς τῶν ὀδόντων χαλεπῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον γε-
 μάτων ὀξυδοξότατοι, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμετα-
 διαίους τὰς ἡλικίας, ὅτι νῆστον μεγάλων πρῶτον ἔοντα,
 ὥσπερ ὅτι τελετῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εὐκόλῃ ἱστοῖστον,
 λέξω δ' ὅμως. Νῆστοι ἦσαν ὅτιμήκεις μὲν, ἔ' πάνυ δ' ἔ'
 ὑψηλαί, ὅσον ἐχάτον σταδίῳ ἐχάστη ἔ' πείματρον. ὅτι
 δ' αὐτῶν ἔ' πλεον ἔ' ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ σὺν εἴκοσι καὶ
 οὐκ ὅλῳ. τῶν δὲ οἱ μὲν πρὶ ἐχάτερα ἔ' νῆστον χαθήμενοι,
 ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσις αὐτοκλάδοις μεγά-
 λαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐρείμοις. κατόπιν ἔ' ὅτι
 τῆς πυρῆς, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅτι λάρυ ὑψηλὸς
 εἰσῆκε, χαλκῶν ἔχων πεδάλιον, σταδιαῖον ὃ μήκος. ὅτι
 δὲ τῆς πρῶτης, ὅσον περὶ τριάκοντα ἐπλισμῶν αὐτῶν
 ἐμάχοντο, πάντα εὐκότως ἀνθρώποις, πλεον τῆς κόμης.
 αὐτὴ δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὅτε ὅσδε κορίθων ἐδέοντο.
 ἀντὶ δὲ ἰσίων, ἄνεμος ἐμπύπλων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐρύσῃ
 εἰ ἐκάστη, ἐκόλπεν τε αὐτήν, καὶ ἔφερε ἔ' νῆστον, ἢ ἐξέ-

ras hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quæ vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen.) Insulæ erant longæ illæ quidem, sed non vehementer altæ, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodeviginti. Horum porro alii ad utrumque insulæ latus deinceps affidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, æneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus præterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quæ multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vel-

12 *αρχὴ καὶ ἔκτα.*] atqui mox, præter remiges, quadraginta armatos audies. audis etiam hic statim post numerum prolatum *τῶν δὲ* &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum: quem LXX fuisse existimo. sed res nihili est in tali libro. M. du S.

20 *αὐτὴ δὲ πύξ ην.*] alludit, sicut monet Solanus, ad hunc Homeri versum Il. E. 4.

Δαῖς οἱ ἐκ κρητὸς τὴ καὶ ἄσπετος ἀσπιδόεντος πυξ.

accendebat ei ex galeaque et clypeo indefessum ignem.
quem locum immerito carpserat Zoilus.

λῆ ὁ κυβερνήτης. κελυψῆς δ' ἐφεισῆκε αὐτοῖς, καὶ πρὸς
τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινουῖτο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν
πλοίων.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ'
ἐφάνιστο ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπολέμουν, καὶ
ἐσαυμάχον. πολλὰ μὲν οὖν ἀντίπρωρον σινηράσονται
ἀλλήλοις, πολλὰ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ
δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ ἐραδίως
ἀπελύνοντο. οἱ γὰρ ὅτι τὸ πρῶτον τεταγμένοι, πᾶσαν
ἐπεδείκνυντο πρῶτον, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιρῶντες.
ἐξωγῆ δὲ ὁδοῖς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας
μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτον. οἱ δὲ πε-
πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἑβαλλον μύθοι
καὶ ἐτίπρασκον ὁπρίοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ ἀσπίδοις
πλεθειαίοις.

Ἦγετο δὲ τὸ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τὸ δὲ, Θαλασ-
σπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγρήτο, ὡς ἐδόκει, λείας
ἔνεχα· ἐλέγχετο γὰρ ὁ Θαλασσπότης πολλὰς ἀγέ-
λας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐμυλακέναι, ὡς οὐ
ἀρκεῖν ὅτι καλόντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασι-
λέων ὅτι προαμύνων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τῷ Αἰολοκεν-
ταύρῳ. καὶ νῆσος τε τῶν πολεμίων καὶ ἀδύσιν ἀμφὶ τὰς
σειτήκοις, καὶ ἐχάτον· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσι

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulæ, velut naves longæ, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel sexcentæ, quæ intervallo capto prælium committerent, et pugnarent classibus. Multæ igitur adversis proris concurrebant, multæ ab impulsu vehementi submergebantur: aliæ sibi implicitæ pugnant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, et cædem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea quæ singula plaustrum impleant, et jugeri magnitudine spongiarum, iisque se invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius classis Æolocentaurus, alterius Thalassopotes. (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de præda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Æolocentauri abegisse, quantum audire dabatur cum inclamarent sibi invicem, et regum nomina appellarent. Tandem vincunt Æolocentauri *milites*, atque insulas hostium demergunt centum circiter et quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquæ remis

αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, τρύμναι κρουσάμεναι,
 ἔφθον. οἱ δὲ, μέχρι πρὸς διώξαντες, ἐπεὶ ἰστέον
 ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ἱανάγια, τῷ πλείεσσι ἐπεσφά-
 τησαι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ ᾧ ἐκείνῳ κατέ-
 δυξ' ἡσοῖ ὅς κ' ἐλάτῃς τῷ ὀγδόῳ κινῶνται. ἔσθ' ὃ καὶ τεύ-
 παιον τῷ ποταμῶν, ὅτι τῇ κεφαλῇ τῷ κήτους μίαι τῷ
 πωλεμῶν ἡσοῖ ἀναταυρώσαις. ἐκείνῳ μὲν αὖ τῷ πάλαι
 πρὸς τὸ θηρίον ἡυλίσαιτο, ἐξάφαντες αὐτὸς τὰ σπείλαια,
 καὶ ἐπ' ἀγκύρῳ πωλοῖσι ὀρμισάμενοι. καὶ ᾧ ἀγκύρας
 ἐχρῶντο μεγάλας, ὑαλίνας, καρτεραίς. τῇ ὑστερίᾳ δὲ
 θύσαντες ἐπὶ τῷ κήτους, καὶ τὸς οἰκίους θάφαντες ἐπ'
 αὐτῷ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὡς Παιῶνας ἀδόντες.
 ταῦτα μὲν τὰ καὶ τῷ ποταμῶν γινόμενα.

inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem redegerunt, et receperunt sua, nam ipsorum quoque insulæ octoginta non minus submersæ fuerant. Statuerunt vero tropæum pugnae insularis, una insularum hostilium in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, et jactis circa ancoris, transgere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo suis, solverunt læti, et velut pæanas canentes. Ista sunt circa insularem pugnam gesta.

1 πρυμναν κραταύρου.] πρυμ-
ναν κραννι idem est Græcis, ac
remis inhibere Latinis, cum o-
lim fugam molirentur in pug-
nis navalibus non conversa navi
fugiebant, sed paullatim euntes
cessim, et remis inhibentes, cur-
sum navis retro navigabant, ut
erudite docuit • πινυ J. Frid.

Gronovius lib. iv. observat.
cap. ultim, notante Gesn.

4 κραταύρου.] passive accipias
neceffe est; nam numerus non
patitur ut de hostium insulis
intelligatur, quod priores inter-
pretes non animadverterant.
sic Polyæn. I. p. 77. et passim.
M. du. S.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

VERÆ HISTORIÆ

LIBER SECUNDUS.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μικέτι φέρων ἐγὼ πλὴν οἱ τῇ
κῆτι διάβαν, ἀχθόμενός τε τῇ μοῇ, μηχανή-
πια ἐζήτην, δι' ἧς ἀν' ἐξελεῖν ἤμοιτο. καὶ ὁ μὲν παλαιός,
ἑδδξεν ἡμῖν διορύξασαι καὶ τὸ δεξιὸν τοῖχος, σποδράναι· καὶ
ἀρξάμενοι διεκόπιομεν. ἐπειδὴ δὲ πορευθέντες ὅσοι πέπτε
σταδίας, ὅθεν ἡνύομεν, ἔ' ὀρύγματός ἐπαυσάμεθα. τὸ δὲ
ἔλλειν χαῦσαι διέγνωμεν. ἔπειτα δ' ἀν' ὁ κῆτος ἐποθαπῆν.
εἰ δὲ τὸτο ἤμοιτο, ῥαδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἢ ἔξοδος.
ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῆς ἐφάκει, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν
ἐπὶ καὶ νύκτας ἴσας ἀναιοθήτως εἶχε τοῦ χαύματος·
ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐνάτῃ σπυόμεν αὐτῷ κοσμοῦτος· ἀργότεροι
γούν ἀνέχασκε· καὶ εἵποτε ἀναχάτοι, παχὺ σπυόμενοι. δε-
κάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπεικρύντο, καὶ δυσῶδες
ἔω. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐποίησαμεν ὥς, εἰ μή τις χα-
νόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τὰς γρομφίνας, ὥστε μικέτι συγ-
κλεῖσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες οἱ νεκρῶ αὐτοῦ.
σπολέατο· ἔπειτα δὴ τὸ σῶμα μεγάλαις δοκοῖς διερέισαν·

VERÆ HISTORIÆ

LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, et comoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abjecto, incendere silvam statuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque ægrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, et si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiantе discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore il-

τις, ἢ ναῦν ἐπισκιάζουσι, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστοι ἐμβολλόμενοι, καὶ τὰλλα ὀπιτήδεια. κυβερήσεν δ' ἑμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὀπίσσω, ὃ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνεκλύσμεν τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ἧς ἄρχειν ἀρχιστάτων ἀφγαγόντες, ἐκ τῆς ὁδοῦναι ἐξάψαντες, ἡρέμα χαθήμεν ἐς τὴν θάλατταν. ὀπιθάντες δ' ὀπί τε νῶτα, καὶ θύσαντες ἐν Ποσειδῶνι, αὐτῷ πᾶσι ὃ τρέπαιον, ἡμέρας πρῆς ἐπαυλιστάμενοι, (ἡμεῖς γὰρ ἡμεῖς) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τ' ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπλωτῶμεν, καὶ εὐροσωκῶμεν, καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν πῃς ἐπλέομεν, εὐκράτω ἄερε χρώμενοι· ἔπειτα βορέεσσι σφοδρῶς πνεύσαντες, μέγα κύρος ἐθήμετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγει τὸ πέλαγος, ὅς ἐστι πεπονημένος μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακόσιας ὀργύας· ὥστε καὶ ἀποθάνειν ἀφγίεν ὅτι ἐκ κρυφάλλου. ὀπιθάνοντος οὖν ἡ πνεύματος φέρειν ἡ δυνάμενοι, τοῖονδ' ἐπὶ ἐπιόησαμεν. (ὁ δὲ πᾶσι γνώμην ἀποφειδόμενος, ἢ ὁ Σκίνθαρος) σκάψοντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι ἀσπίλοι μέγιστοι, ἐν τῷ ὕδατι ἐμείναι ἡμέρας πρῆς ἡμέρας, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτῶμενοι οὖν ἰχθύς· εὐρίσκομεν ἢ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ὀπιτήδεια, πρὸς ἐλθόντες, καὶ πᾶσι ναῦν πεπηγῆσαν ἀνασπῶντες, καὶ πετάσαντες ἢ ὀρόντες,

lius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, et aqua quam plurima imposita, et necessariis reliquis: gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, et per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropæum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de nâvali illo prælio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus: ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam necessariis, agres si navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo,

ἰσχυρὰ αἶσπερ πλέοντες λείας καὶ ποροσπῶς, ὅττι τοῦ
πάρου διολιθαίνοντες. ἡμέραι δὲ πέμπτῃ ἀλεία τὲ λί,
ἣ ὁ πάρος ἐλύετο, ἔ' ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, ἦσαν μοῦρᾳ
καὶ ἐρήμῃ ποροσπῆχθιμεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπε-
λαλοίπερ γὰρ ἦδη), καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καταβιβάζομε-
τες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δ' αὖθις οὗτοι, τὰ κέρατα ἔκ-
' ὅττι τ' κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσ-
περ ὁ Μῶμος ἤξιεν. μετ' ἔ' πολὺ δὲ εἰς πύλαρος ἐμ-
βαίνομεν, ἔχ' ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτι. ἔ' ἦσος δ' ὅ-
αὐτὰρ ἐφαίνετο λευκὴ, πλῆρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ ἦσος,
τύρως μέγιστος, πάντῃ συμπεπηγῶς, ὡς ὕπερθε ἐραπα-
γόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος αἱ δ'
ἀμπελοι, βοτρυῶνι πλήρεις· ἔ' μύθοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα
ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν. ἱερὸν δ' ὅ' μέση τῇ ἦσῳ ἀνω-
κοδόμητο, Γαλατείας τ' Νηρηίδ' ὅ, ὡς ἐδήλυν ὁ ὅττι-
γραμμά. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅφον τὲ ἡμῶν
καὶ σιτίον ἢ γῆ πρῆϊχα, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν
γάλα. βασιλεύειν δὲ τέτων τῶν χωρίων ἐλέγχετο Τυρῶ
ἢ Σαλμωνέως, μὲν πῶν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῶν, ταύτῃ
πρὸς τὴν Περσέωνος λαβῶσα τ' πμῆν.

Μεῖναντες δ' ἡμέρας ὅ' τῇ ἦσῳ πάντε, τῇ ἐκτῇ ἐξωρ-
μίσταμεν, αἶρας μὲν πνος παραπεμπέσης, λευκώματος δ'

yehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde dei æstus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme stadia navigaveramus cum delati sumus ad insulam parvam ac desertam. Hic aqua hausta, jam enim defecerat, confectisque fagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquæ illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem hæc insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque et viginti magnitudine: vites porro uvis indutæ. verum non vinum inde, sed lac expressimus. Ædes in media insula exstructa erat Galatææ (*Lactææ*) Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis præbuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cæsa*) Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nata.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levi-

9 *variæ Momus.*] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momus scripsit Aristoteles de partibus animal. lib. III. cum naturam incusasse, quod bobus

cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire.

G. C.

ἔσσης τὴ θαλάττης. τῇ ὁγδὴ ᾗ ἡμέρα πλέοντες, ἔκ' ἐπὶ
 εἰς τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη εἰς ἀλμυρῶ καὶ κυανῶ
 ὕδατι, χερδοῶμεν ἀνθρώπους πολλὰς, ὅπῃ τῷ πελάγῳ
 ἀφ' ἑλόντας, ἀπὸντα ἡμῖν προσποιόμαστε, καὶ τὰ σώ-
 ματα, καὶ τὰ μέλη, πλὴν μόνον τῶ ποδῶν· ταῦτα
 γὰρ φέλλῃνα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμα, καὶ ἐκαλεῖτο Φελ-
 λόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες ἃ βαπτίζομεν, ἀλλ'
 ὑποφρονέοντες τῶ κυμάτων, καὶ ἀδελῶς ὁδοιποροῦντες· οἱ γὰρ καὶ
 προσήσαν, καὶ ἡσυχάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἑλεῖν
 τι εἰς Φελλῶν τῶ αὐτῶν πατερίδα ἐπείγαδον· μέλει μὲν
 δὴ πῶς σινοδοιπόρουν ἡμῖν ὡφελόντες· εἴτε ἀποτρα-
 πόμενοι τὸ ὄψον, ἐβλάδιζον, εὐπλοῖον ἡμῖν ἐκβαλάμενοι
 μετ' ὀλίγον δὲ, πολλὰ ἤησοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἔξ
 ἀριστερῶν ἡ Φελλῶν, ἐς ἣν ἐκείνοι ἐσσευδον, πόλις ὅπῃ με-
 γάλῃ καὶ τρογγύλῳ Φελλῶ χερτοκουμένη· πόρρωθεν δὲ,
 καὶ μαλλίον εἰς δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλότεαι, καὶ
 πῦρ πολὺ ἀνεχάετο.

Κατὰ δὲ τίνω φέρει, μία πλατεῖα, καὶ τα-
 πετή, σταδίους ἀπέχουσα ὅσον ἐλάττους πεντακοσίαι.
 ἤδη δὲ πλησίον τε ἡμεῖς, καὶ θαυμαστῇ τις αἰὲρ ἀνέ-
 πνευσει ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἷον φησὶν ὁ συγγρα-
 φεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόβειν τὸ εὐδαίμονος Ἀραβίας· οἷον
 γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναξίου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνου, καὶ

bus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non lacteo navigantes, sed falso mari et cæruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus et statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*.) Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam et Græca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulæ apparent multæ: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno et rotundo subere ædificata: at e longinquo et dextrorsum magis quinque maximæ atque altissimæ, in quibus ignis ardebat multus.

5. Versus proram lata una et humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, et aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, et odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim a rosa, et narcisso, et hyacintho,

14 Φίλων.] nota etiam est Φίλων Pamphyliæ urbs, itemque Φίλων mons Atticæ.

18 κατὰ δὲ τὴν πρῶτην.] proditum est a veteribus poetis, esse quasdam in oceano insulas

ad quas post mortem deferuntur eorum animæ, qui sancte religioseque vixerint, *Homar. Lucian. de luctu.* G. C.

22 Ἡρόδοτος.] *Herodot. III. p. 123. M. du S.*

ἴων, ἐπὶ δὲ μυρσίης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπεράδης, τοῖς
 τοι ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν. ἡσθέντες δὲ τῇ ὀσμῇ, καὶ
 χρηστὰ ὥς μακρῶν πόων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἥδη
 πάλσιον τ' ἦος ἐγὼνόμεθα. εἴθα δὴ καὶ καθεωρόμεν λι-
 μῶνας τῆ πολλῆς ὡς πᾶς ἀκλύτους καὶ μεγάλους, πο-
 ταμῆς τε ἀφουγῆς ἔχοντες, ἡρέμα ὅς τ' ῥαλατῆας· ἔπε
 δὲ λεμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρεα μέσση τά μ' ἔβη τῶν
 ἡόνων ἀδόντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τ' κλάδων. ἀπρ δὲ
 κύφῳ καὶ εὐπνυς ὡς ἐκέχρυτο πλὴν χάρι· καὶ αὖραι δὲ
 τινες ἡδεῖαι διαπτεύσαι, ἡρέμα τ' ἤλιν διεσάλευον. ὥστε καὶ
 ὑπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ σιελῆ μέρη
 ἀπεσυρίζετο, εὐκότα τοῖς ἐκ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν
 πλάγιον αὐλῶν. καὶ μὴ καὶ βοὴ σύμμιξις ἠκούετο,
 καὶ βορυβώδης, ἀλλ' οἷα θύοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν
 αὐλόντων, ἄλλων δὲ ἐπαινόντων, ἐνίων δὲ κερθόντων πρὸς
 αὐλόν, ἢ κιδάρα.

Τύτοις ἅπασι κηλύμενοι, κατήχθημεν ὁρμίσαντες
 δὲ τ' ναῦν ἀπεβαίνομεν, τ' Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο
 τ' ἐταῖροι σπολιπόντες. ὡροϊόντες δὲ ἀφ' ὧν λεμῶν
 εὐαιθουῶτος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρεσὶ καὶ ὡς πόλοις·
 οἱ γὰρ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνους τεφρίαις, ἔτι καὶ μέγιστος
 παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὥς τ' ἀρχοντα· παρ' ὧν
 δὴ κατ' ὄδον ἠκούσαμεν, ὥς ἡ μὲν νῆσος εἴη τ' Μαχάρων

et liliis, et violis, myrto præterea et lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore et optima quæque post longos labores dum speramus, brevissimo jam intervallo absumus ab insula. Hic et portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus et spatiosos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad hæc prata, et silvas, et cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis et molliter spirans circumfusus regioni erat, atque auræ quædam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque et a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus qui ab obliquis fistulis in loco deserto reduntur. Sed clamor etiam mistus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, instantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hisce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progressi per pratum floridum, in præsidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis victos, durissimum hoc apud illos vinculum est, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc esse beatorum qui

προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθους. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῷ δικάζομενων ἔστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῆος, εἴτε χρὴ αὐτὸν σωεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμνῆσι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι. τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθους ἀπεφαίνετο, νυνὶ μὲν αὐτὸν πτόμενον τῷ ἐλλεβορέῳ, περὶ δὲ Ἰπποκράτη περὶ Κῶν ἱατρῶν, ὕστερον δὲ σφαυρήσαντα, μετέχεν τῷ συμποσίῳ.

Δευτέρα δὲ τῷ κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ Μεγέλας περὶ τῆς Ἑλένης ἀφ' Ἀφροδίτης, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ σωιοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθους, ἐδίκησε Μεγέλας σωεῖναι αὐτήν, ἅτε καὶ τοιαῦτα ποιήσαντι, καὶ κηδυνεύσαντι τῷ γάμῳ ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησὶ καὶ ἄλλας εἰς γυναῖκας, πλὴν τῆς Ἀμαζόνα, καὶ ταῖς τοῦ Μίνως θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ πορείας, Ἀλεξάνδρῳ τε περὶ Φιλίππου, καὶ Ἀντίῳ περὶ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε πρῶτον ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη περὶ Κῦρον καὶ Πέρσιν, τὸν δεύτερον.

vocantur insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti stetimus in serie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par sit eum versari cum Heroibus nec ne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronunciavit Radamanthus, *Jam quidem belleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi respuisset, convivio adberetur.*

8. Alterum erat amatorium judicium, Theseo et Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, et Minoris filias,*

9. Tertia causa judicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi et Hannibalem Carthaginiensem, et primas deberi, visum est, Alexandro, ac fella ei posita juxta Cyrum majorem Persam.

1 ο Κης Ραδμανθυς.] Rhadamanthus Lyciæ Rex, filius Jovis ex Europa, Minoris et Æaci frater, vir justissimus.

Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna, castigatque, auditque dolos; Virg. l. vi. monente Cogn.

4 Αιας.] occubuit ad Trojam, ut scribunt Sophocles in Ajac. et Diſſy. Cretens. in histor. G. C.

6 κατηγορε.] Solanus cum Grævio κατηγορετο legendum non dubitat affirmare. at Clariss. Reitzius urbaniter admodum monet, verba composita augmentum in medio potius recipere, quamvis interdum etiam initio, immo utrobique interdum augeantur: et plurimis exemplis, ut plurimum a Thucydide depromptis, suam fulcit sententiam.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσβιβάσθημεν. καὶ ὁ πρῶτος, τί παθόντες, ἔτι ζώντες ἱεροῦ χωρίου ὑπεβαίνομεν ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγοσάμεθα. ἔτι δὲ μυσταγοσάμεθα ἡμᾶς, ὑπὲρ πολλῶν χρέον ἐσχέπειτο, καὶ τοῖς συνέδροις ὁλοκρῆτο. πρὸς ἡμῶν, συμμέσθρονον δὲ ἄλλοι τε πολλοί, καὶ Ἀλκιβιάδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηνᾶιος. ὥς δ' ἔδοξε αὐτοῖς, ἀπεφύκατο, τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, δύναι τὰς εὐθύνας, πρὸ δὲ νυκτὸς, ῥητὸν χρόνον κείνασθαι ἐν τῇ νήσῳ, καὶ σπουδαστηγένας τοῖς ἥρωσι, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν ἑὴν ὑπεδημίας, μὴ πολλῶν μένων ἐπὶ αὐτῇ.

Τῶν τεύχων αὐτομάται ἦσαν τῶν τεφάνων περὶ ἑρμῶντος, ἐλελύμεθα, καὶ αἰς τὴν πόλιν ἡρώμεθα, εἰς ὃν τῶν Μακάρων συμπόσιοι. αὐτῇ μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῦχος περικείται σμαρράγδιον. πολλοὶ δὲ εἰσι ἐπὶ πᾶσιν μονόξυλοι καταμώμενοι. τὸ μῦθος ἔδαφον τῆς πόλεως, καὶ ἡ εὐπρὸς τῇ τείχεσσι γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βρυλλεὺς λίθου ἀκαδομημένους, καὶ βασιλεῖς ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύντοι, ἐφ' ὧν παῖδες τὰς ἐκατόμβας. πρὸς τῇ δὲ πόλιν, ῥεῖ πρὸς ἑκατὸν πηλίσου, τὸ πλάτος πηχέων ἐκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε κῆν εὐμαρῶς. λυτὰ δὲ ὅστις αὐτοῖς, οὐκ αἰ μεγάλοι, ὑάληνοι, καὶ καταμώμα ἐγκασιόμενοι. ἀπὸ μέρους τοῦ ὕδατος, ἐν τῇ πύλῳις δρόσος θερμὴ ὅστις.

10. Quarti nos admoti sumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua te impulsit, vivi adhuc sacram regionem ingressi essemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis secedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum affessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis. Cum vero visum ipsi esset, pronunciavit, *Curiositatis quidem et professionis penas nos, ubi mortui fuissetus, duros: jam vero dicto tempore in insula morati, et convictu Heroum usi, abiremus.* Constituit autem etiam diem commorationis, ne plus septem mensibus maneremus.

11. Hinc sua sponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Hæc urbs tota aurea: mœnia circumposita Smaragdina: portæ septem ex uno singulæ trunco elaboratæ cinnamominæ: solum urbis, quodque intra muros terræ est, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma ædificata, et altaria in iis maxima, ex una gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitudo centum cubitorum Regionum; profunditas ea, ut facile sit natâre. Balnea sunt illis ædes magnæ, vitreæ, cinnamomo vapotatæ. Verum pro aqua in foliis ros calidus.

Ἐοῦσι δὲ χρώνται ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ ᾗ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφῆς καὶ ἀσπυρκοί εἰσι, μορφῇ δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὕτω ἐστῶσι, καὶ κινῶνται, καὶ φρονῶσι, καὶ φωνῇ ἀφαιῶσι. Ἐὖ ὅλως ἔοικε γυμνῇ πῖς ἢ ψυχῇ αὐτῶν πεπολεῖν, ἢ τῷ σώματι ὁμοιότητι πεπολεμένη. εἰ γὰρ μὴ ἀφαντό πῖς, οὐκ ἂν ἐλέξετε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρόμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαί, καὶ μέλαιναί· γηράσκει ᾗ ὁρώδεις, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλίας ἐλθῇ, περὶ δὲ μέλει. καὶ μὲν ὁρώδῃ νῦν παρ' αὐτοῖς γίγνεται, καὶ ἡμέρα πάνυ λάμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑῷ, μηδέπω ἀνατείλει τῷ ἡλίῳ, τοιῦτον φῶς ἐπέχει τῷ γυν. καὶ μὲν οὖν καὶ ὥρων μῶτον ἴσασι τῷ ἔντι· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἑὰρ ὅτι, καὶ εἰς ἄνεμος πνέει ὁ Ζέφυρος.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἀνέσι, πᾶσι καὶ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθειλεν· αἱ μὲν γὰρ ἀμπελοὶ δωδεκάφοροι εἰσι, καὶ κατὰ μίῃα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιάς, ἔτι τὰς μυλίας, καὶ ἢ ἄλλῃσι ὁπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μίλωνος ἔτι παρ' αὐτοῖς Μινώα, δις καρποφορεῖν. ἀπὲρ δὲ πυρῶν, ἃ γάλακτος ἄρτους ἐτοίμας ἐπ' ἀκρὰ φύουσιν, ὥσπερ μύκηται. πηγάς δὲ ποταμοὶ ἢ πλὴν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλα τοσαῦτα, μύρτα δὲ πεντακό-

12. In vestitu utuntur areanarum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram solam et speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non vincatur, corpus non esse id quod videt: sunt enim quasi umbræ erectæ non nigræ. Senescit nemo, sed qua ætate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, et unus fiat ventus, Zephyrus.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies fecaces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, et malos, et reliquas autumnii copias, dicebant etiam ter et decies ferre, bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicæ panes jam paratos in summo producant, velut fungos. Fontes circa urbem aquæ quinque et sexaginta supra trecentos,

8 οκτώ εφθαλ.] umbræ aliæ in libero loco stantis hominis humi jacere ac trahi videntur: hæ, instar hominis ipsius, erectæ. aliæ defectu lucis, h. e. natura sua nigræ; hæ coloratæ

tum carnis colore tum vestium. cæterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. J. M. G.

σια, μακρότερον μὲν τοὶ αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτι
ἐστὶν, καὶ οἶνον ἀκτῶ.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆ πόλεως πεποιήσθαι, οἱ δὲ
Ἥλυσιον καλεῖσθαι πεδίον· λειμὸν δὲ ἔστι χείλιος, καὶ
πρὸ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα οὖν χα-
τακλειδύει, καὶ φραμνὴ μὲν οἷα τῶ ἀνέμων ὑπερέβληται.
ἀφαικίζονται δὲ καὶ ἀφαιρέσθαι ἔσονται οἱ ἀνέμοι, πλη-
ρὰ γὰρ τῷ οἶνοχρῶν. τῶν γὰρ οὐδὲν δένον, ἀλλ' ἐπὶ δένδρα
πρὸ τοῦ συμπόσιον ὕληνα, μεγάλα, τῆς ἀφαικιστέας
ὑάλευ· ὁ καρπὸς δ' ἐπὶ τῶν τῶν δένδρων, πατήσια
πομπῶνα καὶ τὰς κατὰσκευὰς, καὶ τὰ μεγάλα. ἐπει-
δὴν οὖν παρή τις εἰς τὸ συμπόσιον, πρυγίνας ἐν ἧ καὶ
δύο τῶν ἑκπαμάτων πρὸςπύεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἶνου
πλήρη γίγνεται· ἔπειτα μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν φράων,
αἱ ἀπρόνες, καὶ τὰλλα τὰ μυθικὰ ὄρεα, οἷα τῶ ἀλη-
σίαν λειμώνων τοῖς σόμασι ἀνθολογῶνται, κατὰίφει αὐ-
τὰς μετ' ὥδης ὑπερπετόμενα. καὶ μὲν καὶ μνείζονται
ὥδ'· νεφέλαι πυκναὶ ἀνασπασασαι μέγαν οἷα πῶν πηγῶν,
καὶ τῶ ποταμῶ, καὶ ἐπισπᾶσαι ὑπὲρ τοῦ συμπόσιον, ἡρέμα
τῶ ἀνέμων σποδλιβόλων, ὕψι λεπτῶν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ τῇ τῶ δειπνῶ, μυθικῇ τε καὶ ὥδαις χορεύουσιν·
ἀδελφαὶ δὲ αὐτοῖς τὰ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτοὶ τῇ
πάρῃ, καὶ συνδωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσεῖα

mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis septem, et octo vini.

14. **Cœnatio** extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pulcherrimum, et circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens: stragula de floribus subjecta habent: ministrant omnia, et huc illuc ferunt venti, præterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed sunt arbores circa cœnationem vitreæ, magnæ, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris et magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in cœnationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, et sic bibunt. Pro coronis, luscinia et aves aliæ cantrices, ex vicinis pratibus flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum: Densæ nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes cœnationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt,

15. In cœna musicæ vacant et cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque et cum illis epulatur, accumbens supra Ulysses.

κατακείμενῳ. οἱ μὲ οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἑξάρχουσι δὲ, καὶ οὐκ ἀδύουσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀεῖων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στή-
 σιχορῳ· καὶ ᾧ καὶ τῷτοι παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἥδη
 τῆς Ἑλένης αὐτῷ διπλογυμνῆς. ἐπειδὴν δὲ ἔτοι παύ-
 σαι αἰδόντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κίρκων,
 καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ ἔτοι ἄσπῳσι,
 τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλᾷ, τῷ ἀνέμων καταρχόνῳ.

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνῃ ἐκείνῳ ἔχουσιν· πη-
 γαὶ εἰσὶ δύο πρὸς τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλῳς, ἡ δὲ,
 ἡδονῆς· ἐκ τῶτων ἑκατέρως, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐω-
 χίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 ἀφ' ἄλλοις.

Βόλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων ἕς τις παρ'
 αὐτοῖς ἐθεασάμην, πόδας μὲ τῆς ἡμετέρας, καὶ τῆς ὅπῃ
 Ἴλιον στρατόβυσσαντας, πλεῖον γὰρ δὴ τῷ Λοκρῷ Αἴαντος.
 ἐκείνῳ δὲ μόνον ἔφασκον ἐν ᾧ τῷ ἀσπεῶν χώρῳ καλᾷζε-
 σθαι· βαρβάρων δὲ, Κύρης τε ἀμφοτέρως, καὶ τῷ Σκύθῳ
 Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θράκα Ζάμολξιν, καὶ Νουμῶν τῷ
 Ἰθαλιώτῃ, καὶ μὲν καὶ Λυκούργῳ τῷ Λακεδαιμόνῳ, καὶ
 Φωκίῳ, καὶ Τέλλον, τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν σοφῶν,
 ἀνὴρ Περιάνδρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτῃ τῷ Σωφρονίσκῳ

Chori puerorum sunt et virginum. Ducunt eos concinuntque Eunomus Locrus, et Lesbios Arion, et Anacreon, et Stefichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac lusciniarum: et ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

16. Maximum et illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo, circa cœnationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, et quod superest jucunde et cum risu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, et qui ad Ilium pugnarunt, præter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare pœnas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, et Scytham Anacharsin, et Zamolxin Thracem, et Numam Italum: ac præter hos Lycurgum Lacedæmonium, et Phocionem ac Tellum Athenienses, et Sapientes, Periendo accepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F.

2 Ευροπ.]. musicus is clarus
cujus historiolum lege, quam
narrat in Περὶ. *Clemens Alexand.*
sub ipsum initium, de cicada
chordæ fractæ vicem fubeunte.
M. du S.

3 Σπασσο.]. poëta propter
Helenæ vituperationem oculis
captus, non prius nisi placato
palinodia oblato numine videre
potuit. *Lucian. Macrob. G. C.*

16 Λοξος Αἰαντ.]. ob violatam ab eo Cassandram.

M. du S.

22 αὐτο Περικλῆς.]. quod tyrannus esset et oppressam servitute Corinthum teneret, ait, *Gesn.* aut potius, ait *Solan.* quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, ægritudine inde contracta decesserit; quod sapientis non est.

ἀδολοχῶντα μὲν Νέστορος καὶ Παλαμίδους· ὧς δὲ αὐτὸν
ἤνυσεν Ἰακύνθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεύς Νάρ-
κιστος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοὶ· καὶ μοι ἐδόκει
εἶναι τῷ Ἰακύνθῳ· τὰ πολλὰ δ' οὕτω ἐκένον δὴλῆσεν.
ἐλέγχετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτὸν ὁ Φαδῶμασθης, καὶ ἠπει-
ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως, ἢ φλυ-
αρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τῷ εἰρωνεῖαι εὐωχεῖσθαι. Πλά-
των δὲ μόνος ἔπαυσε, ἀλλ' ἐλέγχετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ
ᾧ αὐτὸν ἀναπλάθεισιν πόλιν οἰκεῖν, χρῶμενθαι τῇ
πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μὲντοι ἀμφ' Ἀείγιππῶν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ
πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδύναντες τε ὅτις, καὶ κεχα-
ρισμένοι, καὶ συμποσιώτατοι· παρὶν δὲ καὶ Αἴσωπος
ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ μελῶν ποικίλῳ χρῶνται. Διο-
μήδης μὲν γὰρ ὁ Σινωπεύς, ποσὶτον μετέβαλε τῷ τρέψῃ,
ὥστε γῆμα Λαΐδα καὶ ἑταῖραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης
πολλάκις ἀνιστάμενοι, καὶ παρονεῖν. τῷ δὲ Στωϊκῶν,
ἑοδὲς παρὶν· ἐπὶ γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν καὶ τῆς ἀρετῆς
ὄρθιον λόφον. ἠκούον δὲ καὶ ὧς Χρυσίππης, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτὸν ὀπιθῆναι τῆς ἡμέρας ἡμέρας, πρὶν ὅτε λαρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλεβορίῃ· τῷ δὲ Ἀχαιομαϊκῷ ἐλεγον ἐθέ-
λειν μὴ ἐλθεῖν, ἐπέχεον δ' ἐπὶ τῷ ἀφαισκέπτεσθαι· μηδὲ
γὰρ αὐτὸ τῷ πῶς καταλαμβάνειν, εἰ καὶ ἡ πόλις τις ποι-

sermone cædentem cum Nestore et Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedæmonius, et Thespiensis Narcissus, et Hylas, et pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, et sæpe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si nugas agere pergeret, et nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicæ, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem et Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, et gratiosi, et convivæ commodi. Aderat etiam Æsophus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque sæpe ad saltandum confurgat, et vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, et considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula

I ἀλλοχυντα μετα Νεστωρ.] quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia et Xenophonte servatis. J. M. G.

II Αριστιππος τε κ' Επικουρον.] de variis philosophiæ sectis, de vita sententiisque philosopho-

rum quos hic inducit Lucianus, adi parvulum librum, ex omnibus Ciceronis operibus excerptum, apte vero eleganterque compositum a Desider. Jacotio de Doctrina Philosophorum.

αὐτὴ ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τίω' ὅπῃ ἔ' Ραδαμάνθυος,
οἶμα, κείσιν ἐδεδόκευ', ἅτε καὶ ὁ κριτήριον αὐτοὶ ἀπη-
ρηκόεις. πολλὰς ἢ αὐτῷ ἔφασκον ὀρμηθέντας ἀκολυθεῖν
τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νουθεσίας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ
καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τ' ὁδῶ.

Οὗτοι μὲ οὖν ἤρ' ἀξιολογώτατοι τ' παρόνται. τιμῶσι
δὲ μάλιστα τ' Ἀχιλλέα, καὶ μὲν τῷτον, Θησέα. οὗτοι ἢ
συνοουσίας καὶ ἀφροδισίων ἔτι φρονοῦσι· μίσσονται μὲν
ἀναφροδὸν πάντων ὁράντων, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ
ἑδαιμῶς τῷτο αἰσχρὲν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης
διώμυτος, ἢ μὲν καθαῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μάλιστα
τοὶ πάντες αὐτῷ ἐπιτοκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν
ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγησαν, ἐκείνος δὲ
ἠρνεῖτο. αἱ δὲ γυναικες εἰσὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ σῶμα
φθονεῖ ὅς πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τῷτο μάλιστα Πλατωνικώ-
τατοι. καὶ αἱ παῖδες δὲ παρέχουσι, τοῖς βυλομένοις, οὐ-
δὲν ἀντιλέγοντες.

Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διεληλύθει, καὶ προσ-
ελθὼν ἐπὶ Ὀμήρῳ ὅς ποιητῇ, πολλῆς ἔσσης ἀμφοῖν, πρὶν
ἄλλα ἐπικυθαρόμενην, καὶ ὅθου εἶη, λέγων τῷτο μάλιστα
παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ ἢ αὐτὸς μὲ ἀγροῖν ἔφα-
σκεν. αἱ μὲν γὰρ, Χίον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ ἢ Κο-
λοφώνιον αὐτὸν νομίζουσι. εἰ μάλιστα ἔλεγε Βαβυλώνιος,

talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi, puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumentum fustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, et de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, et post hunc, Theseum. De coitu et rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, et in conspectu omnium, cum mulieribus pariter et cum maribus, et nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sæpe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Præbent etiam pueri volentibus nihil repugnantes.

20. Duo nondum aut tres dies præterierant, et accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quæsivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille aiebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnæum alii, multi Colophonium putent: se vero, dicebat Babylo-*

καὶ ᾧ γε τοῖς παλίοις, ὅχ' Ὀμηροῦ, ἀλλὰ Τι-
 γράτης χαλεῖσθαι, ὕπερον δὲ ὀμνέουσας ᾧ τοῖς Ἑλ-
 λησιν, ἀλλάξαι τ' ὑποσηρεῖσθαι. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς
 ἀθετημύων ἴσθαι ἐπιπράττειν, εἰ ὑπ' ἐκείνῃ εἰς γέγραμ-
 μένοι· καὶ ὅς ἔφασκε πρὸς αὐτὸν (εἶ). κατεγνώσκον
 οὗ τ' ἀμφὶ Ζηνοδότῃ καὶ Λείταρχον γραμματικῶν
 πολλῶν τ' ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἰχθύως ἀπε-
 χέχευτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δή ποτε Σπὸς τ' μηρίδος
 τ' ἀρχὴν ἐποίησάτο, καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐ-
 τῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσασθαι. καὶ μὲν καὶ κείνο ἐπεθύμουν
 εἰδέναι, εἰ περὶ ἔγραφε τ' Ὀδύσειαν τ' Ἰλιάδης,
 ὡς ποταμοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς
 ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτῷ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπικράμην,
 ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πωγάνεας εἰδέσθην· πολλάκις δὲ καὶ
 ἄλλοτε τοῦτο ἐποίησιν, εἰ ποτε αὐτὸν χολίῳ ἄγοντα εἶ-
 ραν. περσιῶν γὰρ ἂν πῖ ἐπισηθιόμην αὐτῷ, καὶ ὅς περ-
 σίμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα καὶ πλὴν δίκην,
 ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ καὶ αὐτῷ ἀπετη-
 νεγμύνη ὕβριος ὑπὸ Θεοσίτῃ, ἐφ' οἷς αὐτὸν οἱ τῇ ποιήσει

6 Ζηνοδοτῇ.] Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecæ Alexandrinæ primus præfuit. Suid. M. du S.

8 Μηνίδῃ.] immerito hic Homerum Sugillat quod iram

Achillis initium suo poemati fecerit: palam enim est Illiada legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime ad argumentum esse dixeris. quod non intelligentes a nostris qui-

nium esse, et apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses (Homerus) apud Græcos esset, nomen mutasse. Ad hæc de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti et Aristarchi Grammaticorum frigidæ disputationes. Ad hæc cum satis respondisset, rursus interrogavi, cur tandem ab ira Achillis initium carminis fecisset? Et ille, ita sibi temere in mentem venisse. Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? negabat. Cæcum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Sæpe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, in primis secundum iudicium cum viciisset. Erat enim dica illi scripta injuriæ, a Thersite,

dam imperiti et barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate affequi valentes, varia sibi fingunt et dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a cæco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus et prorsus rudibus collecta, *Petroniana heroica* nunc audire. qui, si cum Luciano hæc ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. at serio id agant, ut quæ ipsi præ imperitia, nisi

Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint et ridiculo. horum ego temeritatem audaciamque et pulcherrimarum rerum ignoratorem summam, cum sui sæculi suarumque rerum admiratione conjunctam Boilæis compescendam exagitandamque relinquo. M. du S.

II *et ceteris*.] hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium c. VIII. *et ceteris*. M. du S.

19 *Θισπυς*] Homer. II. B. 212. idem.

ἴσκαψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρῶ, Ὀδυσσεὺς σιωπη-
ροῦντος.

Κατὰ δὲ τῆς αὐτῆς χρόνος τέτταρς ἀφίκετο καὶ Πυ-
θαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπὶ ἅκεις Ἀλφαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις
ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτελέσας τὴν ψυχῆς τὰς παύ-
σεις. ὡς δὲ χρυσὸς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμέτομον. καὶ ἐκρίθη
μὴ συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς. ἐπεδιδάξετο δὲ ἐπὶ, πότερον
Πυθαγόραν, ἢ Εὐφορβὸν αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μάλιστα
Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἔτι τοῦ παύσεως, καὶ τὸ
σῶμα ὅλον ἐπημελῆσθαι. οὐ μὲν πρὸς δέχθη γὰρ, καίτοι
πολλὰ ἰκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐγένετο ὁ ἀγὼν, τὰ παρ'
αὐτοῖς Θανατώσια. ἡγωνοθέτῃ δὲ Ἀχιλλεύς ὁ πέμπτον,
καὶ Θησεύς ὁ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν. τὰ δὲ κεφάλαια τῶν παρὰ τῶν ἀγωνιστῶν διηγήσομαι.
πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρς ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὺς
παρὰ τῶν περὶ τὴν χαλκιστάμνον. πυγμῇ δὲ ἴση ἐνίκητο
Ἀρεῖς τῇ τοῦ Αἰγυπίου, ὅς ἐστι Κορίνθω τέταρτος, καὶ
Ἐπειῶν, Ἀλλήλοισι συνελθόντων. παλιν δὲ ἐπὶ τῇ τετα-
ραμένη παρ' αὐτοῖς. τὴν μάλιστα δρόμον, ὅς ἐστι ἐπὶ μέμνηται
τίς ἐνίκησε, ποικιλῶς δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὡς πολλοὶ

6 ην δὲ χρυσῆς] de femore
Pythagore aureo multa apud
Plutar. in Numa. Diogen. Laert.

Apollo. Dyscol. &c. neque hic
putes, monet Reitz. χρυσῆς in
χρυσῶν mutandum; est enim

quod contumeliose in ipsum lussisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulysse.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot animæ circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit et Empedocles, circum ustulatus, et toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicaret, receptus est.

22. Procedente tempore certamen instabat, quæ Thanatusia (*Mertualia*) apud illos vocantur. Præsidebant Achilles quintum, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse, Pugilatus æqua laus fuit Aræi Ægyptii, qui Corinthi sepultus est, et Epei, inter se congressorum. Pancratiæ præmia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poetas re quidem vera multum Homerus præ-

solita ellipsi. *τὸ χρυσεὸν*. aureus erat femur, pro ad femur. etsi hic totum dextrum latus pro femore dicit.

7 πεπρωτὸν Πυθαγόραν ἢ Εὐφορ-
[Cor.] Hyginus Aug. Libertus in *Fabulis*, cap. 112. Menelaus cum Euphorbo dimicavit. Euphorbus occiditur. qui postea Pythagoras est factus et meminit suam animam in corpora transisse. Tertul. de anima c. 28. sed clypeum Euphorbi olim Delphis consecratum

recognovit (Pythagoras) et suam dixit, et de signis vulgo ignotis probavit.

9 καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος.] respicit ad opiniones Empedoclis qui profitetur (ut videre est in Athene, lib. 8.) se antea fuisse puellam, et puerum, et fruticem, et avem et piscem. dum enim aut avis, aut piscis, non mirum si Philosophus decoctus aut assatus fuerit.

ὀρεσάτῃ Ὀμηρος, οἰκῆσι δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἔθλα ἦν ἅπασι γέφαιος, πλαχεῖς ἐκ πλεῶν ταυνίων.

"Αρπὶ ἧ τῷ ἀγῶνος στυγέλεσμινας ἠγγέλλοντο ①
 εἰ δ' ἡ χάρις τῷ ἀσπίδι κολαζόμενοι, ἀπὸρρήξοντες τὰ
 δισμά, καὶ τὸ φεφυρᾶς ὀπικρατήσαντες, ἐλαύνει ὅππῃ τ'
 ἦσιν. ἠγεῖα δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸ Ἀκραγαυῆσι,
 καὶ Βύσιριν τὸ Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ
 σὺν τῷ Σκεῖρωνα, καὶ Πιτυοχάμπτιν. ὡς δὲ ταυτ'
 ἤκουσεν ὁ Ραδάμανθυς, ὀκτάσθ' πρὸς ἥρας ὅππῃ τῆς
 ἡϊόνος ἠγεῖτο δὲ Θησῆς τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ
 Τελαμώνιος, ἥδη σφεργῶν. καὶ συμμίσθοντες ἐμάχοντο,
 καὶ οἰκῆς ② ἥρας, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατωρδά-
 σαντος. ἠρίστους δὲ καὶ Σακράτης ὅππῃ τῷ δεξιῷ τα-
 χυῖς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅππῃ Δηλῷ ἐμάχετο.
 προσόντων γὰρ τὸ πωλεμίον, ὅτε ἔφυγε, εἰ δὲ πρῶτοι
 ἀπρεπίος ἦν ἐφ' οἷς καὶ ὑπερὶ ἐξήρθη αὐτῷ ἀει-
 τῆσι, χαλὸς τε καὶ μέγας πρῶτος εἰ δὲ πρῶτος.
 ἔνθα συγκαλῶν τὸς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρὰ καὶ
 μῆναι τὸ τόπον πρῶτος ἀπορρέουσα.

1 Ομηρ. — Ἡσι.] ad tra-
 ditionem alludit quæ coæta-
 neos faciebat. vid. *Philost.*
Her. p. 726 et seq. et *Hennet.*
 p. 52. *M. du S.*

6 Φαλαριν.] hic Agrigenti-
 norum tyrannus, cui Perillus

taurum æneum fabricavit, quo
 impositi noxii dum torrerentur,
 tauri mugitum reddebant. *Se-
 nec.* L. 2. de Clem. c. 4. et L.
 2. de ira. G. C.

7 Βύσιριν.] Busiris Rex Æ-
 gyptiorum Nephele et Lybie

stabat, vincebat tamen Hesiodus. Præmia omnibus plexa a pavoninis pennis corona.

23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, et Ægyptio Bufiride, et Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus et Achilles, et, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso prælio pugnant: vincunt Heroës, egregia præsertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi præmium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiz loco nomen faciebat.

filius, qui Thrastii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat *Seneca* loc. cit. G. C.

7 Διομήδης.] Diomedes Rex Thraciz dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus *Ovid.* IX. Met. id.

8 Σκάρπια.] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores

prætereuntes nullo non crudelitatis genere sæviebat, hunc Theseus occidit. id.

8 Πιτρούκμυλλος.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere sæviebat, de eo *Plutarch.* in Theseo, id.

14 ἐπὶ Δελίῳ.] hic cum fortiter pugnasset, ait Solanus, tandem cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diod. Laert.*

Συλλαβόντες οὖν τῆς νεικημόδους, καὶ δῖοι, αὖθις ἀπέπεμψαν ἐπὶ μάλλον κολαζομηνόμενους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτῃ τὴν μάχην Ὀμηροῦ, καὶ ἀπώντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζων τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις. Ἄλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μὲν τῶν ἄλλων ἀπαλέσσει. Ἰὼ ἦ ἡ ἀρχὴ τῶν ποιήματος αὐτοῦ. “Νῦν δέ μοι ἔνεπε μῦθον μάχην νεκύων ἡρώων.” τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον χαλκιδεύουσι, εἰσιῶντό τε ὀπνίχια, καὶ ἐορτὴν μεγίστην ἤγον. μόνος δὲ ταύτης ὃ μετέχχε Πυθαγόρας, ἄλλ' ἄσπις πόρρω ἐκαθήζετο, μυσταγόμῃος ἢ κυανοφαγίας.

Ἦδη δὲ μινῶν ἐξ διεληλυθότων, φεῖ μεσόντα ὦν ἔβδωμον, νεώτερον σκωρίατο φράγματα. Κίνυροῦ γὰρ ὃ τῶν Σκινθάρων παῖς, μέγας τε ὦν, καὶ χαλός, ἦεν πολὺν ἤδη χρόνον τῶν Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς Ἰὼ, ὀπνιστῶς ἀγαπῶσα ὦν νεανίσκον. πολλάκις γούνη καὶ δένδρον Ἀλλήλοισις οἱ πρὸ συμποσίου, καὶ φεῖπτον, καὶ μόνον ἑξομίζαντο, ἐπλαιῶντο φεῖ τῶν ὕλων. καὶ δὴ ὑπ' ἐρωτος καὶ ἀμνηστίας ἐβλάβυστο ὁ Κίνυρος ἀρπάσαι τῶν Ἑλένης. ἐδόκει δὲ καὶ αὐτῇ ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπὸντας ἐς πᾶσι τῶν ὀπνικημόδων ἡρώων, ἥτοι ἐς τῶν Φιλλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυρέαν. συνωμότας δὲ πάλαι ποροειλήφεζ πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τῆς θρασυτάτης. ὅς μὲντοι πατρὶ, ἔτι

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum*. Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriæ caussa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus et pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, et ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: sæpe enim et innuebant sibi invicem in convivio, et propinabant, et soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo præ amore et consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendæ Helenæ. Placuit autem mulieri quoque auferere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumferant tres fociorum meorum audacissimos. Patri tamen hæc non indicaverat, qui nosset ab eo

ἐμύησε ταῦτα· ἠπίετο γὰρ ἡ αὐτὴ καλυψιμόμενος.
ὥς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεν τ' ὀπιθελεύ. καὶ ἐπεὶ νύξ
ἔφμετο (ἐγὼ μὲν ἔπαυον, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῇ συμπο-
σίῳ κεκοιμημένος·) ① δὲ λαθόντες τὰς ἄλλας ἀναλα-
βόντες τ' Ἑλένην, ἡπὸ σπουδῆς ἀνέχθη.

Περὶ δὲ ὁ μεσονύκτιον ἀνεγρέμενος ὁ Μελέαρος, ἐπεὶ
ἔμαθε τ' εὐνὴν κεῖν τῆς γυναικὸς, βόην τε ἔτη, καὶ τ'
ἀδελφὸν ποσειδάων, ἤνι πρὸς τὰ βασίλεια τῇ Ῥα-
δαμάνθῳ. ἡμέρας δ' ἡποφανέσης, ἔλεγει ② σκο-
ποὶ καθέσθαι τ' ναῦν πολὺ ἀπέχεσθαι. ὕπερ δὲ ἐμβάσας
ὁ Ῥαδάμανθους πεντήκοντα τ' ἡρώων εἰς ναυὺ μονόζυλον,
ἀσφοδελίνῃ, παρήγειλε δάκναι· ③ δὲ, ἡπὸ σπου-
δῆς ἐλαύνοντες πρὸ μεσημβρίας καταλαμβάνουσιν αὐ-
τὴς, ἄρπ' ἐς τ' γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοίης, πλη-
σίον τ' Τυροέας, πρὸς τοσούτον ἦλθον ληδράναί· καὶ
ἀναδυσάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσθαι ῥοδίῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν
οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυε τε, καὶ ἠχμείλα, καὶ στεκαλύπτετα
τοῦ δ' ἀμφὶ ④ Κίνυρον ἀνακείνας πρῶτον ὁ Ῥαδά-
μανθους, εἰ πινε καὶ ἄλλοι αὐτοῖς σπύσασιν, ὥς ὕδνα
εἶπον, ἐκ τ' αἰδῶιν δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τ' τ' ἀσιβῶν
χῶρον, μαλάχῃ πρῶτον ματιγνένας.

Ἐφηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέμεναι ἐκπέμπει
ἐκ τ' ἡσθ, τ' ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ μόνῳ ἐπιμείναντας. ἔθθα

eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaue nocte, me non præsente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumptoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quæ multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquagiata in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem præ se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum fociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conficii, negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, et malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre et

δὴ ἐγὼ ἠνώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ κα-
 ταλιπῶν, αὖθις πλατηθῆσθαι. αὐτοὶ μὲντοι παρεμυ-
 θῆντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἐτὶ ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς
 αὐτές· καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πτόν πα-
 ρεδέκνυσθαι, πλοῖσι δὲ ἀρίστοι. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ
 Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἰκέτοισιν εἰπὼν τὰ μέλλοντα, καὶ
 ὑποδείξαι μοι τὸ πλῆν. ὁ δὲ ἔφασκε ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρὸς τὸν πλοῖον πλάτθεται, καὶ κα-
 δωεύσαντα. τὸ δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τὸ ἐκαστὸν προσ-
 θεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δευτέρως τὰς πλοῖσι νόσους
 (ἐφαίνοντο δὲ πάντες τὸν ἀειδμόν, καὶ ἄλλη ἕκτι πόρρωθεν)
 ταύτας μὲν εἶ) ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλοῖσι,
 ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὄρας τὸ πολὺ πῦρ καϊόμενον. ἕκτι δὲ
 ὁκέσθη τὸν ὀνείρων ἢ πόλιν μετ' αὐτῷ δὲ, ἢ τὸν Καλυ-
 ψῆς νῆσος, ἀλλ' ὅσδε πῶ σοι φαίνεται. ἐπειδὴ δὲ ταύ-
 τας πρὸς πλοῖον, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μέλαιναν ἠπει-
 ρον τὸν ὀνείρων τῇ ὑφ' ἡμῶν κατοικουμένη. ὅττω δὲ
 πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, ἀνθρώποις
 ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνον ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέραν
 ἠπειρὸν. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀνασπᾶσας ἀπὸ τῆς μάλαχης ῥίζαν, ἄρεξέ
 μοι ταύτῃ, κελύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύοις ταύτην
 προσεύχασθαι· παρήγεσε δὲ καὶ εἰ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε

lacrimari, quibus lelictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi fellam, et accubitus in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, et navigationem præmonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat ad-jicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, et sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas; post illam Calypsus insula, sed non-dum eam vides. Has vero cum præternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitata a vobis op-positam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis mul-tis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.*

28. Hæc dixit, extractamque e terra malvæ radi-cem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, præcepitque, si quando in hanc

21 *μαλαχης ρίζαν.*] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvæ sacratissimum habebat. *Ælian.* Var. hist. IV. 17. 11134

δὲ πρῶτον εἶναι τὸ πρὸς μαλαχίης φύλλον *Jambl.* N°. 109. ad *Ho-meri* etiam *μολύ* (*Od.* K. 304.) alludit. M. du S.

τινὶ γῶν, μήτε πῦρ μαχαίρα σχαλεύειν, μήτε ἑρμούς
 ἑάδειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα, ἔτη πλησι-
 άζειν. τότε γὰρ μεμνημένος, ἐλπίδας ἔχει τὸ εἰς τινὶ
 ᾧσιν ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ παρὰ τοῦ πολιοῦ πρὸς
 σκοδάζομην· καὶ ἐπεὶ χαιρὸς ἦν, σιωπήσας αὐτοῖς
 τῇ ἐπίσει δ' ἐλθὼν πρὸς Ὀμηρον τὸ ποιητὴν, ἐδήξην
 αὐτὸν ποιήσά μοι δίστιχον ὁπτήραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίη-
 σε, σῆλιν βρυλλὰς λίθου ἀναστήσας, ἐπύραφα πρὸς
 τὸ λιμνὴν ὃ δ' ὁπτήραμμα, ἡ τοιοῦτος·

Λυκιστὸς τάδε πάντα φίλος μαχάρεσσιν ἑοῖσιν.

Εἰδέτε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλῃ ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ὀκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπίσεως ἀνηρόμην,
 τὸ ἦρσαν πρὸς πεμπόντων· ἔθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσ-
 ελθὼν, λάθρα τῆς Πηλεόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ἐ-
 γυρίαν τὴν ᾧσιν Καλυψοῖ κομίζεσθαι. σιωπήσας δέ μοι
 ὁ Ῥαδάμανθος τὸ πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθύν-
 μαι ἐς τὰς ἡσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβῃ, ἅτε κατ'
 ἄλλῃ ἐμπορείᾳ πλέοντες. ἐπεὶ γὰρ τὸ πρὸς αἶρα ποιοῦ-
 ντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴν διεδέ-
 χετο, οἷον ἀσφάλτε, καὶ θείῃ, καὶ πίσεως, ἅμα χαρο-
 μύων. καὶ κίονα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ'
 ἀνθρώπων ὀπιωμύων. καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ ὀμιχλῶ-

tetram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, et cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postride ejus diei accedens ad Homerum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; et cum fecisset, columellæ de beryllo gemma erectæ ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divis carus felicibus isthæc

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hanc diem, proximo solvi, deducen-
tibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam
Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam fe-
rendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadaman-
thus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in in-
sulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius ne-
gotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem
illum aërem provecti exiissemus, statim cum teter
odor nos excepit, tanquam asphalti et sulfuris picisque
una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis,
velut ab ustulatis hominibus : aërque obscurus et ca-

1 *μῦθος* *ὑπὸ* *μῦθος*.] et hoc Py-
thagoricum symbolum est, de
quo multi, vid. *Diog. Laert.*

p. 218. et not. *Porphy.* No. 42.
idem.

δης, καὶ κατέταζει ἔξ αἵθερ δρόσος πίττιν. καὶ μύθος
καὶ ματίγων ψόφῳ ἠκέτο, καὶ οἰμωγὴ ἀνδράπων
πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις ἔ' προσέχομεν ἥς δ' ἐπέβη-
μεν, τοιάδε ἰὼ κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ὑπό-
ξυρος, πέτραις καὶ τράχουσιν κατεσκληκυῖα, δένδρῳ δὲ
ἐὸν δὲ ὕδωρ εἶη· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως καὶ τὰς κρημνὰς,
πρῶτον ἀφ' ἧος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μετῆς
ἀτραπὸς, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλ-
θόντες δὲ ἐπὶ τινὶ εἰρκτῷ, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶ-
τα μὲν τινὶ φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
γὰρ ὅσα φῶς αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοφι πάντα ἐξη-
θήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περὶέρεον, ὃ μὲν βορβόρου, ὃ
δύπτερος δὲ αἵματός, ὃ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας
ἦτος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρη, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
τῶς, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλὰς, τὰς
μὲν θαλαῖς προσποιόμηναι, τὰς δὲ μακρὰς ἀνδραγαθῶς πε-
πυρωμένοις, ἐκάλει ἢ αὐτὰς λυχνίσκας.

Εἰσὸς δὲ μία, σπὴν ἀφ' ὧν πόρτων καὶ πυλῶν
ἐφειθήκει Τίμων ὁ Ἀθηνᾶιος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ
Ναυπλίῳ καὶ Περικλῆϊ, ἐρωτᾶμεν κολαζομένους, πολλοὺς
μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν οἷός τις καὶ ἐρωτᾶ-
ζομεν· εἶδομεν δὲ καὶ τὸ Κίπυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον,
ἐκ τῆς αἰδομένης ἀπληρητημένη. προσετίθη ἢ οἱ ἑλληνικά

liginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum et verberum sonos exaudiri, et ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non accessimus: in quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu præceps et squalida, saxi et asperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per præcipitia, progredimur per tramitem spinis et aculeis oblitum, superataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis et aculeis undique effloruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, cæni unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic et insuperabilis: fluit enim instar aquæ, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres amnes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant

6 διδρον δε εδρ.] negativa generis ellipses negativæ particulae vid. ap. L. Bos p. 331.
 1. ver. hist. c. 4. υπερων δε εσ
 αυτη, εδρ ηπαρ φαινοται. alius — 2. J. F. R.

καὶ τὰς ἐχάτων βίβας, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς κολάζονται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμνον (A) φευσάμενοί τι ὥσθ' (B) βίον, καὶ οἱ μὴ τάλληθ' ὀυγέγεχα· φότες· οἱ οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἰὺ, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τέτρεσ οὖν ὁρῶν ἐγώ, χρηστὰς εἶχον εἰς τ' ἐπὶ τὰς ἐλπίδας· ἔδεν γὰρ ἐμαντὲρ φεύδου εἰπόντι στυγερτάμνῳ.

Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ὅπ' ταῦν, ἔ γὰρ ἐδυάμην φέρειν τ' ὅψιν, ἀσπασάμενος (C) Ναύπλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἢ τῷ ὀνείρων νῆσῳ, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδῆν. ἔπαχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖα ὀνείρεις τὶ ὥσθ' ἀπλήσιοι· ὑπεχώρῃ γὰρ ὁροσίσσῃ ἡμῶν, καὶ ὑπέφηνε, καὶ πῶρ' ὠτέρω ὑπέβαινε. χαλαράδοντες δὲ ποῖε αὐτῷ, καὶ ἐσπλεύσαντες ἐς τ' Ὑπνον λιμὴν ὁροσαγροδόμῳ πλησίον τ' πυλῶν τῷ ἐλεφαντίνῳ, ἢ ὅτ' Ἀλεκτρύονος ἱερὸν ὅσθι, πρὶ δείλῃν ὅψιν ἀπεβάπομεν· παρελθόντες δ' ἐς τ' πύλιν, πολλὰς ὀνείρεις καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον δὲ βόλομαι πρὶ τῆς πάλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδ' ἄλλω πρὶ γέγραπαι πρὶ αὐτῆς. ὅς τ' καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὀμηρος, ἔ πάντ' ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλω μὲν περὶ πᾶσαι αὐτῷ ὕλη ἀνέσκη, τὰ δὲ διδρα δ' ὅτ' μάκρονες ὑψηλαί, καὶ μακροζόραι, καὶ ἐπ' αὐτῇ

monstratores nostri vitas singulorum, et caussas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, et qui vera non scripssissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, et Herodotus, et multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepì, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, et vix distinguenda visu. Accidebat quiddam et ipsi *insula*, somniis simile. Recedebat enim accedentibus nobis, et subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem verò cum illam teneremus, inveci in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique inter portam somnia multa variaque vidimus. Prìmo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate.

33. In ambitu totius insulæ stat silva: arbores in ea sunt procera papavera, et mandragoræ, atque in

πολύ τι πλήθος νυκτείδων· τῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νύκτι
γίγνεται ὄρεον. ποταμός δὲ ᾠδάρρεϊ πλοσίον, ὑπ' αὐ-
τῶν καλέμεντο Νυκτῖδες, καὶ πηγαὶ δύο ᾠδὰς ταῖς
πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήρεος, τῇ δὲ
Πανυχία· ὁ δὲ ᾠδολογὸς τὸ πόλεως, ὑψηλὸς τε καὶ
ποικίλος, ἴδει τὴν χειρὰν ὁμοιωτάτος· πύλαι μύθοι ἐπ-
εσι, καὶ δύο, καθάπερ Ὀμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες,
δύο μὲν πρὸς τὸ τὸ Βλακείας πεδίον ἀποβλέπουσιν, ἡ μὲν
σιδηρεῖ, ἡ δὲ κεράμεν πεποιμημένη, καθ' ἃς ἐλέγχοιο ἀπο-
δημεῖν αὐτῶν οἳ τε φοβεροί, καὶ φοινικοί, καὶ ἀπηνεῖς· δύο δὲ
πρὸς τὴν λιμνὴν, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κεράττωται, αἱ δὲ
καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσίστημι δ' ἐς τὴν
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ὄντι τὸ Νυκτῶν· σέβασι γὰρ θεῶν
ταύτῃ μάστιγα, καὶ τὴν Ἀλεκτρύονα· ἐκείνῃ δὲ πλοσίον
τὴν λιμνὴν ὅς τις πεποιμήνη. ἐν αἰσθητῇ δὲ, τὰ ἔργα Ἰππύ-
βασιλεια. ἔτι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς, σατράπας
δύο καὶ ὑπάρχοντες πεποιμημένοι, Γαραξίονά τε καὶ Μα-
ταιομήνους, καὶ Πλευρκλέα τὸν Φορτασίανος. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ὄντι, ἢ καλεῖται Καρεῶν καὶ πλοσίον
ναὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἔστι δὲ τὸ ἀδύτον ὄντι
αὐτοῖς, καὶ τὸ μαρτυρεῖν. καὶ φρονητικὴ προφητεύων Ἀντι-
φῶν, ὁ πῶν οὐρανῶν Ὑποκριτής, ταύτης ᾠδὰς ἔργα Ἰππύ-
λαχόν τῆς τιμῆς.

illis magna vis vespertilionum: sola hæc in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: et fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperreetus*) et pannychia (*Pernox.*) Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portæ ejus sunt non duæ, ut Homerus dixit, sed quatuor; quarum duæ stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia* terribilia, cruenta, crudelia: duæ versus portum et mare, cornea altera, altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, et Alectryonem: illi vero prope portum ædes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas et imperii sui vicarios duo, Taraxionem Matæogenis F. (*Terriculum Vanipori*) et Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons est, Careotin (*Gravisomnem*) appellant, et templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est et oraculum, cujus antistes propheta Antiphon (*Contradictor*) somniorum conjector, hunc a Somno honorem nactus.

3 πηγὴ δύο πηγῶν.] πηγῶν pro
ut c. 16. et alibi persæpe.

7 Ὀμηρ. Od. T. 560.
M. du S.

Αὐτῶν μὲντοι τῶν ὀνείρων, ὅτε φύσις, ὅτε ἰδέα ἢ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ χαλεοὶ καὶ ἡδῆς, οἱ δὲ μακροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύστοι, ὥς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πικρωτοὶ πτες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεοὺς, οἱ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκοδασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐσθλοτάτους. (C) δὲ καὶ ποροσέει, καὶ ἡσυχάζοντο, ὥς ἐν καὶ σιγή-
 δεις ὑπάρχοντες. καὶ πρὸς λαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
 κοιμήσασθαι, πᾶν λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξείζον, τὴν τε
 ἄλλαν ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ πρὸς σκευάσαντες, καὶ
 ὑποχρέμνους βασιλέας τε ποίησαι καὶ σατράπας. οὐκ
 ἦ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατείδας, καὶ τοὺς οἰκείους
 ἐπεδείκνυνον, καὶ αὐθημερὸν ἐπαῖνον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τετράκοιτα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐ-
 τοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐσχεύμενοι. ἔπειτα ἢ ἄρως
 βρογνῆς μεγάλῃς καθάρσεσιν, ἐγέρμενοι, καὶ ἀναδρα-
 ντες, ἀνιχθήμεν ὅπποισιν ἐμὲν. τετάρτοι δ' ἐκείθει τῇ
 Ὠκυγία ἡσὼ ποροσέει, ἀποβαίνομεν. πρῶτον δ' ἐκὼ
 λύσας τὴν ὅπποισιν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦ καὶ
 τοῖα δὲ ὈΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰδοὺ με,
 ὥς τὰ πρῶτα ἐξέπλυστα πρὸς σὺ, τὴν χεῖρα κατε-

34. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem neque species : sed alia procera, et formosa, atque jucunda, parva alia et informia, et alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis et alata quædam et prodigiosæ figuræ, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quædam adibant nos, et salutabant, tanquam familiaria : prehensosque nos et sopitos, splendide admodum et dextre accipiebant, tum aliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quædam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, et familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati et exfilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quæ scripta in ea fuerant, legi. Erant ista : *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula constructa evectus essem,*

σκληροσάμνον, ναυαγία χρηστάμνον, ἡ μόλις ὑπὸ
 Λαοκοθέας λήσσωθέντα, εἰς τὴν Φαίακων χώραν, ὑφ'
 ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλὰς τῆς
 γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις περὶ ὧν ἔστι. ἀπο-
 κτείνας δ' ἄπαντας, ὑστερον ὑπὸ Τηλεγόνῃ ὃν ἐκ Κίρ-
 κης μοι θροονόμενος, ἀνιέρθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μα-
 χάρων νήσῳ, πᾶν μελανοῶν ἔπι ᾧ καταλιπεῖν τὸ πρῶ-
 σοὶ δῖαισιν, καὶ τὴν ὑπὸ οὗ πορφειονομήνῳ ἀθανασίῳ.
 νῦν οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρᾶς ἀφίξομαι πρὸς σέ.
 ταῦτα μὲν ἐδήλως ἢ ἐπιτολή, καὶ πρὸς ἡμῶν, ὅπως ξει-
 δεύηται.

Ἐγὼ δὲ πορφειῶν ὀλίγοι ἀπὸ θαλάττης, εὖροι τὸ
 ἀσπλαιοὶ τοῖσιν, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν τα-
 λαοτέργυνθ' ὥς δὲ τὴν ἐπιτολήν ἔλαβε, ἡ ὑπερέξατο,
 πρῶτα μὲν ἐπιπαλὺ ἐδάκρυεν. εἰπεῖτα δὲ παρεχάλει
 ἡμᾶς ἔπι ξείαν, ἡ εἰς ἡμᾶς λαμπρῶς, καὶ πρὸς ὅδον
 σέως ἐπιωθάνετο, καὶ πρὸς τὴν Πινελόπης, ὅποια εἴη τὴν
 ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοῖν, κατὰ περὶ Ὀδυσσεὺς πάλαι πρὸς
 αὐτῆς ἐκόμπαζε· ἡ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ὥς ὧν
 εἰσάξομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἔπι
 νῶν, πληστοὶ τῆς νήσου ἐκοιμήθημεν.

Ἐωθεν δὲ ἀνιέρχεται, σφοδρότερον καπνίζοντα περὶ

facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Pheacum regionem; a quibus domum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris rebus fruente: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus sum, et nunc in beatorum versor insula. Valde autem me pœnitet reliquisse illam apud te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem natus fuero, fugam capeßsam atque ad te veniam. Hæc significabat epistola, prætereaque de nobis aliquid, ut hospitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyßse interrogavit, et de Penelope, *qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulyßes olim de illa sit gloriatus?* Nos respondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reversi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori extorto vento, sol-

2 ἀλυσσάντων.] utitur his Luciani verbis Rev. Jac. Effner. ad Epist. Petr. III. 20. quo probet ἀλυσσάντων usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Aëtior. XVII. 44. ἀλυσσάντων ἐπὶ τῷ γλῶ, triaque alia testimonia adducit, quæ non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. J. F. R.

22 κατίσθη τὸ πνεῦμα.] sic Thucyd. VI. 2. M. P. 378. καίαντος τὸ ἀνέμῳ, πικρὰ αὖ δὲ καὶ ἄλλως πῶς ἐπαλλύσαντες. ubi Cl. Duker. docet ἀνέμῳ κατίσθη esse ventum iucrebescentem, et quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliis-que testimoniiis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. J. F. R.

πνεύματος. καὶ δὴ χεμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ
 περιπίπτουσι τοῖς Κολοκυθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν
 οὗτοι ἄγριοι, οἳ τῷ πλησίον ἦσαν ληψέοντες τοὺς
 περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκυθήνα, ὅ
 μῆκος πεντήκοντα ἔξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανῶσι, κοιλάνοιτες
 αὐτῶν, καὶ ἐξελόντες τὴν σπυρίωνην, ἐμπλέκουσιν ἰσθίους
 μέντοι χρώμενοι χαλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀρότης, ὅφ' οὐκ ἔστι
 τῆς κολοκυθήνης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο
 πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλὰς κατατραυματίζουσι,
 βάλλοντες ἀντὶ λίθων, ὅφ' ἀσέσματι τῆς κολοκυθήνης. ἀλ-
 γομάτως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχῶντες, οὐδὲ μεσημβρίαν εἶ-
 δομεν κατόπισθεν τῷ Κολοκυθοπειρατῶν, προσελόντας
 τῆς Καρυοναῦται· πολέμοι δ' ἦσαν Ἀλλήλοισι, ὥς ἔδει-
 ξαι. ἐπειδὴ γὰρ καὶ κείνοι ἠγάσαντο αὐτὴν ἐπιόντας, ἡμῶν
 μὲν ὀλιγόρησεν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐταυμά-
 χουσι.

Ἡμεῖς δ' οἱ τοσούτω ἐπάραιτες τὴν ὀρότην, ἐφείρο-
 μεν, ἀπολιπόντες αὐτὰς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν
 κρατήσαντες ὁ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πάντες
 γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυρότερων ἰσθίων μα-
 χόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη, καρύων ἡμί-
 τέμα, κεκνωμένα, μέγιστος ἔχαστος ἡμιτόμος ἐς μῆκος,

vimus. Biduo inde tempestatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos qui præternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, dentis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium fociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu æquo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucynautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omisissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantisque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim fociis quinque naves habebant, pugnantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae naves et excavatae. Magnitudo uniuscujusque navis dimidiæ in longum passus quindecim.

6 αὐτῶν] αὐτῶν ad unam κολλωθῆν elliptice refertur, ait Cl. Reitz. etsi pluralis et neutrum adjectivum præcessit. qualis Synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2. 1. 19. *Adæone homines immutari ex amore, ut non cognoscas eundem esse.* et passim apud

alios.

9 πλερωμένων] navium πλερωμένοι dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis et armatis. *Voss. vid. Baif. 127. f. M. du S.*

ὀργισαὶ συνέλεχάδεχα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτὰς, ἰά-
μῃα τε τὰς τραυματίας, καὶ τοιοῦτον οἱ τοῖς ὅπλοις
ὡς ὅτιπαν ἡμεῖς, αἰεί τινας ὀπιθελάς προσδεχόμενοι, ἔ-
μάτιν.

Οὕτω γοῦν δεδύκη ὁ ἥλιος, καὶ σὺν πρὸς ἐρήμης
ἡσὺ προσήλαινον ἡμῶν ὅσον εἴκοσι ἄνδρες, ὅτι δελφίνων
μεγάλων ὀχύρῃμοι· λησὰ καὶ ἔστοι· καὶ ① δελφῖνες αὐ-
τὰς ἔφερον ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσ-
περ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦν, ἀφ' ὧν οἱ μὲν ἔνθεν,
① δὲ ἐκεῖ ἐβαλλον ἡμᾶς σπηλῖαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλ-
μοῖς καρκίνων. τοξοδόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων,
οὐκέτι ὑπομένοντες, ἀλλὰ πρῶτοντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν,
ὥς τ' ἡσὺ κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης ὕψους, ἐλάθομεν
προσωκείμεντες Ἀλκυόνος καλιᾶ παμμεγέθη. γαδίω-
ν ἐξήκοντα ἢ αὐτῇ ὁ παρήμερον· ἐπέπλη δὲ ἡ Ἀλ-
κυὼν, τὰ ὡὰ θάλασσα, ἔκ πολλὸν μείων τῇ καλιᾶ· καὶ
δὴ ἀναπλάμνη, μακρὸν μὲν κατέδυσε τὴν αὐτὴν πρὸς ἀνέμῳ τῷ
πτερῶν. ὥχεν γοῦν φεγγάσα, γοεράν τινα φωνὴν προῖε-
μένη. ἐπιδάκντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαιδύσας,
ἐθέμεθα τὴν καλιάν, σχεδία μεγάλη προσωκοῦσαν, ἐκ
δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ δὲ καὶ ὡὰ πεντακόσια,
ἕκαστον αὐτῶν Χίς πείρου περὶ πλεονέστερον. ἤδη μὲντοι καὶ

E conspectu horum cum venissemus, curavimus faucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exfulantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas et oculos cancrorum. Nobis vero sagittas et jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; stadiorum circiter sexaginta erat illi ambitus. Imminabat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim nostram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendimus cum jam illucesceret, nidumque inspeximus, magnæ rati similem, constructæ ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam qui-

1 ἀπειροψαμιν.] suspicor legendum ἀπειροστομιν. idem.

οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γυνῶ
 ἀγκυλοφαῖτες ἐν τῷ ὧν, νεοττοὶ ἀπὲρον ἐξεκολλάμεν,
 εἴκοσι γυνῶν ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλεόντες ἀπέχρουν τῆς χαλῖας ὅσοι φα-
 δῖος ἀγκυλοφῶν, τέσσαρα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια
 ἐπεσήμαινε· ὅ, τε γὰρ οὗ τῇ ἐνὶ τῇ χιτῶνι ἀφῆκε
 ἐπιέρυξάτο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος
 φαλακρὸς ἦδη ἦν, ἀνέκονε καὶ τὸ πάντα ἦδη ὡδὴ
 δοξάζοντο, ὁ γὰρ ἴσως τῆς νεῶς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
 δεις ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρπεφόρησεν, ὃ ἡ καρπὸς
 ἰὼ σῦκα καὶ φαρυλλὰ μεγάλα, οὕτω πέπειροι ταῦτ'
 ἰδόντες, ὡς τὸ εἶδος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα τοῖς
 θεοῖς σποτρύφαί ὅ ἀλλόκοτοι ἔφροντασμαί.

Οὕτω δὲ πεντακοσίους φάδους διελθόντες, εἶδομεν
 ἕλιν μέγιστον καὶ λάσιον, πτύον καὶ κυπαρίσσω. καὶ
 ἡμεῖς μὲν εὐχόμεθα ἡμεῖς εἶ· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσ-
 σος, αἰετοὶ δένδροις καταφυτευόμενοι· εἰς τὴν δὲ τὰ
 δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ἄρτα, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλη-
 σιάσαντες δ' αὖτε, καὶ τὸ πᾶν χαρμονόσμοντες, οὐ σποτρύ-
 φαί τί χρὴ δρᾶν. ἔτε γὰρ ἀφ' ἧς δένδρων πλεῖν
 δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ ὡρεσέχῃ ὑπῆρχεν, ἔτ' ἀνα-
 φέρειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὰρ δ' ἀνελθὼν ὅτι τὸ μέγιστον
 δένδρον, ἀπεσκόπουσι τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχει, καὶ εἶρασι

dem pulli intus apparebant et crocitabant. Securibus igitur ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando discessissemus a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna et mirifica evenere. Nam cheniscus (*anserculus*) in prora subito concussis alis exclamavit, et gubernatori Scintharo calvo redire cœperunt comæ; quodque omnium jam admirabilissimum, malus navis germinavit, et emisit ramos, et in summo fructus tulit. Fructus erat ficus, et uvæ magnæ, nondum maturæ. Hæc videntes perturbati sumus, ut facile est ad existimandum, et deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam et prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant tamen arbores immotæ, rectæ, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quæ densæ essent et continuæ: neque reverti facile videbatur. Ego vero, consensâ arbore maxîma, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac

ὅτι γαίης μὲ πεντήκοντα ἢ ὀλίγα πλείους, τὴν ἕλκῃ
 θῆ· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ
 δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναγεμνύς τὴν ναῦν ὅτι τὴν κόμην τῆς
 δένδρων, πυκνὴ δὲ ἡ, ὑπερβιάσαι, εἰ δυναίμῃθα, εἰς
 τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ὕτως ἐποιῶμεν. ἐκδήσαντες
 γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, ἔειλθόντες ὅτι τὰ δέν-
 δρα, μόλις ἀνηκοσάμῃθα. καὶ γέντες ὅτι τῆς κλάδων,
 πετάσαντες τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέο-
 μεν, ὃ ἀνέμῳ προωθῶντο ὅπισθερόμενοι· ἔνθα με καὶ
 ὁ Ἀντιμάχῳ τοῦ ποιητῆς ἐπέπαινε· εἰσῆλθε· φησὶ γὰρ πῶς
 καὶ κείνος.

Τοῖσιν δ' ὑλήεται ἄλγος πλόον ἐρχομένωνσι.

Διελθόντες δ' ὁμοῦς τὴν ἕλκῃ, ἀφικόμῃθα πρὸς τὸ
 ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁμοίως κατὰ γέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν
 ἄλγος καθαρὸν καὶ ἄβυσσος ὕδατος, ἅχρῃ δὴ ἐπέστημεν
 χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστώτος γαβνημένῳ,
 καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὀρώμεν ὑπὸ σεισμῶν γί-
 γνῃσκα ἄλγος χωρήματα· ἢ μὲν οὖν ναῦς, κατελόντων ἡμῶν
 καὶ ἱστία, ῥαδίως ἔστη, πρὶν ὀλίγον ἐλθῶσα κατενεχθῆναι.
 ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐπαρώμεν βιάσθαι ὅσον γαίῳ
 γιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ πρὸς δόξον· εἰσῆλθε γὰρ τὸ
 ὕδωρ ὥσπερ μεμεισμένον· πρὸς βλάβην δὲ καὶ δεξιὰ,

vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densæ enim erant, impositam, traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poetæ versus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis navi venientibus æquor.

43. Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra sæpe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspi-

10 Αντιμαχου.] scripserat is poema de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui Thebais titulus erat. *Atben.* 468. A. 475. D. et 482. F. meminit *Plutarchus* elegiæ ab hoc scriptæ f. 65. 2. Platoni probatur. *Cic. Brut.* 51. hunc tanti faciebat *Adrianus imp.* ut Homero exacto solum ab omnibus legi vellet. *Audi Xiphil.* P. 261. κ εἰω με τοιούτῳ ὡς καὶ τοὶ Ὀμηροῦ

καταλυνὸν Ἀντιμαχοῦ περὶ αὐτοῦ εἰσαγεῖν, κ μὴδὲ το οἷόν τι πολλοὶ ὡς περὶον ἠπιστῶντο. verbum fuisse docet *Gregorius Theologus* in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ καὶ Βραχυλόγου τάλῳ Ὀμηροῦ λίσσω, καὶ πολλῶν τοῦ Ἀντιμαχοῦ πῶς; τοῖς περὶ γράμμασι κείνων το μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. apud *Basil.* P. Ed. Basf. 286. M. du S.

ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπιζευγμένην ὕδατος συνάπ-
 τοντα τὰ πελάγη καὶ τὴν ὀπιφάνειον, καὶ κ' ἑτέρας
 θαλάσσης ἐς τ' ἑτέραν ἀφ' ἑαυτοῦ. προσελάσασθαι οὖν
 ταῖς κόπαις, κατ' ἐκέῃο ἀφιδράμομεν, καὶ μὲν πολλῆς
 ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὅποτε προσδοκήσασθαι.

Τὸν τεῦθεν ἡμᾶς ὑπέδεχτο πέλαγός τε προσπῆς, καὶ
 ἦτος ὁ μέγας, εὐπροσίτως συνοικουμένη· σέμεντο δὲ
 αὐτῷ ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες,
 οἷον παρ' ἡμῶν τὸν Μινώταυρον ὀραπλάτῃσιν. ἀποβάτες
 δὲ, προσήμεν ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ στίβ' ἀνημέμοι,
 ἐπαυθεν διωκόμενοι· οὐκ ἐπὶ δ' ἔρχομεν καὶ ὕδωρ μὲν
 αὐτῶν πηλοῖσι εὐρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐμφαίνετο, πηλοῦ
 μυκηθμός πολὺς καὶ πόρρωθεν ἡκύνετο· δόξαντες οὖν ἀέ-
 λων (εἰ) βῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν ταῖς
 ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν
 τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν θα-
 λάσσαν κατεφύγομεν, εἶτα μὲντοι πάντες ὀπλισσόμενοι
 (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῶν ἀπμωρήτης περὶ τοῦ φίλου)
 ἐμπύπνομεν τοῖς Βουκέφαλοις, τὰ κέρα τῶν ἀνημέμων
 ἀφαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάλαι, ἐδίωκομεν, καὶ
 κτείνομεν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αἰτῶν δύο
 λαμβάνομεν, καὶ αὖτις ὀπίσω ἀφιστρέφομεν, τὸς αἰχμα-
 λώτας ἔχοντες· στίβον μὲντοι οὐδὲν εὐρομεν· οἱ μὲν οὖν

cientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quæ jungeret utriusque pelagi summas oras, et ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis cursum fleximus multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum et insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, præterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos

ἄλλοι, παρήκουν σποσφάτλειν τὰς παρειλημμένας. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρ' ἂν ἀφίκοντο ὧδε τῷ Βυκεφάλῳ πρεσβύς, ἀπαιτῶντες ὅτι λύτερις οὗτοι σιωλημμένοι· σιωίμεν γὰρ αὐτῶν ἀθανάτων, καὶ γοεῖν τι μυκαμμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λῦτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθύς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἑλαφοὶ τέτταρες, πρὸς ἐκείνῃ πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τὰς ὀπίσθας, οἱ δὲ πρῶτω ἐς ἑνα συμπεφύκεν. ὅτι τέτοις σποδόντες τὰς σιωλημμένας, καὶ μίαν ἡμέραν ὀπιμείναντες, ἀνήχθημεν.

Ἦδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρεα παρέπετετο, ἔτι ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον ὕψους σημεῖα φεφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἶδόμεν καὶ τῶν ταυτιλίας χρωμάτων· αὐτοὶ γὰρ καὶ ταῦτα καὶ νῆες ἦν. λέξω δὲ τὰ πλεῖστα τῶν ὁρίων· ὑπὸ καίμυροι ὅτι ἔτι ὕδατο, ὀρῶσαιτες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσι, ἔξ αὐτῶν ὁδόνι πετάσαιτες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἐπλεον, ἄλλοι δὲ μὲν τέτταρες, ὅτι φελλῶν καθήμυροι, ζεύζοντες δύο δελφίνας ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχον· ὁ δὲ πρῶτος ἐπεσείοντο τὰς φελλάς· ἔτοι ἡμᾶς ἔτε ἡδίκουν, οὔτε ἐφύγον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηκῶς, τὸ εἶδος τοῦ

interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos affervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuerè, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant casei multi, et sicci pisces, et cepæ, et cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissimus captivos, et diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, et circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terræ propinquæ signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim et nautæ erant et naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda erigunt; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant sed sine

16 *μεγαλα.*] *Pygmaeos Ctesia* hic ridet. vid. *Photii excerpta*.
M. du S.

ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντα διὰ θεοκο-
ποιῦτες.

Ἐσπείρας δὲ ἤδη προσήχθημεν ἥσσω αὐτὴν μεγάλην
χαίρωμεν ὅτι αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλ-
λάδα φασὶν προϊεμένην προσήεξ ᾗ, καὶ ἐδεξιουῦτο,
καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἐπαινετικῶς κεκοσμημένα, καλαὶ πᾶ-
σαι, καὶ ναιίδες, ποδίρεις, τὲς χιτῶνας ὅπισθονόμους. ἡ
μὲν οὖν ἡστος, ἐκαλεῖτο Καβαλῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη,
Ἰδαμαρδία. λαβῶσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐχάσθη
πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγα, καὶ ξένοι ἐποιῶτο. ἰγὰρ ὅτι μακροὶ
ὑποτάς, καὶ γὰρ χρηστὰ ἱμαντθόμενοι, ἀκρίβως τε
περιβλέποντι, ὅρῳ πολλῶν ἀνδράπων ὅσα καὶ κροτῆα κέ-
μεθα· καὶ ὁ μὲν, βολὴν ἰσάναι, καὶ τὲς ἐπαίρους συγ-
καλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὄπλα χωρεῖν, ὅσα ἐδοκίμαζον. προ-
χειροτάμνου δὲ τὴν μάλαχον, πολλὰ ἠνχόμενοι αὐτῇ
ἀφαιγεῖν ἐκ τῆς παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς
ξένης ἀφαιγεμένης, εἶδον τὰ σκέλη καὶ γυναικός, ἀλλ'
ὄντα ὀπλὰς· καὶ δὴ σπασάμενος ὁ ξίφος, συλλαμβάνων
τὴν αὐτήν, καὶ δήσας, πρὸς τῷ ὅλῳ ἀνέκρινον· ἡ δὲ,
ἀκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν τῇ θαλασσίου
γυναικας, Ὀνοσκελέας, προσαγροβόλους, τροφίῳ δὲ
ποσειδάων τὲς ὀπίσθιας ξένους, ἐκιδαν γὰρ, ἔφη,

metu et pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, et perspicientes undique.

46. Vespera jam ingruerat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat ea a mulieribus, ut putabamus, Græce loquentibus. Accedentes enim nos prensabant et complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes et juvenulae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Deiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumptos igitur nos mulieres suam quæque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, et circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere et cranja. Et clamorem quidem tollere, et convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas (*Asinocruras*) vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: *inebriacos enim, inquit, sopitosque in lec-*

[15 *Μηχανή*.] quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. J. M. G.

μαθήσονται αὐτοὺς, σπουηθεῖσθαι, κοιμωμένοις ἐπιχει-
 ρῶμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνῳ μὲν κατέλιπον
 αὐτὰς διδιδυμένῳ, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ὅτι τὸ σέγγῳ,
 ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ ᾗ συν-
 ἦλθον, τὰ πάντα ἐμήνοον αὐτοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδεί-
 κνυσιν, καὶ ἦγον εἰς αὐτὸς πρὸς τὴν διδιδυμένῳ. ἡ δὲ αὐ-
 τίχε ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὲς ἰὺ. ὅμως δὲ τὸ ξί-
 φῳ εἰς τὸ ὕδωρ χαθῆκα πεφωμένῳ. τὸ δὲ αἷμα
 ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ὅτι ταῦν χατελθόντες, ἀπεπλεύσα-
 μεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὸνῆαζε, πρὸς τε ἡπειρὸν Σπο-
 ρεπόρῳμοι, εἰκάζομεν εἶ) τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν
 οἰκισμένην κειμένην. προσκυήσαντες δὲ καὶ προσευξά-
 μενοι, πρὸς τῶν μελλόντων ἐσκοπῶμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει
 ἐπιβᾶσι μόνον, αὐτῇσι ὁπίσσω ἀνατρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν
 πλοῖον αὐτῶν χαταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσό-
 γαιαν περὶαθῆναι τῇ οἰκισμένην. οἱ ὅσοι δὲ ταῦτα ἐλο-
 γίζομεθα, χεμεὼν σφοδρὸς ἐπιπτεσὼν, καὶ ποροαράξας
 τὸ σκάφῳ πρὸς αἰγαλῶ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μάλισ-
 ἐξετηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἰς πᾶσι ἄλλα οἷός τε ἦ
 ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς
 συνειχθέντα μοι οἱ τῇ θαλάττῃ, καὶ πρὸς τῇ πλαιῶ

tum adscitæ invadimus. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo : conscenso autem tecto, clamore convoco socios ; congregatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum nostrum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam demitto gladium : hic aqua in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, continentem conspiciamus, quam conjicimus eam esse, quæ ex adversum nostro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus esset, deliberamus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum nos retro redire ; aliis autem, relicta ibi nave pergere versus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, et litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, et si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Hæc sunt, quæ usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contingere

εἰ ταῖς ἡσίοις, καὶ εἰ τῷ ἀέρι, καὶ μὲν ταῦτα εἰ τῷ
 κήτῃ, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, ὥσθ' αὖ τοῖς Ἡρώσι, καὶ τοῖς
 Ὀνείρεσι, καὶ τὰ τελευταῖα, ὥσθ' αὖ τοῖς Βυκεφάλοις, καὶ
 ταῖς Ὀνοσκελεύαις· πᾶσι δ' ὅππῃ τῆς γῆς, εἰ ταῖς ἐξῆς
 βίβλοις διηγήσομαι.

T E Λ Ο Σ.

mihi in mari, et per navigationem, in insulis, et in aëre, et post hæc in ceto, et cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos et Onosceas: quæ vero in *altera* tellure *gesta sint*, ea proximis libris persequar,

F I N I S.

LECTURE 1.

The first lecture of the course is devoted to the study of the history of the theory of the origin of life. The lecture is divided into two parts. The first part is devoted to the study of the history of the theory of the origin of life. The second part is devoted to the study of the history of the theory of the origin of life.

LECTURE 2.

VARIE LECTIO

prior numerus paginarum, post

1	3	5
1	6	8
1	8	1
4	6	6
6	6	6
6	6	8

VARIÆ LECTIONES.

prior numerus paginam, posterior lineam indicat.

1	3	πυρίτειν] πυρίμασιν.
1	6	ετθ] ετως.
1	8	περικρινυτο] περικρινεν.
4	1	μεισι] μερί.
6	3	ετω] τείο.
6	6	Αρρδρικ] Αρρδρικα.
6	11	ορμη] Πληγη.
8	8	Κρωτειν] Κρωνια.
8	15	ετω] ετως.
8	17	κυλιν] κυλιν.
10	4	πως] οπως.
10	6	συγγραφοι] συγγραφοιν.
10	12	παρανιστοις οι παλαι διει οιοιται] παρανιστοι οι παλαι διει οι εις.
10	12	οιοιται σφισιν] οιοιτι φασιν, — οιοιτι σφισιν.
10	18	ελλαι οι π] ελλ' οι π.
12	2	εις και] εις και.
12	7	μεταπεισυσιν η μεταχρηψυσι] μ τωσι η ψυσι.
12	9	ιν] ην.
14	11	ει] ει.
14	12	τη αλλη ατεχνικ] τίν αλλω ατεχνικω.
14	22	ειδατρίους] ελτρίους.
16	1	κατακρίοντες] κατακρίοντες.
16	8	ακαρμαιον] ακαίρον.
16	16	θελη] εθελη.
16	18	Απε] υπε.

18	7	οὐ] Ἀρε]	οὐδ' ο' Ἀρε.
18	13	χαρίζ[ειν]	χαρίζαν.
18	14	ἀποκατα[λ]	ἀποκαταγί.
18	14	ἐπι[ρε]	ἐταυρε.
18	14	κρημνο[με]τα]	Σκρημνο[με]τα.
18	17	αλκ[υ]ρχη]	αλκ[υ]ρχαι. — αλκ[υ]ρχαι π — α.
18	18	ψευδο[με]τις]	ψευδο[με]τις.
20	2	τι]	τις. — τος.
20	5	καὶ λ[ε] τ. ε.]	κινδ[υ]λον τὴ διακρίσ[ε]ω χρημ[α]ται.
20	7	τὴς ἐντο[ν]χ[ρ]οί[α]ς]	τὴν ἐντο[ν]χ[ρ]οί[α]ς. — τὴν.
20	8	κινδ[υ]λον]	ὡς ἐντο[ν]χ[ρ]οί[α]ς κινδ[υ]λον.
20	13	χρημ[α]ται]	χρημ[α]ται.
22	5	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
22	9	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
22	11	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς. — ἐρε[τι]ς.
22	12	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
22	13	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
24	5	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
24	9	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
24	14	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
24	18	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
24	20	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
26	7	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
26	14	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
28	3	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
28	16	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
30	1	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
30	2	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
30	3	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
30	7	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
30	18	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
30	18	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
32	5	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
32	7	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.
32	17	ἐρε[τι]ς]	ἐρε[τι]ς.

34	1	συνιζαψι] ανιζαψι
34	9	οι τοτι] οπου male.
34	11	γην] τλω βασι. τλω γην τη
36	3	τυτω] τυτ'
36	6	χρ'κεινο] χρ'κισ — χρ'κεινο
36	6	ως] οπως
36	6	νη] η — ιδας
36	7	απειλιποι] απειλειπον
36	9	ανιζαψι] αν ιζαψι male.
38	3	ωσ'πιπνηκως] πιπνηκως
38	3	ηπισσμενη] ηπισσμενω
38	11	ο, η] οπ
38	12	ιητσειλω] ιατσειλω
40	3	τσειδω] ωσειδω male.
40	8	αιαγγινωσκησας] αιαγγινωσκησας
40	9	σσειποι] σσειπ
40	19	το γαρ τοιωτοι] τω γαρ τοιωτω ιδει — τοιωτω
40	19	ιδει] ιδειπερ
40	20	η] μωλων η
40	21	αμνημνηστω] αμνημνηστω
42	3	ορας ως ομωθ] ορας ομωθ — ορας ηχ ομωθ
42	15	ιροειδης] ηροειδης — ιροειδης — ιροειδης
44	4	ως] ω
44	12	ιμπηδηςως] ιεπηδηςως
44	12	οριζω] οριζω
44	13	υπριμπιπλωτω] υπριμπιπλωτω
44	13	τιριχς] τιριχς
44	18	αησσι] ιπτα και οκτω absurde.
44	19	εξιθνωσι] απιθνωσι
46	5	ιγνια] οι
46	7	υπο] υπερ
46	11	Κροσιον] Κροσιον — Κροσιον
46	12	ταδα] αδα
46	13	Σιθριανω] Σιθριανω — Σιθρι.
46	18	ιπτα] ις ιοδωλω
46	19	Οσρεως] Οσρεως ης

46	20	α]ς τυτι] α]ς τυτι uno verbo.
46	21	επηγα] επηγα
46	21	της εωδμε] της ζ.
48	4	Εδισα] Αιδισα
48	5	οτιος] οτιος
48	8	δημητι] δημητι
48	17	μιτα ταυ]α] μιτα ταυτα junctim.
48	18	ακυστα] ακυστα male.
48	19	επαγν]α] επαγν]α]
50	4	λεη δι] λεη δι οημα
50	9	ροδι]α] ροδι
50	16	δειξομ]α] δειξομ]α]
52	3	αδ]α] παρ male.
52	6	επι κνιων] επικνιων Epicureorum, pessime. — τη επικνιων
52	10	απωκιστ]α] απωκιστ]α]
52	10	Εδισα]α] Αιδισα]α]
52	19	απωκιστ]α] απωκιστ]α]
54	1	Σιθηριων] Σιθηριων ubique male.
54	8	κρταξω]α] κρταξω]α]
54	9	αις τίν σφαγ]α] αις σφαγ]α]
54	10	ξιφιδι]α] ξιφιδι]α]
54	14	ικαν]α] ικαν]α]
54	16	αδ]α] αδ]α]
56	11	κρταγνησ]α] κρταγνησ]α]
56	12	λοπαδ]α] λοπαδ]α]
56	16	ομρι]α] ομρι]α]
56	21	ιδιω]α] ιδιω]α]
58	3	εξηγ]α] εξηγ]α]
58	9	ακαλκ]α] ακαλκ]α] — ακαλκ]α] — ακαλκ]α]
58	16	τίν Μαυρ]α] τον Μαυρ]α] — τον Μαυρ]α]
60	4	επιλω]α] επιλω]α] male.
60	5	αφει]α] αφει]α] male.
60	7	αξ]α] Πολε]α] prave,
60	8	ηδ]α] δε spurium.

60	13	ζαλοισιαν] ααωγκαισιαν absurde.
60	16	περπλν] περπλν male.
60	23	Κεγχθαιαν] Κεγχθαιαν
62	11	αειασειραητιαν] αειαπφ. male.
62	19	Κρασιαν] Κρασιαν
64	2	εμιλειν] εμιλειν
64	6	τιχηη] τιχηη
64	16	Μηδια] Μηδια male.
64	11	νικηηκ] νικηηκιν
64	14	συγχεροφωτος] συγχεροφωτος male.
64	15	Ουολογ.] τίν Ουολογ.
64	19	ακισ] ακισ
66	10	Μεζυριδης] Μεζυριδης
66	13	ατ' ε βλιποιαν] ατ' βλιπειν η
66	14	οτ'ικειν] ο, τι κειν
66	15	επ' ακαιριμαν] επι και ρημω. — επικειρ. — επι κε ρημω.
66	15	γλωττιαν] γλωσσαν
68	12	και ατι τρ.] και εις ης τραχυδη
68	12	δη] ηδη
68	17	συγχεροφωτα] συγχεροφωτα non male.
70	4	εκ] απο
70	9	Ηροδιδης] Ηροδιδης — Ηροδιδης male.
70	10	υποχοινο] υποχοινο male.
70	11	δια ταυτα] δι αυτα
70	15	υποθισιν] αποθισιν male.
72	4	εφδρηκειαν] ευρηκειαν
72	7	τοιαια] τοιαυτα
72	15	ο μεθητης] εις ος μεθ. male.
72	19	εχων] εχων
74	2	απωγαλασαι] απωγαλασαι
74	14	μενικος] μενικος
76	9	περιλειπει] περιλειπειν
76	13	Γυλιπτοι] Γυλιπτοι
78	5	ελπιζη] ελπιζει
78	6	Νισμαιαν] Νισμαιαν male.
78	10	πειρησιαν] πειρησιαν male.

78	10	αχθρας] τυχης
78	13	αι τις] αι τι
80	1	εξ αρχης] και εξ αρχης
80	3	ας] ος male.
80	3	Οησιμρετι] Οησιμρετης misere. Οησιμρετης male.
80	4	ας] οπως
80	5	αιαγιατωκωσι] αιαγιατωκωσι
80	9	επερωται] υπερωται
80	16	οιομαζων] οιοματων
82	3	επημας τε] επημας
82	4	ηπιε] επι male.
82	10	ωοσι] ωοισι male.
82	15	ρητορειας] ρητορειας
84	1	συγχαφιας] συγχαφιος male.
84	3	φαινωται] φαινωται
84	6	σωειται] σωειται
84	15	επεριεσθη] επελεσθη
84	19	κινδυνος μεγιστος] κινδυνος μεγιστος κι . . . ον με . . . ον.
84	20	τατε το, τι
84	21	ωοισι] ωοισι male.
86	1	λογοις] λεφοις prave.
86	6	κφιστων] κφιστωνται
86	9	σωακλιν] σωακλιν male.
86	17	ωρωται] ωρωται
88	1	αωιν] αυτη male.
88	5	ελως] ελθ
88	5	μιν των] ται μιν
88	14	ακηγειν] ακηγειν — ακηγειν — ακηγειν
88	18	επισω] επισω male.
90	5	αδολω] αδολω
90	5	το κιντουν] τω κιντουν
90	10	αυτα] αυτα
90	13	εδε γαρ εδ'] ε γαρ εδ'
92	1	αυτων] αυτων — αυτων prave

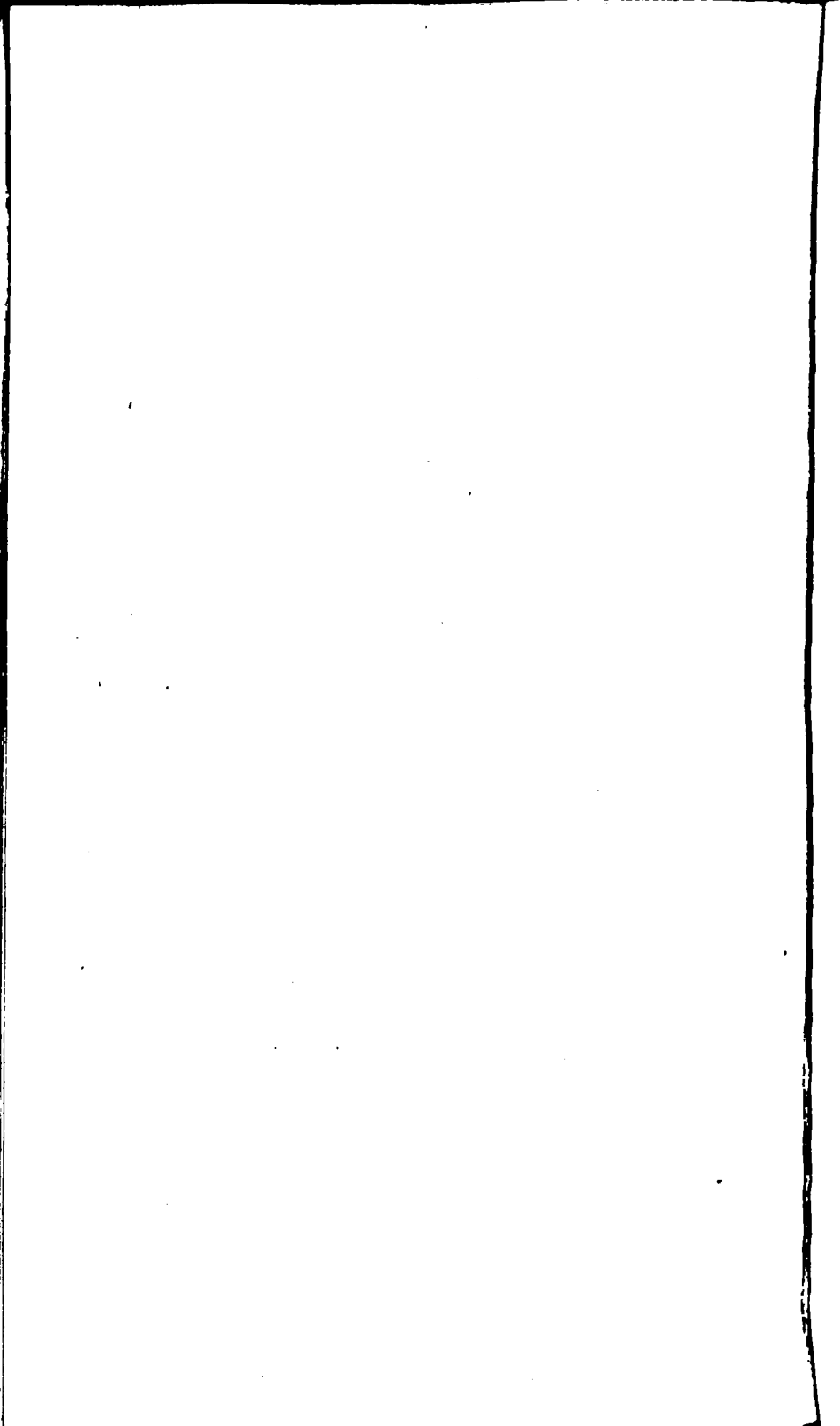
92	1	ειρηνομηστειαν] ειρηδομηστειαν
92	2	ται] π
92	9	οταν] οποι' αν
92	10	αυθδιοικηστειαν] διοικηστειαν
92	12	λεικων] λεικων
94	4	μιγα] μιγα male.
94	11	ιφλω] ιχλω male.
94	14	τσοπω] τσοποι
96	2	υποζαφριοις] υποζαφριων
96	2	ινηστις] ινησι
98	2	χημησ] σκημησ
98	3	χσωνδεις] χσωνδεις
98	3	η] αν male.
100	3	η μλω κα] δε μλω η ridicule.
100	3	παρεμπιστοι] παρμπιστοι
100	5	συ] σι
100	7	το αυτο] τυτο — γαρ το αυτο
100	9	επανισωννται σ. κ. ημηνωσιν] επανισον) σ. κ. τιμηνωσι
100	13	μισθ] μισθ male.
100	13	δολοπριπις] δολοπριπις male.
100	14	σωφρονη] σωφρονοι — σωφρονι
100	14	πασκας πας] τας πασας
100	19	ερων] ερων
100	21	Παρακτονικαν] Παρακτονικαν
100	22	αφυκτον] αφυκτον male.
102	6	ωλωζ.] ωλωζ.
102	8	εσηκη] εσηκει
102	16	ο πιθθ.] λιθθ male.
106	1	ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Αληθινωι διχημησιν
106	9	ανειαν] ανειαν
106	12	αιακωνσις] αιαγωνσις
106	12	τοις τοικτοις] τωι τωικωι male.
106	14	παριξι] παριξη male.
106	14	ψυχωναν] ψυχων. male.
108	4	τιμω] τιμω

108	10	αιπαιτες] αληθδονιθ
110	11	κινოდξιας] καινοδοξιας
112	15	ακχιθ] ακχιαις
112	17	ερω] Ευρω
112	18	βιαως] βιαμος male.
112	19	επιδιδω] επιγινετο male.
114	1	επιγινετο] επιγινετο — επιγινετο male.
114	11	αειλθαι] επαειλθαι
114	16	Ηρακλεις] Ηρακλος male.
114	20	αθεημεν] αθεμεν male.
114	20	παρημεν] παρημεν
118	18	οιοι] οσυν
122	21	μισυν] μισοι male.
122	21	υπαυτησαι] ακαυτησαις
124	8	δεκω] ι.
126	17	ως ικαστοι] ως ικαστοις ιδουκ — ως ικασθ ιδουκ
128	16	Αεραερακις] Αεραερακις
128	19	δυσοσμιας] δυσοδίας
130	1	καταπρωγω] καταπρωγων male.
130	5	κα'καιων] ηκαονοι
130	19	εφυζεν επικλινασθεις] επαυσαν εγκλινασθεις
130	3	ωων] πολλω male.
132	12	Ροδιω] Ροδιω
134	22	ρητοι ικαστοι χρηματων] ρητου ικαστου χρηματος.
136	1	αλληλων] αλληλων
138	11	Δειδριται] Δειδρηται
138	15	πηχυαις] πηχυααι
140	2	αεζικατιετινις] αεζικατιεζορμιοι — πυρκαγιε- ζομιοι
140	8	πυγαις] ιδρας
140	9	ιγνυσι] ιγνυαις
140	20	πρωσιν] υπωσιν
140	21	γυμναζονται] γυμναζονται male.
140	21	ιδρυσι] αλειφυσιν
140	22	πηγυδα] πηγυαται

144	12	αὐτον] αὐτον male.
146	8	αιεθ] αιεσθ
148	3	οπως] πως
148	13	Πυραιδης] Πυραδης — Πυραδης — Πυραδης
148	19	απορεψαις] αποσας
150	1	κητη] κυη
150	8	περιπαλούς] περιπαλούς
150	10	συναρραξαι] συναρραξαι
150	13	κντθ] κντθ
152	9	εξας] εξας male.
154	11	καταεργμας] καταεργμας
158	11	Θωμοκιφαλαι] Θωμοκιφαλαι — Κωμοκιφ,
158	13	τυτιποδης] τυτιποδης — τυτιποδης
158	18	ηρας] ηρας
158	19	βιουδισμεις] βιουδισμεις
160	9	εξαλισμας] εξαλισμας
164	6	απενται νι] απενται νι absurde.
164	8	τας ηλιας] τας ηλιας
164	17	επιδαιον] επιδαιον male. — πινε επιδαιον
164	22	η] α
166	12	επεριπλαι] επεριπλαι male.
168	13	ρηγορημα] ρηγορημα
172	7	αποδανειν] αποδανειν μιλας frustra.
172	17	μεγαλεις] μεγαλεις male.
174	13	υπ'] επ'
176	18	παρειχα] παρειχα
180	7	τα] οτι male.
180	19	εταρον] εταρον male.
180	20	αδελφους] αδελφους.
182	1	ο Κρης] ο Κρης male.
182	6	κατηχρηται] κατηχρηται male.
182	16	Μινωθ] Μινωθ
184	16	κινωμωμεις] κινωμωμεις
186	2	αμφεις] αμφεις male.
186	6	ομοιοτητα] ομοιοτητα
186	20	αρετης ιτ.] αρετην ονειμω

186	22	εξηχοντα] εζη. male.
188	12	τρυγησας] τρυγησας male.
188	14	γηνεται] γινεται
190	10	παρ] παρ
190	19	Ναμω] Ναμω male.
192	4	εκεινον διαλ.] εκεινον διαλεγειν
192	14	τυτων] τυτων male.
192	21	Ακαδημαϊκους] Ακαδημαϊκους
194	6	αξιολογηταί] λογικωταί — αξιολογηταί
194	21	ιστι] ιστι — τι male.
194	21	αυτως] αυτ@ absurde. — εκ, ισως ante αγγουιν
194	22	Κολοφωνιον] Κολοφωνιον
196	1	ωλιταις] ωλιταις
196	5	κατιγινωσκον] κατιγινω.
198	1	ισκωψι] ισκωψι male.
198	16	Καρ@] Καρ@ — Καρω@
200	2	ωλακας] ωλακας male.
200	7	Βυσριν] Βυσριν male.
200	18	ιταιρας] ιταιρας
202	12	αφει μισυγία] περιμισυγία uno verbo.
202	16	επιμασας] επιμασ
202	19	αρκασαι] Αρκασαι
202	23	ιταιρων] ιταιρων male.
204	1	καλυθησερμος] καλαθησερμος — καλυθησερμος primam vocalem produxit Reitz.
204	10	ωλυ] ω ωλυ
204	13	ελαυνοντες] διωκοντες
206	1	ηνωμεν] ιποτινωμεν
206	17	υμων] ex emendati. Solan. ημων antea.
208	2	ιτη] ιτι male.
208	12	της επικουσης] τη επικουση
208	16	ι' αι] ιαν — εν
210	1	εξ αυτω] αυτω male.
210	5	αποξυε@] αποξηε@
210	12	ωαδ] ωαδ
210	15	απερρωτος] απεραε@

212	1	ηθλίζοντα] ηθλίζοντο male.
212	3	παρε] παρι.
212	9	απειπιμψα] απειπλυσα.
212	14	εσολισατοισ] επλ.
212	14	Υπρον] Υπνυ
212	20	ος] αν ης;
214	3	παρε] παρι.
214	10	φοιησι] φοιησι male.
214	22	παρε] παρι.
216	12	υποδχλν] υποδουκδλν
216	20	Ωρυσι] Ορυσι male.
218	1	ρησσεμνον] ρησσεμνος male.
218	17	ειη] εις
218	18	συφροσειη] συφροσειν.
220	15	ολιγωρησαν] ολιγωρησαν
220	21	κελυφη] κελυφιν
222	6	επησιν] επασιν — επασι
224	4	ατιχομιν] ατιχομιν
224	6	επισαιμασιν] επισημδιν male.
224	9	εξιολασησι] εξιολαση — εολασησι
224	23	επικεινα] επ' κεινα.
228	1	ερωμιν] ερωμιν.
232	8	Κεοαλυσα] κεοαλυσας
232	9	Υδαμερδιν] Υδαμερ.
232	9	λαουσαι] λαλαχουσαι — λαλαχουσαι
234	18	ωσσερεξας] ωσσερρεξας

I N D E X

RERUM NOTABILIVM.

Prior numerus paginam, posterior lineam
demonstrat.

Α					
Α	Βδρηται	12	16		
	αδρηταις	1	1		
	αδρηταις παθ	6	1		
	αγαμιναια	18	2		
	αεροπης	18	6		
	αηταις	36	1		
	αη	28	6		
	αιαντοι	56	5		
	αιαντ	182	4		
	αιγυπιοι	34	11		
	αιδιοπις	34	10		
	αλιχανδρ	28	4]	74	10
	αλιχανδρ	26	15]	80	2
	αλκαος ο Μιλησιος	22	2		
	αλκαμει	90	13		
	αλκιπιδ	76	18		
	αλκιπιδ	110	1		
	αμφιπολις	74	8		
	απακρ	190	3		
	απακρ	190	19		
	ανδρομεδ	4	1, 10, 12]	12	16
	αντι	182	19		
	αντοχ	64	10		

αυτιοχο	70	12
απολλων	38	9
αργυ	22	13
αρε	18	5
αρεν	198	18
αρης	18	7
αρεσυχ	196	6
αρεσιδης	184	6
αρεσιππον	192	11
αριστευ	28	2
αριστευ	26	14
αριων	190	13
αριων	6	6] 34 5
αριων	78	4
αριων	4	8
αριων	38	9
αριων	74	8
αριων	66	19
αριων	18	6
αριων	78	2
αριων	54	18
αριων	56	2
αριων	30	20
αριων	30	22
αριων	80	9

B

βασιλει	194	23
βασιλει	12	11
βασιλει	88	11

Γ

γαλα	12	10
γαλα	76	15

Δ

δάρεικ η, Παρουσιπιδος	58	13
δαφινω	116	19
δημητσεια	68	1
δημοδινης	88	11
δημοδινως	74	18
δι:	18	2
διορθως	8	4, 9
διομηδινω	200	7
διονυσος	114	17

Ε

εδιοςωκ	48	4
εδιοςωμαι	52	10
εκταρω	30	22
ελειης	182	12
ελληνις	42	2
εμπιδουκλης	198	9
ενδυμινω	122	4
επακω	198	9
επικυρω	192	11
επιπολαις	76	12
εργακρετης	76	12
ευνομη	190	2
ευριπιδω	1	9
ευροπος	52	8
ευροπω	52	7
ευρωπω	46	2
ευφοριου	198	8
ευφοριων	96	12
ευφρατι	52	9

Ζ

ζαμβλιν	190	19
ζινς	16	18] 18 6

ζυωδτον	196	6
ζωδικον	146	8

H

ηλοσιω	188	4
ηρεκλιω	24	12
ηρεκλιω	24	9
ηρεκλιω	18	19
ηρεκλιω	20	12
ηρεδτοι	6	8
ηρεδτον	82	2
ηρεδτω	42	4
ηρεδτω	200	1

Θ

θωροσι	70	13
θωρομικυ	98	16
θωροσι	30	21
θωροσι	32	1
θωρο	70	9
θωρο	182	15
θωροδιδω	6	8
θωροδιδω	36	11] 42 4, 6
θωροδιδω	12	1] 54 13] 78 8]
		80 22
θωροδιδω	32	14] 34 7] 36 4
θωρο Αττικω	32	18

I

ιμωσι	108	10
ιμωσι	70	8
ιμωσι	196	11
ιμωσι	12	11
ιμωσι	182	8
ιμωσι	20	13

Κ

κροτάλια	232	8
κροτάρια	60	2 6
κροταλίζης	96	12
κροταλίζης	38	5
κροταλίζης	34	1
κροταλίζης	208	15
κροταλίζης	198	16
κροταλίζης	42	11
κροταλίζης	66	7
κροταλίζης	60	23
κροταλίζης	12	10
κροταλίζης	34	5
κροταλίζης	202	13
κροταλίζης	218	5
κροταλίζης	74	10
κροταλίζης	74	15
κροταλίζης	78	1
κροταλίζης	100	17
κροταλίζης	70	4
κροταλίζης	6	24
κροταλίζης	40	6
κροταλίζης	8	8
κροταλίζης	32	18
κροταλίζης	46	11
κροταλίζης	108	8
κροταλίζης	182	31
κροταλίζης	80	15

Λ

λαοί	192	16
λαοί	70	5
λαοί	62	19
λαοί	24	9
λαοί	190	20
λαοί	1	1

M

Μαλχων	_____	60	6		
μουσικός		58	11]	60	11
μύθος	_____	4	10		
μυθολογία		182	11		
μυστοποιμία	_____	52	9		
μυστοποιμία		52	13		
μυστοποιμίας	_____	52	17		
μύλητος		32	5		
μύλων	_____	70	5		
μύσος		182	16		
μυσταύρος	_____	228	9		
μυζικίδος		66	10		
μύσση	_____	16	15]	30	16
μυμ		68	15		

N

νηρικισ	_____	192	2		
νηγός		192	1		
νηκί	_____	76	1		
νηγοσάτων		20	12		
νηγοσάτη	_____	22	3		
νηγαίον		28	6		
νησιόη	_____	36	2		
νησιόησις	_____	34	6		
νημει		190	19		

Ξ

ξυνοφών	_____	78	7		
ξυνοφώντος		90	13		
ξυνοφώντις	_____	6	9		

Ο

οδυσσεύς	— — —	110	1
ολυμπία		58	1
ολυμπία	— — —	74	9
ομηρὰ		32	6
Ομηρὰ Δι	— — —	88	5
ομηρὰ		80	7
ομφαλή	— — —	24	10
ομφαλὴς	— — —	24	14
οησικριτὴ		80	3
οξύδρακων	— — —	66	10
οξύρολυ	— — —	42	2
ουλογοῦσθ		32	11
ουλογοῦσθ	— — —	42	16] 64 15
ουροῦς	— — —	42	2] 46 19
ουροῦς		42	18] 64 15

Π

παιανῶς	— — —	168	12
παλαμῆδες		192	1
παρκατονια	— — —	100	21
περδενίος		96	12
περδίδος	— — —	66	18
πιατρηκῶν		34	8
περδίκων	— — —	70	10
πριανόρως		190	22
πρικλῆς	— — —	54	19
πρῶτος		4	1, 13
πρῶτος	— — —	62	6
πλημμῶ		162	2
πηνελόπης	— — —	208	14
πλειότων		146	7
πολεμὸς ἀπαντῶν πωτῶν		6	10
πολυδάμνους	— — —	70	14

K k

ποσειδων	_____	18	6
ποσειδωνι		18	4
πριξίπιλα	_____	90	12
πριςικα		44	18
πυγπρρα	_____	198	4
πυρα		26	15

Ρ

ρδαμαονυ	_____	182	1
ροδιων ηγλοσκα		50	9] 132 12
ρωμαιων	_____	34	7] 46 4, 10
ρωμαιων και πτεσων		40	22

Σ

σμερσκατα	_____	52	11
σμερπηδονος		132	4
σμετερενιοι	_____	46	11
στοηριωνος		46	20
στοηριωνα	_____	46	13] 54 1
στοηριωνω	_____	54	19
σινδουκα		70	12
σικελια	_____	74	18
σινταρω		160	7
σπισαχρθ	_____	190	3
σκραν		62	18
σπρεστοικης	_____	70	12
συρκακισις		76	15
συρα	_____	52	1
σικρατιω	_____	190	22
σικρατθ		102	4

Τ

τανταλθ	_____	96	14
τηλιζοιθ	_____	218	5

παραμης	—————	196	1
τιγρητι		64	6
τιμων	——— ———	210	20
τιτακισιν	——— ———	46	12
τιλιασαν		46	12
τιτορμου	——— ———	70	5
τυρον		176	19

Υ

υακισθος	——— ———	192	2
υδαπαι		28	1
υλλας	——— ———	192	3

Φ

φαιδων	—————	122	14
φαλαρι		200	6
φιλιππος	—————	6	13
φιλων		1	2] 8 11] 48 1
φροντιν	——— ———	46	11
φροιντωα		46	11

Χ

χρυσιππη	—————	192	19
----------	-------	-----	----

Ω

ωδιν ορθ	——— ———	50	3
----------	---------	----	---

F I N I S.

E R R A T A.

<i>pag.</i>	5.	<i>lin.</i>	5.	magnus,	<i>lege</i>	magnum.
	7.		13.	hanc,	—	hæc.
	11.		21.	hoc est,	—	hoc esse.
	13.		5.	ills,	—	illis.
	71.		11.	perdiccum,	—	perdiccam.
	71.		15.	polydamonte,	—	polydamante.
	79.		20.	adscribitur,	—	adscribetur.
	121.		17.	ut et,	—	et ut.
	179.		1.	non lacteo,	—	non jam lacteo.
	180.		10.	την ἡλην,	—	την ὑλην.
	187.		17.	fecaces,	—	feraces.
	198.		8.	οιομυξεν,	—	οιομυξεν.
	207.		1.	lelictis,	—	relictis.